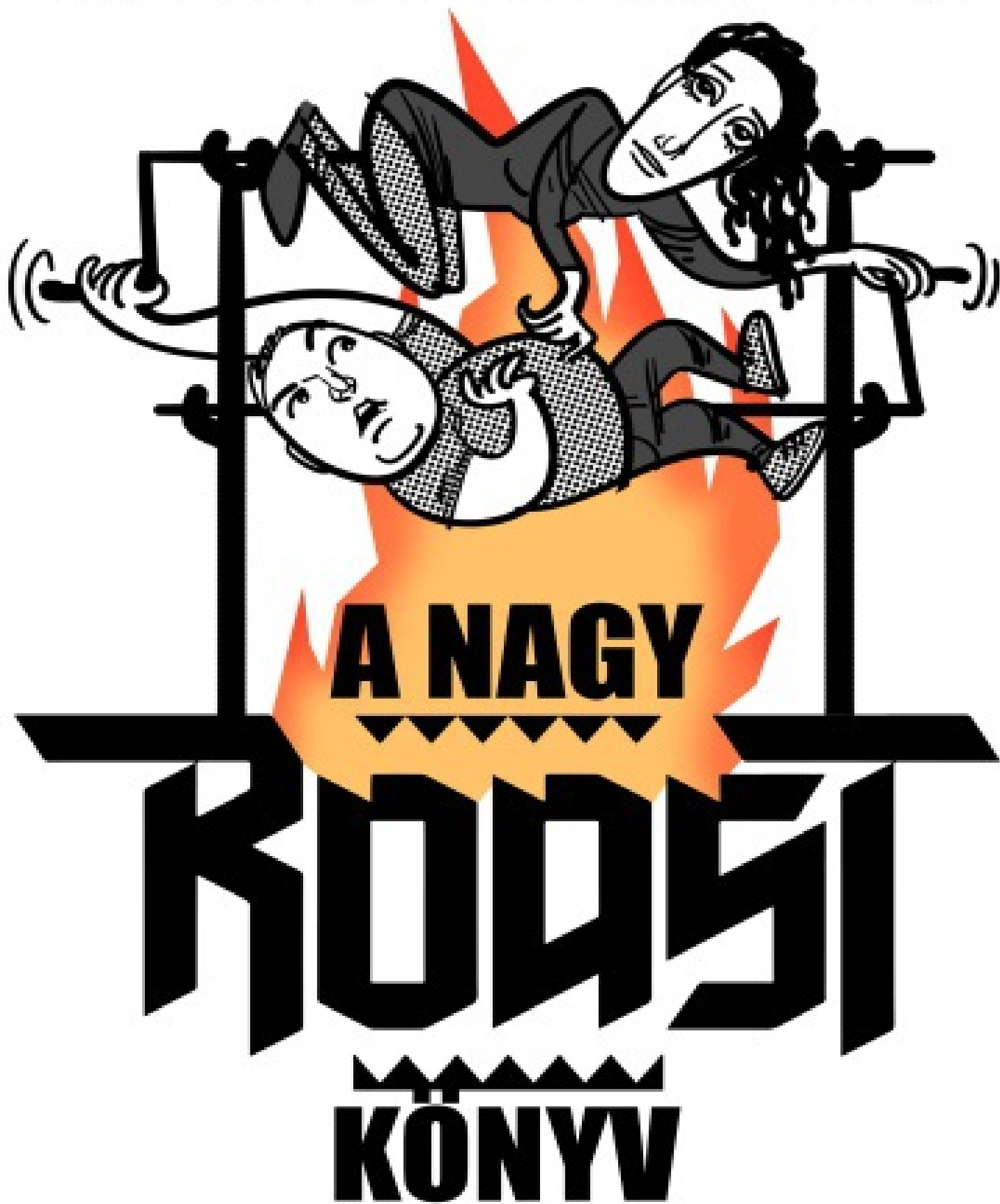

Kormos Anett - Dombóvári István

Dombóvári István–Kormos Anett
A nagy roastkönyv

Jaffa Kiadó

Tartalom

[ELŐSZÓ Kormos Anett](#)

[ELŐSZÓ Dombóvári István](#)

[1. FEJEZET: IN MÉDIA RES](#)

[A REGGELI MŰSOROK Kormos Anett](#)

[A FILMMÁNIÁS Dombóvári István](#)

[REKLÁM KONTRA VALÓSÁG Kormos Anett](#)

[EZO TV Dombóvári István](#)

[EGY BOTRÁNYKÖNYV ÖTVEN ÁRNYALATA Kormos Anett](#)

[KENŐSOROLÁS Dombóvári István, Kormos Anett](#)

[A TEHETSÉGGUTATÓK Dombóvári István](#)

[2. FEJEZET: CELEBEK](#)

[A GLAMMODELL Kormos Anett](#)

[A FITNESSZCSALÁD Dombóvári István](#)

[A BÖRTÖNCELEB Kormos Anett](#)

[A HUMORISTA Dombóvári István](#)

[AZ IDŐJÓS Kormos Anett](#)

[A TÖLTELÉKEMBER Dombóvári István](#)

[VV-K ÉS BB-K, A VALÓSÁGSHOW-K HŐSEI Dombóvári István, Kormos Anett](#)

[AZ ÚSZÓÍRÓNŐ Dombóvári István, Kormos Anett](#)

[3. FEJEZET: KARAKTEREK](#)

[A SZOMSZÉD Kormos Anett](#)

[A FŐNÖK Dombóvári István](#)

[A BUTIKOS Kormos Anett](#)

[A FOGYÓKÚRÁZÓ \(ÉRTSD: KÖVÉR\) Dombóvári István](#)

[A NYARALÓ Kormos Anett](#)

[A FALUSI ÉS A VÁROSI Dombóvári István](#)

[AZ ARA ÉS A... A... HOGY IS HÍVJÁK...? JA, IGEN! A VŐLEGÉNY Kormos Anett](#)

[A PÉNZTÁROS BELSŐ MONOLÓGJA Dombóvári István](#)

[A SIPÍTÓ Kormos Anett](#)

[A RENDŐR Dombóvári István](#)

[A TUDATOS SZÜLŐ Kormos Anett](#)

[ÉJSZAKAI BLOKK Dombóvári István](#)

[A TANÍTÓ Kormos Anett](#)

[A VENDÉGLÁTÓS Dombóvári István](#)

[A NAGYSZÜLŐ Kormos Anett](#)

[A KUTYÁS ÉS A KUTYÁJA Kormos Anett](#)

[A MINDIGFIATAL Kormos Anett](#)

[4. FEJEZET: A NEGYEDIK FEJEZET](#)

[A BLICCELŐ Dombóvári István](#)

[A KÉSŐ Kormos Anett](#)

[A FACEBOOK-FÜGGŐ Dombóvári István](#)

[A HIVATÁSOS RAJONGÓ Kormos Anett](#)

[A SZNOB Dombóvári István](#)

[AZ UDVARLÓ Kormos Anett](#)

[A DIVATMAJOM ÉS A DIVATLIBA Dombóvári István, Kormos Anett](#)

[A NŐ ÉS A FÉRFI GONDOLATAI A SZAKÍTÁS UTÁNI ELSŐ ÓRÁBAN Kormos Anett](#)

[AZ ÜNNEPLŐ Dombóvári István](#)

[AZ ADRENALIN FÜGGŐ Kormos Anett](#)

[VEGYES ÉRZELEMMORZSÁK Dombóvári István](#)

[A SZÜLŐI ÉRTEKEZLET Kormos Anett](#)

[A FESZTIVÁLOZÓ Dombóvári István](#)

[A SZOKÁSOK RABJA Kormos Anett](#)

[A NAGY ROASTKÖNYV Kormos Anett](#)

[Impresszum](#)

ELŐSZÓ

KORMOS ANETT

Először kérek.

Azt kérem, hogy ne vedd meg ezt a könyvet! Ne vedd meg, ha nem szereted az iróniát, ha nem szereted a humort; ne vedd meg, ha rühelled e könyv szerzőjét/szerzőit! Ne vedd meg, ha szívesen röhögsz másokon, de nem szívesen magadon! Ne vedd meg, ha többre vágysz a szórakozásnál, ha prúd vagy, ha sznob vagy, ha túlérzékeny vagy, ha sértődékeny vagy, ha nem tudsz olvasni a sorok között, ha egyáltalán nem tudsz olvasni; és ne vedd meg, ha már megvan vagy mástól biztosan megkapod. Ez a könyv aljas, én személy szerint hazudok, elferdíték tényeket, torzítok, hamisítok, vádakot koholok, szántsándékkal gúnyolódom.

Kérlek, hogy a könyv egyetlen szavát se hidd el, ne vedd komolyan, ne gondolkodj el a valóság tartalmán, ne gondolkodj egyáltalán, csak engedd, hogy a bőröd alá folyjon, és ha úgy alakul, zsigerileg megcsiklandozzon.

Másodszor elnézést kérek.

Elnézést kérek tőled, ha mégis megvetted ezt a könyvet, mert nem olvastad el az előszót, és most otthon zokogsz bánatodban, mert nem erre számítottál.

Elnézést kérek, ha megtaláltad magadat a könyvben, és elnézést kérek, ha nem. Elnézést kérek, ha nem szereted a csúnya szavakat, és akkor is, ha csak azokat szereted; ha gyűlölöd az összetett mondatokat meg a tömondatokat is; és végül elnézést kérek, ha akarod, na meg akkor is, ha nem.

Végül pedig elvárok.

Elvárom, hogy az életed árán, sőt a családotok élete árán is vedd meg ezt a könyvet, és nyálcsorgatva elolvasd az első betűtől az utolsóig. Elvárom, hogy mondd el minden haverodnak, havernődnek, hogy vegyék meg ők is, hogy írd ki a Facebookra, és tetováltasd a testedre, hogy ilyen jót még nem olvastál. Elvárom, hogy tudd, azért írtam ezt a könyvet, hogy te megvedd, és a te pénzedből én ki tudjam fizetni az ügyvédek, akik majd megvédenek a könyv szereplőinek támadásaitól. Elvárom, hogy értsd, minden aljasság, amelyet ebben a könyvben találsz, az valójában nem aljasság, de ha még is, akkor nem öncélú, hanem tucélú, tehát azért van, hogy te röhögj azon, amin korábban idegeskedtél, és hogy akit tegnap még hólapáttal vertél volna agyon, azt ezután inkább szeresd egy picit, ha már tényleg olyan nyomorult, mint amilyenek ebben a könyvben tűnik. Végül pedig elvárom, hogy ha nem akarsz bekerülni *A nagy roastkönyv 2.*-be, akkor viselkedj is úgy, tehát ne viselkedj sehogy, ne csinálj semmit, és ne légy senki!

Ha meg még is vagy valaki, akkor ne csak mások görbe tükörképén tudj nevetni, hanem a sajátodon is, meg az enyémen is, meg mindenkién, mert nincs sajnálnivalóbb teremtés annál, akin még nevetni sem lehet. Szerintem.

ELŐSZÓ

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

Nem tudom, miket szokás ide írni, úgyhogy legyél velem elnéző. Most, gondolom, kéne valami blabla a motivációról, a célról meg ilyen magasztos dolgokról. Nekem ilyen nem igazán van. Profi olvasóként, papíralapú- és elektronikussajtó-zabálóként azt vettem észre, hogy divat lett utálni mindent és mindenkit. Felnyitod reggel a laptopot, elolvasol bármit, és a gőzölgő kávé mellett elkezdesz mindenkit gyűlölni, akiről az adott cikk szól. Már a munkába érve felgyülemlik benned a harag, és elrontod a melót, este otthon terrorizálsz a családot. Még véletlenül sem azt akarom mondani, hogy gyűlölködésre semmi szükség. Dehogynincs! Csak ez is olyan, mint az alkoholfogyasztás: első olvasatra meghökkentő, mégis létezik kulturált formája, és éppen ezt tartod a kezvedben.

Módszeresen előre leutáltam neked mindent és mindenkit, hogy neked már ne kelljen. Készen kapod az anyagot, ami így könnyebben feldolgozódik benned, és a harag ripsz-ropsz ártalmatlan vízpáraként távozik a szervezetedből.

A könyv olvasásához kell egy kényelmes ülő- vagy fekvőalkalmatosság, valamint jó nagy adag irónia, nehogy komolyan vedd. ☺

1. FEJEZET:

IN MÉDIA RES

A REGGELI MŰSOROK

KORMOS ANETT

Vannak televíziós és rádiós reggeli műsorok. Minőségi szempontok alapján nem lehet különbséget tenni. Más szempontok szerint – mint például a műsorvezetők száma, a műsorvezetők nevetésének a hangereje, a műsorvezetők ásítózásainak gyakorisága, esetleg a műsorvezetők tekintetéből sugárzó tudatlanság szerint – lehetne, de nem érdemes.

Ha mégis ragaszkodunk a különválasztáshoz, akkor a műsorvezetők viselkedésére kell koncentrálnunk. A rádiós műsorvezetők ugyanis tudják, hogy nem látszanak, ezért a legkomolyabb témák feszegetése közben is belemehetnek egymás szellemes ugratásába (például arcon köphetik egymást, lespriccelhetik egymást varázstintával, a használt zoknijukat beletömhetik a másik szájába stb.), míg a tévés műsorvezetők csakis a műsoridőn kívül csempészhetnek némi szint egy-egy ilyen tréfával a hétköznapi szürkeségébe. Komoly veszélyt rejt azonban, ha a korlátlan haszontalankodáshoz hozzácsokott rádiós műsorvezető a tévében is műsorvezetői székhez jut, és picit megzavarodva élő műsorban hugyozik bele a kolléganője kávéjába. Egy ilyen baki akár a nézőnek is feltűnhet.

A KELETKEZÉS TÖRTÉNETE

A reggeli műsor címét egy reggeli brainstormingon választják ki. (A brainstormingot amúgy ötletelésnek is hívhatnánk, de így sokkal menőbb. Ráadásul a brainstorming az egyik idegen szó a négyből – a másik három a meeting, a casting és az oké –, amivel, ha elég gyakran dobálózol, máris járatosnak tűnsz a média világában.) A reggeli műsor címe kizárólag az alábbi, reggelhez kötődő fogalmak közül kerülhet ki: „reggeli”, „pirítós”, „gofri”, „kávé”, „kapucsínó”, „tea”, „karamellás tej”, „kakaó”, „főtt virsli”, „rántotta”, „vekker”. Az ötletelők fantáziátlanságára utal, hogy a lehetséges címek listájára nem került fel a műsor szellemiségét sokkal hűebben tükröző „csipa”, esetleg a „reggeli szarás”.

A műsorvezető kiválasztása komoly körütekintést és szakmai felkészültséget igényel a castingolótól. Fontos, hogy a műsorvezető tájékozott és könnyed legyen, gyorsan reagáljon az esetleges váratlan helyzetekre, jól improvizáljon, és könnyen teremtsen kapcsolatot a vendégekkel/megkérdezettekkel. Ha ilyen nincs, akkor azok közül kell választani, akik eljöttek. Mivel pont annyi műsorvezetőre van szükség, ahányan jelentkeztek, a casting hamar véget ér. Ezt követően a műsor szerkesztői képzést biztosítanak a kiválasztott műsorvezetők számára, nehogy azok élő adásban bukjanak bele a „lesz-e nyár 2014-ben is”, a „hogyan locsoljuk a vízigényes növényeket”, vagy, mondjuk, „a jóslás gyerekhányásból” jellegű szakmai kérdésekbe. A képzés sikerében azonban nem bíznak, így a szerkesztők ragaszkodnak ahhoz, hogy a műsorvezetők fülest is hordjanak, és azon keresztül távvezérelhetőek legyenek.

Csak hogy a füles nem old meg mindent. Ha a füles instrukciója félreérthető, máris bakiparádévá silányul az amúgy véresen komoly reggeli műsor. Például:

SZERKESZTŐ A FÜLESBE:

Most pedig köszönj el!

MŰSORVEZETŐ:

Most pedig köszönj el!

VENDÉG:

Köszönjek el?

SZERKESZTŐ:

Nem, nem! Te köszönj el!

MŰSORVEZETŐ:

Nem, nem! Te köszönj el!

VENDÉG:

Hát... akkor... én...

SZERKESZTŐ:

Ó, baszd meg!

MŰSORVEZETŐ:

Ó, baszd meg!

VENDÉG:

Erről nem volt szó. De végül is... ha már itt vagyok...

Egy ilyen malőr után a szerkesztőt, aki összezavarta a profi műsorvezetőt, jogosan bocsátják el a munkahelyéről. A profi szerkesztő ugyanis nem hibázik ekkorát, a profi szerkesztő tudja, hogy ő valójában nem több, mint egy élő sugógép, aki csak azért nem vezethet műsort, csak azért nem lehet sztár, és csak azért keresi töredékét annak, mint amennyit visszhangja, a műsorvezető, mert érdekes arca miatt nem felel meg a képernyőképesség követelményének.

A profi, magabiztos műsorvezetők a műsoridő lejárta után leveszik a fülest, a rutintalanabb, bizonytalanabb alkatú műsorvezetők viszont állandóan hordják, egyrészt, mert úgy hiszik, jól áll nekik; másrészt, mert megnyugtatja őket a folyamatos irányítottság gondolata.

A reggeli műsorvezető – akár rádiós, akár tévés reggeli műsorról beszélünk – legfontosabb tulajdonsága, hogy bárhol, bármikor tud harsányan nevetni, azt sugallva ezzel a nézőnek vagy a hallgatónak, hogy valami marha vicces hangzott el. A naiv tévénéző ilyenkor könnyen kétségbeeshet, hogy lemaradt a nap poénjáról, és csak akkor nyugszik meg, amikor a harsány kacagások újra meg újra megismétlődnek, teljesen függetlenül a szövegkörnyezet poéntartalmától. A reggeli műsorvezető másik és egyben utolsó fontos tulajdonsága, hogy képes hajnalban kelni, és bebizonyítani, hogy aki szép, az reggel is szép, ha elég ügyes a sminkes, a fodrász, és ha jól van megvilágítva.

A reggeli műsoroknak pedig mindösszesen egyetlen előnyük van, hogy...

A FILMMÁNIÁS

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

Kb. a filmek megjelenésével egy időben fejlődött ki. Míg a múlt század elején a lényegesen kevesebb filmalkotás miatt sokkal nehezkesebben hódolhatott hobbijának, mostanra nem okozhat neki gondot elmerülni a filmek Kánaánjában.

A filmőrült mindenevő. Nem számít, hogy régi vagy új, amerikai vagy brazil filmekről van-e szó. Az életét gyakorlatilag felemészti az, hogy mások életét eljátszó, képzeletbeli hősök életét veszi komolyan. Az adott film megvan neki véháessen, dévédén, blúrén, empénégyben és az igazán állatoknak még celluloidon is. Teljes lakókörnyezetében hegyekben állnak a filmográfiák, biográfiák. Azon családtagjait – már ha vannak egyáltalán –, akik nem szeretik a filmeket, rezzenéstelen arccal kitagadja. A filmőrült mindent tud a filmekről, tartozzanak bármelyik kategóriába. Egyébként a film mint műfaj eleve hülyeség. Nem létező dolgokat mesél el úgy, mintha léteznének, ezzel teljesen hülyének nézve minket, amit mi ráadásul még élvezünk is.

Ejtsünk szót a legtöbbször emlegetett kategóriákról!

AKCIÓFILM:

Baromság. Kizárólag nagyon erős emberek fordulnak elő benne, ha pedig látványosan még sem erősek, akkor kiderül róluk, hogy iszonyatosan technikásak. A film eleve valamilyen bonyodalommal kezdődik, hogy legyen ok a lövöldözésre. Ezekben a filmekben minden arról szól, hogy mindenkit szarrá verhessünk, ölhessünk, robbanthassunk, megsemmisíthessünk bármiféle felelősség nélkül. A fegyverek sosem ürülnek ki teljesen; a nagy, látványosan piros kijelzőjű bombát pedig általában az explózió előtt egy-két másodperccel sikerül hatástalanítani. Az újabb keletű akciófilmekben már a jelentős fizikai erő mellett más különleges képességek is megcsillannak. Egyre többször fordul elő, hogy a világot végtaghiányos, szellemi sérült ember vagy esetleg egy állat menti meg. Egy jó érzésű akciófilm-kedvelő ilyenkor elfordítja a fejét a tévétől, csinál még száz fekvőtámaszt, majd nekiáll tisztogatni az engedély nélkül tartott fegyverét.

HORRORFILM:

Funkció nélküli ijesztgetés, terrorizálás. Sematikus alapokra épülő, helyenként már-már banális rémisztgetés. A lényege majdnem ugyanaz, mint az akciófilmeknek, csak ennek még annyi értelme se kell, hogy legyen – és nincs is. Ölések, csonkítások és a túlvilágra való felesleges utazások szegélyezik a horrorfilmek mezsgyéjét. A panelek számalmasak. Divatosak lettek az úgynevezett démonos filmek, amelyek minden esetben ugyanúgy épülnek fel: a család pontosan tudja, hogy a ház, amit árulnak, baljós, veszélyes, démonjárta, mégis megveszik. Tudják, hogy minden előző tulajdonos meghalt itt, de úgy vannak vele, hogy ők majd nem. A gyerekek kiválasztják maguknak a legremsztóbb szobát, a falakon lévő vérfoltokat körberajzolják. A démon már az első éjjel elkezd basztatni a palacsintasütőket a konyhában. Filmes szempontból a szellem a leghálásabb szereplő, mert őt egyáltalán nem kell megjeleníteni, úgyhogy bárki játszhatja. Leejtenek valamit, és azt mondják, hogy az a szellem

volt. Miután második éjjel is leesik egy rosszul felszögelt kép a falról, a család halottlító démonvadászt rendel. Az leülteti őket az asztal köré, makog pár szót latinul, majd jól leveszi őket zsével, de ettől függetlenül a parajelenségek folytatódnak tovább. Parajelenségnek nevezzük azokat a vicces dolgokat, amikor lepottyan valami valahonnan vagy meglibben a függöny. A démon legtöbbször magától, a film kb. nyolcvanadik percében elunja az egészszet, és bár sosem látszott, de még jobban eltűnik. A család meg összeölelkezik és örvendezik, hogy sikeresen elhárították azt a veszélyt, amit saját maguknak idéztek elő, ráadásul önként és dalolva.

ROMANTIKUS FILM:

Nyálás közhelyparádé. A fiú vagy a lány már a főcím alatt bárgyú pillantásokat vet egymásra. Kerülgetik egymást még akkor is, amikor lenne esély komolyabb dolgokra is. A szex szinte teljesen kimarad ezekből a filmekből. Még amikor látványosan be vannak indulva egymásra, akkor is petting helyett inkább dalolnak, verselnek, meg ábrándoznak. Néha komolyabb érzelemábrázolásokba is belefuthatunk, de ami közös a különféle fokozatú szerelmekben, az az, hogy a pénisz sosem kerül elő. A romantikus karakterpárok szájalomra méltóan egysíkúak. Földesúr-rabszolgalány, amerikaifocista-énekkaros lány, stréber nyomifiú-pomponlány. Direkt keresik a hozzájuk legkevésbé illő párt, hogy aztán az inkompatibilitás miatt teljes tévés szezonokat szenvedhessenek végig a szemünk előtt. A reménytelenség ezekben a filmekben alapfeltétel, ami képileg sok átmaszturbált éjszakában és sikertelen öngyilkossági kísérletekben mutatkozik meg. Ha mégis összejön a nagy lamúr, nem sokáig örülhetünk neki, hiszen amit várhatunk, az max. egy csukott szemmel adott herpeszes szájra puszi. Az ilyen filmekben az értelmes részeket egyszerűen átugorják, mert nincs rájuk igény. Előfordul, hogy a végén mindenki meghal, csak az érzelmek élnek túl. Lúzerek!

A filmőrült nem tesz jelentős különbséget az alkotások között. Az ő célja az, hogy kiszakadjon a tyúkszaros életéből másfél órára, ezért képes bármire. Előrehaladott állapotában ez a mánia egészen extrém viselkedést eredményez. Az élete olyanná válik, mint egy film.

A filmkedvelő minden reggel saját főcímmel ébred. Majd ahogy a reggelije és a vécézése közben kibontakozik a cselekmény, egyre jobban bonyolódnak a szálak. A kevésbé izgis részeket egy gombnyomással áttekeri. A napja során pozitív és negatív karakterábrázolásokkal is összefut, de az estéje mindig happy enddel zárul. Az élete bakiparádéját a saját „Extrák” menüpontjában bárki megtekintheti. Egész estés, szélesvásznú 3D-s élete az utolsó tekercsnél ér véget. Temetésén a stáblistáját a filmben megjelenési sorrendben olvassák fel.

Snitt.

REKLÁM KONTRA VALÓSÁG

KORMOS ANETT

A REKLÁMFOGORVOS

A reklámfogorvos lehet nő is, mégis inkább férfi, hiszen a reklámszakemberek fejébe már rég bele van verve, hogy az asszony megy a boltba fogkrémet venni, tehát őt kell elcsábítani. Épp ezért a reklámfogorvos nem akármilyen férfi, nem egy gombás körmű, sárga fogú, kopaszodó kis nyeszledék, hanem a sárm maga. Úgy fiatal, hogy a szakértelem mégis sugárzik róla, hiszen a felvétel kedvéért engedte deresedőre melíroztatni a halántékát. A reklámfogorvos gazdag, elvégre rengeteg szuvas fogú páciense van, de a gazdagságával nem kérkedik, ezért csak félig hagyja kilógni milliós karóját a gumikesztyű alól. A reklámfogorvos nagyon okos, nagyon művelt, ami egyrészt abból látszik, hogy szemüveget visel, másrészt abból, hogy olyan szakkifejezésekkel dobálózik, amilyenekkel csak a nagyon okos, nagyon művelt emberek szoktak, mint például a fogkő, az antibakteriális és a higiénia.

Hófehér, élre vasalt fogorvosi köpenyéből talán arra következtethetnénk, hogy nős, de amikor leveszi a gumikesztyűt, láthatjuk, hogy nem hord jegygyűrűt, tehát ha van is csaja, ez még nem lefutott kör. A reklámfogorvos mindig nagyon nyugodt, kiegyensúlyozott, aki lehet, hogy megdorgál picit minket, amiért büdös a szánk, ám ugyanakkor meg is nyugtat, hogy ha megvesszük a nyelvtisztító fogkefét, akkor ez is el fog múlni. Soha nem kacérkodik nyíltan, nem mosolyog, nem nevet ránk, de azért úgy artikulál, hogy lássuk, az ő fogai csodásan fehérek, még ha műanyagból vannak is.

A VALÓDI FOGORVOS

A valódi fogorvos eggyel többször nő, mint szeretnénk, feltehetően ő a reklámfogorvos felesége, aki nagyon be van pöccenne, amiért a férje a forgatáson levette a jegygyűrűjét, és akár van fogászati problémánk, akár nincs, mindenképpen nagyon fog fájni a beavatkozás. Ha mégis férfi a fogorvos, akkor biztosan nem az, akit a reklámban láttunk. A köpenye és a fogsora ugyanolyan színű, és ennek a színnek nincs köze a fehérhez. Próbálhatjuk meglátni benne a sármot, a szépséget vagy legalább a szakértelmet, de hiába. Jó esetben feltesz egy maszkot, amivel egyrészt megakadályozza, hogy fúrásakor lepattanó fogdarabjaink a szájába pattanjanak, másrészt eltakarja arca jelentős részét; rossz esetben viszont nem, mert nem akarja a saját gyomorforgató szájszagát visszalélegezni, ha már egyszer a mi szánkba is belelihegheti. Miközben a szánkban turkál, észreveszi, hogy elfelejtett gumikesztyűt húzni, de egy legyintéssel jelzi, hogy végül is mindegy, úgy látszik, ez egy ilyen nap. Miután néhány fogunkat kihúzta, észreveszi, hogy összecserélte a panorámaröntgeneket, de erről nem szól nekünk, csak tamponál, és csinál néhány fotót arról, ahogy csorog a nyálunk, távozásunk után pedig azonnal feltölti a képeket a Facebookra.

A REKLÁM-MOSÓGÉPSZERELŐ

A reklám-mosógépszerelő egy mackós alkatú férfi, aki mindig kantáros nadrágban van, és mindig a mosógép előtt térdel. Még a forgatási szünetekben is. Bár a keze olyan tiszta, mint egy frissen bemosakodott sebészé, máris egy csúnyán elvízkövesedett fűtőszálat tart, és közben rosszalló pillantást vet a gondatlan háziasszonyra. A reklám-mosógépszerelő ugyanis szenvedélyesen szereti a mosógépeket, és azt, aki nem figyel kellően azok „egészségére”,

megveti. Épp ezért nem kertel, nem finomkodik, azonnal a ráncos homlokú háziasszony pofájába vágja, hogy minden az ő hibája, mert baszott meg puhítani a vizet, ami az egész világon kurva kemény, még ott is, ahol nincs víz. A háziasszony előbb értetlenkedik, a tekintetén látszik, hogy nem tudja, mit jelent a víz, aztán magyarázkodik, majd elszégyelli magát, és legszívesebben megkövetné az érezhetően megbántott mosógépszerelőt, ám az nem hajlik az enyhülésre. A mosógépszerelő sértett ugyan, és a tekintetéből kiolvasható, hogy nem szívesen segít az ilyen felelőtlen némbereknek, de azért kifelé menet még odakaffantja a háziasszonynak, hogy mi a megoldás a problémára.

A VALÓDI MOSÓGÉPSZERELŐ

A valódi mosógépszerelő tulajdonképpen általános szerelő, és csak akkor dönti el, hogy a tévészerelői, a vízvezeték-szerelői, a villanyszerelői és a mosógép-szerelői szerszámosládája közül a mosógép-szerelőit veszi ki a kocsijából, amikor a „Na, hol van a kicsike?” kérdésére „A fürdőszobában, hol lenne?” választ kapja. A valódi mosógépszerelő legalább annyira rossz színész, mint a reklám-mosógépszerelő, így nem tudja leplezni meglepetését, amikor megpillantja a számára ismeretlen típusú mosógépet. Hogy a tévészereléshez többet konyít, mint a mosógépekhez, az abból sejthető, hogy elkéri a távirányítót, és vadul nyomkodja, majd látva, hogy nem történik semmi, megállapítja, hogy a mosógép valóban elromlott. Ezt követően picit rövidebbre állítja a kantáros nadrág kantárját, feljebb tűri a kockás flaneling ujját, és kér egy kávé. Elmeséli, hogy másodállásban éjjeliőröködik, és mivel alig van otthon, a felesége beadta a válókeresetet, de ő nem bánja, mert így nem kell vitatkozni azon, hogy megnézheti-e este a tévében a meccset, főleg, mert az asszony viszi a tévét is. A kávé után nekiáll a szerelésnek, áramtalanítja a berendezést, majd körbejárja a mosógépet, és próbálja kitalálni, vajon hogy lehet kinyitni. Kér még egy kávé, hogy eltávolítsa maga mellől a szemtanút, majd mire a háziasszony visszatér, ő már a fürdőszobakövön ül, körberakva icipici alkatrészekkel, és dühödten legózik. Két-két és fél óra után aztán úgy botorkál elő a fürdőszobából, mint aki megküzdött a Loch Ness-i szörnyvel, megtörten széttárja a kezét, együtt érzően közli a háziasszonnyal, hogy a mosógépe menthetetlen, majd a kantáros nacija elülső zsebéből előránt egy csomag olásszerűlt mosógépeket hirdető prospektust, és jelzi, hogy ő nem csak szerel, értékesít is. Felszámolja a kiszállást, valamint az itt töltött néhány órát, és miután kifizették neki a félhavi fizetésünket, egy kacsintással búcsúzik.

A REKLÁMBETEG

A reklámbeteg tulajdonképpen haldoklik, élete kilátástalan, a családja széthullóban, a lakása sötét, és kint is szar az idő. Mindegy, hogy csak egy szimpla nátha kínozza, vagy fejfájás, vagy menstruációs görcsök, esetleg prosztatagondok, biztos, hogy már az öngyilkosságon gondolkodik, mert se ő, se a családja nem bírja tovább a szenvedéseit. Betegsége kihat az idegállapotára is: mindenkiel türelmetlen, agresszív és elutasító. A reklámbeteg ápolatlan, kócos, sápadt, karikás szemű, külsőre is látszik rajta, hogy nincs már sok neki hátra, sőt, ha a maszk mesterek túl jó munkát végeztek, akkor úgy néz ki, mint aki már el is patkolt. A család teljesen alkalmatlan arra, hogy segítsen, olyan hülyeségekkel próbálkoznak, mint a méz meg a forró tea, esetleg egy megnyugtató ölelés; nem tudják, hogy ezek semmire sem jók. Ám egyszer csak egy gazdátlan kéz benyújtja ezüstitálcán a csodaszert. A reklámbetegnek kizárólag a szenvedése tart sokáig, a gyógyulásához elég egyetlen tableta és egy korty víz. Amint bevette a gyógyszert, a nap kisüt, a reklámbeteg hirtelen reklámegészséges lesz, aki kívánja a

korábban elképesztően idegesítő férjét; megöleli a gyerekeit, akik nemrég még tök hülyék és nevetlenek voltak, most viszony jól fésült kis eminensek; nekiugrik a házimunkának; elmegy a csajokkal bulizni; vagy megsétáltatja a kutyát. A család ismét boldog lesz, a beteg pedig annyira nagyon örül, hogy amikor figyelmeztetnek minket, tudakozódjunk a gyógyszer mellékhatásairól, tudjuk, hogy felesleges, mert minket nem érdekelnek a mellékhatások, mi a hatást akarjuk, a boldogsághatást.

A VALÓDI BETEG

A valódi beteg pont olyan, mint a reklámbeteg, azzal a különbséggel, hogy ő soha nem lesz reklámegészséges. A valódi beteg ápolatlan, kócos és bűdös, idegesítik a gyerekei, idegesíti a férje/felesége, magában átkozódva azt kívánja, bár mindenki olyan szarul érezné magát, mint ő. Mivel nem tud táppénzre menni, betegen is bemegy a munkahelyére, és próbál az utálatos kollégákra minél gyakrabban baktériumdús nyálpermetet prüszkölni. Persze a valódi beteg is meggyógyul egyszer, csak nála sokkal tovább tart, mint a reklámbetegnél, és mivel nem kérdezett meg senkit a szedett gyógyszerek mellékhatásáról, egészsége visszanyerése mellett kiszőrösödik a nyelve, elveszti néhány fogát, kihullik a haja, és vizelettartási problémái lesznek. A valódi beteg gyógyultan ugyanannyira ingerlékeny, mint betegen, ugyanannyira idegesíti a férje és a gyerekei, mint mindig, viszont a csodagyógyszernek hála, a náthának nyoma sincs.

A REKLÁMGAZDA

A reklámgazda pont olyan, mint amilyenek a gazdát élőben soha nem látott reklámszakember megálmodta. Gumicsizmája csillivilli, kockás flanelinge és zöld, kantáros ruhája makulátlan, nagy bajusszal sújtott arca pirospozsgás a vidéki levegőtől. Látszik rajta, hogy szarik a koleszterinre és a szénhidráttalalomra, de nem is kell neki ilyen baromságokkal foglalkoznia, mert csak olyat eszik, amit ő termel, és ettől aztán olyan erős és egészséges, hogy még traktorral se lehetne kitaposni a belét. A reklámgazda nem aggódik a csapadék és az esetleges fagy miatt, ő a családdal együtt évek óta azon fáradozik, hogy a legkiválóbb gyümölcsök kerüljenek a kosárba. A reklámgazda minden reggel kakaskukorékolásra kel, homlokon csókolja a nejét, és együtt indulnak el a csodálatosan narancsszínű napfelkeltében a földekre, hogy halk tücsökciripelés és valami ismeretlen eredetű népzene különös duójára leszüreteljék a termést. A szüret számukra nem munka, hanem szertartás: leszakítják az almát, aztán a nadrágjukon kifényesítik, majd a magasba tartják, hadd csillanjon meg rajta a napsugár, mielőtt a ládába tennék a többi ugyanolyan méretű, ugyanolyan ragyogóra polírozott alma közé. A szüret végén a gazda beleharap egy almába, majd a felesége vállára teszi a kezét, és együtt, meghatottságtól könnyes szemmel figyelik a terméssel távolodó teherautót, miközben a kutyájuk, Morzsi szeméből is kigurul egy könnycsepp.

A VALÓS GAZDA

A valós gazda általában ájultan fekszik a magas gazban. Vagy a cukra esett úgy le, hogy belelóg az alkoholtól puffadó májába, vagy egyszerűen csak újra megpróbálta kikísérletezni, hogy lehet-e a disznóganéból összevállazott almából pálinkát főzni. Nem lehet. Vagy lehet, de mérgező. Vagy lehet, nem mérgező, de undorító – na, azt szokta utána büszkén kínálgatni, hogy: „Eztet kóstojjad, Imikém, ne azt a bóti szart, ebbe' tudom, mi van, ez anyatej...” A valós gazda gyűlöli az almát. Szívből! Ha lenne bármilyen más lehetősége az életben, úgy felgyújtaná az egész szart, hogy leégesse a kurva falut is, amit szintén utál, mint a szart. A

valós gazda városi taxis akar lenni. Vagy nőgyógyász: „Aszongyák, a városi nőkön nincs ekkora prém. Tudja a rosseb.” A valós gazda azért almázik, mert egyszer megpróbált uborkázni, az kiszáradt, „mer’ nem esett”, egyszer megpróbált paprikázni, az kirohadt, „mer’ annyi esett”, egyszer megpróbált semmit nem csinálni, akkor meg majdnem éhen halt, és kurvára nem nézte, mennyi esik. Végül is, ezek a bolhás fák még teremnek valamit, csak általában valami gubicsszerű bogyót, amit „má’ tavaly se akartak átvenni” Már akkor is kellett adni ötezret az átvevőnek, hogy a nyomorultzöld gubicsokat bekeverje a rendes közé a léalmába. Hogy idén mennyit kell adni? Lehet, hogy meglesz tízezer is, ami elég nagy szívás, mert az egészért jó, ha adnak ötvenet.

Még szerencse, hogy tavaly ki tudta lopni az átvevő teherkocsijából azt a fajin elemes rádiót, amit most az asszony hallgat a konyhában. Legalábbis reméli, hogy a konyhában van, mert agyonveri, ha nincs kész délre az ebéd.

A valós gazda az álmaiban a feleségét is felgyújtaná az almással együtt. Soha nem volt egy szép asszony, de most valahogy rücskös is lett a bőre, hogy herseg rajta a nejlonotthonka. De nem tud mit csinálni, az asszony, a falu, az almás meg ez az egész szar élet adottság, ezzel kell élni, míg el nem pusztul.

Reméli, hamar eljön ez a pillanat, amire komoly esélye is van, hiszen bármelyik este elviheti egy könnyű, nyári agyvérzés, amikor a rohadás tévében meglátja azt a kurva reklámot azzal a tálképű paraszt reklámgazdával.

EZO TV

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

MŰFAJI MEGHATÁROZÁS

Az EZO TV egy olyan betelefonálós műsor, ahol nincs esély arra, hogy a közönség pénzt nyerjen, viszont veszít. A műsor jósai, látói, médiumai, tisztánlátói és tisztánhallói hiányos műveltséggel, hiányos ápoltsággal és hiányos fogazattal, viszont több kártyapaklival rendelkező jövődömondók, akik a létező összes problémánkra megoldást kínálnak.

Különös szokásuk, hogy órákig képesek minket a képernyőn keresztül bámulni. Minden médium rendszeresen hord magával mágikus eszközöket, amelyeket a helyi 100 Ft-os boltban vásárol legfeljebb 1000 Ft értékben.

A médiumok neve tükrözi a személyiségüket és természetes szerénységüket, épp ezért jellemzően istenekről, félistenekről, a mitológia és a történelem neves képviselőiről nevezik el magukat.

SZOLGÁLTATÁSOK:

485 Ft/percért az alábbi szolgáltatásokhoz juthatunk:

- **PÉNZBEVONZÁS:** a legprofibb jósok képesek arra, hogy egy 65 Ft-os piros, fröccsöntött PVC malacpersellyel megnyissák életünk szerencsájének asztrálkapuját.
- **RONTÁSMEGÁLLAPÍTÁS ÉS RONTÁSLEVÉTEL:** a még ennél is profibb jósok képesek néhány darab alufóliacsík tűzbe dobásával rendbe hozni a párkapcsolatunkat.
- **TOVÁBBI LEHETŐSÉGEK:** csodatevő gyertya, kehelyrituálé, csakratisztítás, szerencsehozó malac, Luna-kőből jóslás, ingajóslás, kártyajóslás.

A médiumoknak megvan a képességük arra, hogy a semmit sem jelentő szavakat és kifejezéseket úgy kapcsolják össze, hogy az végleg semmit se jelentsen.

A BETELEFONÁLÓ

Megkeseredett, motiválatlan véglény. Élete kizárólag a problémáira és a velük kapcsolatos lamentálásokra szűkül. Nem szereti a valódi megoldásokat, viszont szeret folyamatosan telefonálni. A pénznyerő játékok megszűnése komoly törést okozott az életében. Hisz mindenben, ami ezoterikus, és ami sokba kerül. Tisztában van több ezoterikus szó jelentésével, és előszeretettel emlegeti is ezeket, mint például: csakra, aszcendens, asztal, jós, gömbcsukló, karburátor...

A betelefonálót nem érdekli a többi tévéműsor. Képes Facebook-kampányt is indítani annak érdekében, hogy minden létező műsorban legyen ezentúl jóslás. Szerinte Berényi Miklós simán jósolhatna kártyából a stáblista alatt, és Szellő István asztalán is simán elférne egy-két csakragenerátor.

A betelefonáló érzéketlen és közömbös. Jellemzően vén, mint a szar. Nem érdekli a többi betelefonáló élete. Képes soron kívül is adásba kapcsoltatni magát, nem törődve az érkezési sorrenddel. Nyomorult születési dátumát többször és túlartikulálva mondja bele a műsorba, csak azért, hogy elvegye az értékes időt a többi sorstársától.

A BETELEFONÁLÓ LEHETŐSÉGEI:

- átléphet a szerencsekapun,
- elkaphatja a pénzenergiát.

HOROSZKÓP:

KOS: Ezen a héten kellemetlen meglepetés fog érni. Kerüld a gyorséttermeket, mindig legyen nálad WC-papír és egy tartalék alsónadrág/bugyi. Szexuális életedet beárnyékolhatja a hirtelen bekövetkezett ínhüvelygyulladás.

BIKA: Hagyj fel mások hibáztatásával! Ha mások szemében a szálkát is meglátod, a magadéban viszont a gerendát sem veszed észre, akkor tudni akarom a dílered számát. Amúgy hidd el, hogy hosszú távon jobban jársz, ha inkább mások szemében van a gerenda. Ez a hét kiváló arra, hogy egy picit magadba nézz. Lehet, hogy elsőre kicsit üresnek és jelentéktelennek érzed magad, de ez nem baj, hiszen az is vagy.

IKREK: Figyelj jobban az egészségedre, mert a Plútó felmelegedése miatt fogékonyabb leszel a betegségekre. A héten kórházba kerülsz, és megtudod, kik az igazi barátaid. A kutyád és a fikuszok nem okoznak neked csalódást; kár, hogy egyiknek se adtál vizet, mielőtt beszállítottak a kórházba. Érdeemes már most a fejedbe vésned, hogy nem minden az, ami annak látszik, hiszen van, ami más.

RÁK: Ne csak a sikerekre koncentrálj! Ott vannak a kudarcok is.

OROSZLÁN: Hatalmába kerít az a nyugtalanító érzés, mintha valamit elloptak volna tőled. A hitelkártyád megvan, a kulcsod megvan, a pénztárcád megvan, a laptopod megvan. Mivel laptopod eredetileg nem volt, a nyugtalanító érzés elmúlik, és helyére az „ezt meg kitől loptam” érzés költözik. Aggodalomra nincs ok, soha nem fog megtalálni, és ha mégis, akkor is simán levered, mert nyeszlett.

SZŰZ: Ezen a héten elhagy a barátnőd, ami végül is nem zavar, mióta láttad állva pisilni. Új hét, új élet, új szerelem. Neked leginkább csak ujj... abból is eggyel kevesebb, mert a szerdai bulin a harmadik üveg pezsgő után simán elhiszed a haveroknak, hogy egy ujjal meg tudod állítani a villamost.

MÉRLEG: Új élet vár, felejts el mindent, mindent, ami fáj. Jövőd fényesebb, mert jól tudod, boldog élet rád csak barátok közt vár.

SKORPIÓ: Szerencsecsillagod nincs leáldozóban, mert sohasem ragyogott. Kaparós sorsjeggyel te csak akkor fogsz nyerni, ha megtartod az árát. Bár a mondás szerint, akinek nincs szerencséje a kártyában, annak szerencséje van a szerelemben, te mindkettőben peches vagy.

NYILAS: Egészségi állapotod rohamosan romlik, de ennek csak te nem örülsz. Anyósod már most azt tervezi, hogy csirkeneveldét csinál a szobádból. Lehetséges alternatíva lenne

számodra a megkönnyebbülésre az eutanázia, de hát ez, mint tudjuk, illegális.

BAK: Többé nem kell azon aggódnod, mibe fektesd a pénzed, mert a legutóbbi sikertelen befektetésed következtében minden vagyonodat elveszítetted. Szerencsére életed párja pénz nélkül sem szeret kevésbé, mint azzal.

VÍZÖNTŐ: Szomszédod a héten észreveszi, hogy a papírhulladékot az üvegtárolóba dobod, fel is jelent névtelenül, ezért írásbeli megrovásban részesítenek. Te összetéped, bosszúból ezt is az üvegtárolóba dobod, emiatt feljelentenek, és újbóli megrovásra számíthatsz.

HALAK: Egy nagy utazás előtt állsz. Fogaidra keddtől nem lesz szükség, a következő években csövön táplálnak. Szexuális életedet nagyban megváltoztatja a melléd kijelölt, jó magaviselete miatt mindössze két és fél év letöltendő után szabadult ápoló.

**TEDD IDE A KEZED,
ÉS TARTSD ITT EGY HÉTIG.
MINDENBŐL KIGYÓGYULSZ.**

EGY BOTRÁNYKÖNYV ÖTVEN ÁRNYALATA

KORMOS ANETT

1 Hogy a szerelem, sőt még maga a vágy is mentség majdnem mindenre, legyen szó egy pap és a nála jóval fiatalabb lány románcáról (*Tövismadarak*), vagy a bakfis és a nevelőapa viszonyáról (*Lolita*), esetleg a még szűz és a kicsit sem szűz mazochista férfi szexjátékairól (*A szürke ötven árnyalata*), azt már régóta tudjuk.

2 Fontos azonban megjegyezni, hogy nem mentség mindenre. A tabu és a majdnem tabu között az a különbség, hogy míg az egyiknek neki lehet rontani, és meg lehet dönteni, addig a másikba belefúródik fejjel, aki ostromló kedvvel közelít. A majdnem tabunak nekirontani nagyon is kifizetődő. Ehhez azonban olyan papírba kell csomagolni a büntetendőt, az elítélendőt, a szégyenletest, a meghökkentőt, ami mindezeket csábítóvá, tiltott, de minden bizonnyal kibaszott édes gyümölcsé varázsolja az olvasó számára. És a szerelemnél nincs parasztvakítóbb csomagolópapír.

3 Aki sok millió példányban eladható botránykönyvet akar írni, annak először is ki kell jelölnie a célcsoportot. Ajánlott az olyan *Kiskegyeden* és *Tinán* nevelt nőkre koncentrálni, akik irodalommal legutóbb akkor találkoztak, amikor elolvasták a *Tüskevár* rövidített verzióját.

4 Fontos, hogy a botránykönyvszerző ismerje a célcsoport igényeit. A célcsoport olyan nőkből áll, akiknek az életében már rég nincsen, esetleg soha nem is volt szerelem, akik kimondottan vágynak a szenvedélyre, vágynak arra, hogy valami olyan történjen velük, amit soha nem fognak elfelejteni, és ami nem egy hólapátolás közben elszenvedett dupla combnyaktörés.

5 A botránykönyvszerzőnek ezek után nincs más dolga, mint hogy kitalálja, miről fog írni. Ki kell találnia egy majdnemtabu-témát, amely némi szerelemmel és persze szexszel rögtön ínycsiklandóvá válik a kiéhezett háziasszonyok számára. (Figyelem! A hentes megdugta a lányát, majd szerelemféltésből megette – kilóg a majdnem tabu kategóriából.)

6 Ha a téma megvan, akkor ki kell találnia, kiktől fog szólni a könyv. Fontos, hogy a főhősök mindig szépek. Mivel a könyv elsősorban hetero nőknek szól, a női főszereplőről nem kell sokat rizsázni, elég, ha nem ronda annyira, hogy ne lehessen neki bókolni. A férfin van a hangsúly. A férfinak olyannak kell lennie, amelyenről minden háziasszony álmodik. És most távolodjunk el picit a szegényesebb fantáziával megáldott nőktől, akik olyan férfiről álmodnak, amelyik magától a szennyesebe dobja a zokniját, és tudja használni a WC-kefét! Haladjunk a bátran álmodozók felé! Az olyanok felé, akik szerint az ideális férfi brutálisan gazdag, annyira jóképű és szálkás, hogy csak na, és brutálisan gazdag, és elképesztően szexi hatalmas farokkal, és brutálisan gazdag, és érzékeny, de ugyanakkor állatias, és brutálisan gazdag, és titokzatos, rajongó, mégis határozottan irányító, és brutálisan gazdag, ha ezt esetleg még nem mondtam volna.

7 Lehetnek természetesen mellékszereplők is, de őrájuk igazából senki se kíváncsi, nekik mindösszesen annyi dolguk van, hogy növeljék a két szerelmes szerelmének kibontakozásáról

szóló részek közötti feszültséget. A szerző néha beveti őket egy-egy féltékennyé tevési fejezetbe, esetleg arra használja, hogy megmutassa az olvasónak a főszereplők ágyban meg nem mutató tulajdonságait, amilyen tulajdonságaik igazából nincsenek is.

8 A helyszínválasztás esetében csak az a lényeg, hogy olyan helyen játszódjon a cselekmény, amitől minden háziasszony elámul. Ha a kisebb igényű asszonyokra koncentrál a szerző, akkor a helyszín lehet akár a Tesco is, ha a nagyravágyóbbakra, akkor vagy valami egzotikus szigetet kell választani kibaszott kék vízzel és aranyló homokkal, vagy valami annyira extramodern luxusíű teret, amilyen igazából nincs is.

9 Talán azt hisszük, a történet kitalálása okozza az igazi fejtörést, de ez nem így van. A történet lényege minden ilyen jellegű botránykönyv esetében ugyanaz: a főszereplő és a főszereplőpasas némi huzavona után összejönnek, és irgalmatlan nagyokat dugnak, de a szerző közben nem mulasztja el meglebegtetni, hogy nem mehet ez így az idők végezetéig, hiszen ha a jó akár végtelen is lehet, akkor az már nem is jó, hanem unalmas.

9 Márpedig egy botránykönyv halála az, ha az olvasó unatkozik, ezért fontos, hogy a szerző úgy tegyen, mintha lenne valami őrült titok a háttérben, sőt titkok, amelyeket csak szépen lassan, sorjában hajlandó elárulni, és amelyek miatt biztosan abba kell hagyni a dugást.

10 A botránykönyvben az a jó, hogy bárki meg tudja írni, az is, aki nem tud írni. Nincs szükség stiláris bravúrokra, se szellemes dialógokra, és elfelejthetjük a másodlagos jelentés utáni kutakodást is.

11 Ami viszont nagyon lényeges, hogy a főhős, minden háziasszony álompassija, úgy udvaroljon, ahogy azt minden háziasszony szeretné, olyan eredeti bókokkal álljon elő, mint a: „nagyon finom az illatod”, a „gyönyörű a bőröd” vagy ha akciós botránykönyvről van szó, akkor a „szép a szemed”, esetleg a „jól áll neked, amikor mosogatsz”. A főhősnő se anyagilag, se szellemileg nem haladhatja meg az olvasót, máskülönben az nem tud vele azonosulni, és nem jut el a százötvenedik oldaltól kezdődő dugásokig. A főhősnőnek olyan picit ügyetlenkedő, de ügyetlenkedés közben is elképesztően szexi nőnek kell lennie, akivel azonosulva az olvasó elhiszi, hogy neki is jól áll, ha kilóg a tangája a farmerből, amikor tolja a bevásárlókocsit.

12 Tudom, hogy észrevetted, hogy két 9. pont van egymás után, de ha egy botránykönyvszerzőnek szabad csalni, akkor nekem is.

13 Azt is tudom, hogy azt hitted, majd írok szépen ötven pontot erről a marhaságról. De nem.

14 A lényeg, hogy személy szerint mindenkit óva intenek egy olyan könyvtől, amelynek a hősnője – vállalva pszichés labilitását – olykor a belső istennőjével kommunikál, nem beszélve arról, hogy bár a dugásban bevállalás, nem tud egy jóízűt bazmegolni, helyette olyan vérfagyasztóan prüd kifejezéseket használ, mint a „basszantyú” és a „szent tehén”. Azt már tényleg csak zárójelben jegyzem meg, hogy ha még egy hősnő elesik, amikor megpillantja a nagy Őt, aki aztán felsegíti, és ebből majdnem csók lesz, akkor én eret vágok magamon, és a

véremmel fogom felírni a Merényi Kórház falára, hogy: „Hajrá, VV Évi!”

KENÓSORSOLÁS

DOMBÓVÁRI ISTVÁN, KORMOS ANETT

Egy rózsaszínű, szőrös állat, egy unott fejű nyakkendősférfi, sok számozott színes golyó, egy csinos nő. Nem gondolnád, hogy ennyi elég egy napi szinten futó tévéműsorhoz, ugye? Pedig de.

Szereplők:

A RÓZSASZÍN JETI

A rózsaszín jeti (hívjuk őt ezentúl így) hétről hétre minden estét velünk tölt, fáradhatatlanul integet nekünk. Feltevésünk szerint az integetésen kívül másra nem is képes. A kenófigura meghatározására több elmélet létezik:

1 A BIBLIA-ELMÉLET képviselői szerint a kenófigura igenis az idők kezdete óta létezik. „Az Úr megteremté a Kenó figurát, majd szemét betekará, és gurgulázva röhögé. Az Úr látá, hogy ezt elbaszá.” Jeruzsálemben sokan Isten fiaként azonosították őt, ám mivel leért a keresztről a lába, és ez a tény sokat ártott az ügy komolyságának, másik delikvenst kerestek. Kenófigurából csak egyetlenegy van a világ on. Mivel a *Kenósorsolás* a világ számos pontján futó műsor, a kenófigura örök rohanásban van, ezt bizonyítja az is, hogy mindig csak sietve beint a műsorba, sohasem időzik.

2 A SCI-FI-ELMÉLET szerint a kenófigura egy elszabadult ufólegénybúcsú áldozata. Az ufó haverok ugratásból kilökték itt, a Földön a csészealjából, majd úgy gondolták, hogy ennél már csak az nagyobb szopátás, ha soha nem jönnek vissza érte. A kenófigura azóta is integetve kémleli az eget, hátha... de nem.

3 A FÖLDHÖZRAGADTAK AVAGY FANTÁZIÁTLANOK ELMÉLETE szerint a rózsaszínű szőrös állat igazából egy ember jelmezben. Mert ha mégis állat volna, akkor mindjárt lenne létjogosultsága a műsornak, hiszen jetit elvileg még nem látott senki, rózsaszín jetit meg biztosan nem, tévében szereplő, integető rózsaszín jetit pedig... hát szóval, erről még beszélni is kár.

A KENÓFIGURA SZEMÉLYISÉGE: Egyesek szerint naponta egyszer (késő este) a kenófigura is leveszi jelmezét. Csupán a felesége kérésére hagyja magán olykor a munkaidő lejárta után is. Óvodáskorú gyerekei azt hiszik, a Batman rózsaszín, és a biztonság kedvéért ő meg is hagyja őket ebben a hitben. A kenófigura maga is tisztában van azzal, hogy elkerülhetetlen a sztárok életében oly ismert kiégésérzés. A *Lottóshow* még esélyt jelent karrierje folytatásához, de érzi, az már nem lenne ugyanaz.

A KENÓLÁNY

A kenólány szerepe korántsem olyan egyszerű, mint gondolnánk. Nem elég, hogy jól kell kinéznie, jól kinézés közben mosolyognia kell, sőt mosolygás közben számokat kell jól érthetően felolvasnia. A mosolygás technikája szerint háromféle kenólányt különböztethetünk meg:

1 a folyamatosan mosolygó, aki így képtelen érthetően beszélni;

2 az egyes számok között mosolygó, aki így pszichésen sérültnek tűnik;
3 a mosolygásra képtelen, aki e miatt a fogyatékosága miatt csak a halloweeni adásban szerepelhet.

KENŐLÁNY CASTING: A kenőlánynak számos kritériumnak kell megfelelnie.

KÉRDŐÍV:

Hányszor mosolyog egy nap?

- a) Egyszer, de az eltart egész nap.
- b) Hetente egyszer, de az eltart egész évben.
- c) Ahányszor megcsiklandoznak.
- d) Ahányszor mondják.

Milyen a kapcsolata a természetes számokkal?

- a) Mik azok a természetes számok?
- b) Akármit pletykálnak, velük még soha nem volt kapcsolatom.
- c) Szexuális.
- d) Én minden kollégámmal jól kijövök.
- e) Köszö, de jobban szeretem a lassú számokat.

Tudna együtt dolgozni egy nagy szőrös állattal?

- a) Persze, a korábbi főnököm is ilyen volt.
- b) Jó pénzért bármire hajlandó vagyok.
- c) Kevesebb pénzért is bármire hajlandó vagyok.
- d) Egy csomag ropiért is bármire hajlandó vagyok.

AZ ÖLTÖNYÖS TAG

Az öltönyös tag szenttelen, nem drukkol senkinek. Az ő dolga, hogy a sorsolást egy fejbiccentéssel hivatalossá tegye. És meg is teszi, hiszen ezért fizetik.

Arcán ugyanakkor látszik a csalódottság, hiszen soha nem gondolta volna, hogy ha egyszer bekerül egy tévéműsorba, akkor ő mindösszesen a sorsolási bizottság tagja lesz, miközben a főszereplő egy nagy szőrös állat. Pedig ha ezt tudta volna...

AZ ÖLTÖNYÖS TAG JÖVŐKÉPE: Az öltönyös tag minden egyes nap arról álmodozik, hogy egyszer, egy szép tavaszi, virágillatú napon élő adásban felrúgja a sorsológépet. A szétguruló golyókon elesik a rózsaszínű jeti, és kitöri a nyakát, ő pedig az elhullott jeti prémjére löki a gyászoló kenőlánnyt, és megánuszoja. Aztán, ha még marad ereje, a jetit is.

A TEHETSÉGGKUTATÓK

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

Ma már nem kell feltétlenül a régi, jól bevált séma alapján eljárunk, ha szeretnénk valamit elérni vagy valahová eljutni. Régen a színészek és az énekesek egyetemeken, főiskolákon és konzervatóriumokban sajátították el szakmaik csínját-bínját, ma pedig elegendő, ha mindehhez csak figyelik a hirdetések, és beesnek az utcáról egy-egy válogatásra, divatos nevén castingra.

Ennek ékes példái a tehetségkutatók, amelyeken nyakra-főre futószalagon termelik ki az egynyári, egyszer használatos eldobható sztárokat. A tehetségkutatókban mindhárom oldal bűnös, de leszárják. Figyeljük meg őket aprólékosabban, és egyúttal próbáljuk megtalálni a felelőst!

AZ ÖNJELÖLT TEHETSÉG

Egyéniség. A szülei szerint, a haverok szerint, mindenki szerint. Öltözködésével divatot kreál, diktál. Béna vernyákolását mindenki isteni adományként, angyali érintésként, tavaszi pacsirtaszóként aposztrofálja. Nulla önkritikával rendelkezik, de céltudatos. Híres szeretne lenni, celebekkel komázni, főzőműsorokban bájologni. Folyamatosan gyakorol. Beleénekel a hajkefébe, a hajszárítóba, a villanypásztorba és bármibe, ami jön. Annyira trendi, hogy már a divattervezők sem tudják vele tartani a lépést. És még csak az elején vagyunk. Aztán eljön a nagy nap. Nyolcvanezer-háromszázötvenkettes sorszámmal belép a stúdióba, és lábai először érintik a világot jelentő laminált deszkákat. Bárgyú fejjel elmondja, honnan jött, meg hogy mi a célja, aztán eldünnyög iszonyatos fejhangozaton egy *Lájkövdzsin*t, majd ezután rákontráz egy *Petrólejumlámpával*. A fugák szétolvadnak, a varratok felszakadnak a hangjától, de a zsűri látja benne a zixet! Csont nélkül továbbjut! Röviddel ezután a stylistok veszik kezelésbe, és jól megsztájlolják. Pokémonos pólóját köldökig kivágott rózsaszín homofelsőre cserélik, négyombos hétzenés kvarcóráját pedig gumiszíjas nagy laposra, majd az egészet megkoronázzák egy térdig érő ülepű, segges nadrággal. Kell még néhány totál értelmetlen kiegészítő, például évszakfüggetlen dizájnersál és napszemüveg, s máris kész a sztár!

Mindössze néhány hét telik el, és egy isten háta mögötti falu színpadán felbrümmögnek az aggregátorok, az üstházakból felcsap a füst, indul a félplayback, és ahogy a szén-monoxid eloszlik... ott áll előttünk a sztár! Ő már elhitt!

AZ ÍTÉLET: *Egyértelműen nem bűnös, a körülmények áldozata.*

A TEHETSÉGGKUTATÓ ZSŰRIJE

Általában levitézlett, kezdetben minimális gázsiigényű, közepesen elhasznált közszereplők. A zsűri egy rendkívül bonyolult, drága pénzért külföldről megvásárolt licenc alapján áll össze. Mindenképpen kell egy pszeudoszakértő, akinek valaha bármi köze volt bármilyen előadóművészeti tevékenységhez; ha az Operából hordta az ebédet, az is bőven megteszi. Aztán kell egy hazánkból jó messzire kiszakadt, sikert sikerre halmozó és totál érthetetlen módon mégis visszajött génius, aki lelki szemeivel már a tengerentúlra keresi az itthoni szupertehetségeket. Ezenkívül mindenképpen szükség van még egy nőre is, akinek nem muszáj bármihez is konyítania, bőven elég, ha gombnyomásra bármilyen intenzitású sírást képes produkálni. A nő legfontosabb feladata a sírás mellett a férfitehetségek túlértékelése.

Jellemző rá, hogy ha egy neki tetsző férfi iszonyatosan szarul énekel, akkor is képes gyakorlatilag a szemével megszexelni azt. Előszeretettel használja a „férfiállat”, a „tesztoszteronbomba” és az „ilyen orgazmust daltól még nem éltem át” kifejezéseket.

AZ ÍTÉLET: *Határozottan bűnrészes.*

A NÉZŐ

Azokról még nem ejtettünk szót, akiknek ezt az egészet köszönhetjük, a nézőkről, azaz saját magunkról. Mert hát mi végre lenne ez az egész cirkusz, ha mi nem ülnénk ott az első sorban, hogy aztán nem kevés pénzzel és szavazatokkal támogassuk azt, hogy képzett zenészek helyett jóképű, de bárgyú, orrhangú, de nagy csöcsű, debil, de jól eladható sztárok töltsék be a képernyőnket és az életünket.

AZ ÍTÉLET: *Egyértelműen főbűnös, büntetése hétvégeken a kereskedelmi csatornák főműsoridejében hajtandó végre.*

2. FEJEZET:

CELEBEK

A GLAMMODELL

KORMOS ANETT

A magyar nyelv azért is csodás, mert hajlandó követni a magyar embert oly nagy mértékben meghatározó képmutatást, és eufemizáló céllal képes olyan homályos jelentésű szavakat beújítani, amelyek a valóságot ugyan nem tükrözik száz százalékban, de az esetleges sértődés megelőzésére alkalmasak. Lásd: kurva-pornószínésznő-erotikus lemezlovas-glammodell.

A glammodell annyiban különbözik a pornószínésznőtől, hogy nem kamerák előtt csinálja, hogy nem a producer szabja meg a gázsiját, és hogy jobb a marketingje.

Glammodellből elvileg több van, de mivel a hajsزínük az egyetlen, ami alapján megkülönböztethetők, az alábbiakban nem törekszem a glammodellek csoportjába tartozó egyedek közti különbségtételre, hanem a glammodellt mint különálló fajt vizsgálom.

A glammodell már gyerekkorában kitűnik kortársai közül a szépségével, ám ezt a ragyogást leginkább csak az elfogulatlansággal nem vádolható szülei veszik észre. A közösség számára akkor lesz feltűnő, amikor a megyei szépségversenyre jelentkező hat lányból bekerül a közé a három közé, akik a fürdőruhás körben hajlandóak felső nélkül is végigvonulni a raklapokból rögtönzött kifutón. A helyi téészelnök már ekkor meglátja benne a lehetőséget (na meg persze saját magát), és hajlandó némi pénzt is fektetni a legújabb hobbijába. Mivel türelmetlen, befizeti kiszemeltjét néhány plasztikai műtetre, aminek köszönhetően a bakfis külsőleg egyik napról a másikra átlépi a nagykorúság küszöbét. Az első sikert újabb művházi szépségversenyek dobogós helyezések követik, igaz, az eredmények alakulásába itt már beleszól némileg az új pártfogó is. A glammodell ekkor még mindig nem különbözik a többi lánytól, viszont már elkezd beleélni magát, hogy de. Feladja középiskolai tanulmányait, hiszen mér' lenne bolti eladó, ha téészelnök-feleség is lehet. Amikor azonban kiderül, hogy az ígéretek ellenére végül is nem lehet, könnyek között, összetört pici szívében csalódással, zsebében a vigasztaló kártérítést tartalmazó borítékkal elhagyja faluját, és felutazik a fővárosba, ahol hoszteszkedésből próbál megélni. A glammodell legmeghatározóbb tulajdonsága a naivitás. Elhiszi, hogy Claudia Schiffer is joghurtkínálással kezdte; hogy a hosztesz és a konzumhölgy ugyanazt jelentik; hogy az aktmodell és a modell között nincs semmi különbség; hogy az erotikus masszázsnak mindig dugással kell végződnie; végül pedig, hogy nyaralni hívták Dubajba, és a repjegyért szintén dugással kell fizetni. A glammodell akkor lesz hülye picca az egyszerű kurvából, amikor ráébred önnön glammodelliségére; amikor rájön, hogy ő különb. Innentől kezdve ugyanis nemcsak azt hiszi el, hogy máshoz is ért a vetkőzésen kívül, hanem azt is, hogy ő mindenhez ért. Elkezd műsort vezetni, énekelni, ruhát tervezni.

A glammodell célja, hogy hivatásos kitartott legyen. A kitartóhoz azonban soha nem a mocskos anyagiak kötik, hanem mindig csakis a színtiszta érzelmek, és az merő véletlen, hogy glammodell kizárólag olyan alacsony vízállású pocsoljába dobja a csaliját, amelyben aranyhalak úszkálnak. Véletlen az is, hogy az aranyhalat csak akkor hajlandó visszadobni a vízbe, ha az teljesítette egy kívánságát, ami az aranyhalnak súlyos aranypikkelyekbe kerül. Aki pedig van olyan aljas, rosszhiszemű malac, hogy felvetődik benne, hogy a glammodellt csakis az aranyhal aranypikkelye érdekli, az nagyon téved. A glammodell számára ugyanis csak az a fontos, hogy a halacska kedves legyen...

A glammodell fénykorában még viszonylag csendes címlaplány, idővel azonban öntudatos lesz, és olykor egy-egy fontos kérdésben nyilatkozásra ragadtatja magát. Ilyenkor megtudjuk,

hogy a glammodell már gyerekkorában arról álmodott, hogy egyszer „ingyen” kapja a ruhákat; megtudjuk, hogy a glammodell élete nagyon nehéz, hiszen tartózkodnia kell a szénhidrátot tartalmazó ételektől, hogy egy-egy fotózáson sokszor tíz percig is ki kell tartania egy pózt, hogy állandóan fodrászhoz és kozmetikushoz kell járnia, ráadásul külsejével példát kell mutatnia az arra rászoruló fiataloknak is. A glammodell éjjel-nappal dolgozik (?), évente legfeljebb tízszer-tizenkétszer tud elutazni egzotikus tájakra kikapcsolódás céljából.

Aki pedig iriggy, az pukkadjon meg, és próbálja utánacsinálni, amit ő csinál végig nap mint nap... aztán akkor majd megtudja, hogy mit jelent glammodellnek lenni.

A FITNESSCSALÁD

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

A fitnesscsalád külön-külön is fitnesszegyedekből tevődik össze. Általában gyerekkorukban elhízott emberekről van szó, akik a folyamatos csúfolódás miatt estek át a ló túlsó oldalára. Ez a csúfolódás annyira meghatározta a motivációjukat, hogy kizárólag ennek kereszttüzében képesek produkálni. Rendszerint valami sporteseményen, táplálkozástudományi konferencián ismerkednek meg egymással, és ha közelít egymáshoz a testtömegindexük, akkor abból a találkozásból kapcsolat, ezt követően pedig család alakul ki.

FITNESZÉK NAPIRENDJE: Reggeli ébredés hasizomból, a kezek használata nélkül. Amíg a férfi fekvőtámaszokat hajt végre a fürdőszobában, addig a nő elkészíti a teljes kiőrlésű, hozzáadott íz- és színezőanyagoktól mentes reggelit, amelyet együtt fogyasztanak el intenzív pépesítő rágással, hogy a szervezetüktől később ne vonják el az edzéshez nélkülözhetetlen energiát. Kis bemelegítés után ismét sporttal folytatódik a nap. Futva intézik el az ügyeiket, ügyelve a folyamatos pulzuskontrollra. Ebédre megfeleznek egy salátalevelet, és öt percig bámulják a látványpékség kirakatát, persze szigorúan csak a barna lisztből készült dolgokat. A délután gimnasztikával telik, a házimunkát is ritmusra végzik. A fekvőtámaszokkal a parkettát is fel tudják fényesíteni, mosogatáskor pedig az elfogyasztott meleg víz mellett bőszen mérik az elfogyasztott kalóriákat is.

Életük fontos pontjai a társasági események, ahol ők az egyetlenek, akik nem az ingyenkajára mennek. A „hogyan vagy?” típusú kérdésekre ők nem tudnak egy egyszerű „jól”-al válaszolni. A reagálásban szó esik a korai tejsavasodásról, a telítetlen zsírsavakról és a szövetek vízmegtartó képességéről is.

Az optimális testsúly folyamatos megtartása miatt szigorú rendszer szerint élnek. Minden súlyvesztés egy külön kis szelebrésön. Mivel ők profibbak nálunk, ezért olyan dolgokban is meglátják a fogyást, amelyekre mi nem is figyelünk oda. Fantasztikusan kézenfekvő súlyvesztéseket lehet elérni:

Székelés étrendtől függően

0,1–0,9 kg

Fika kitúrása ujjmérettől függően

0,001–0,1 kg

Vizelés húgyhólyagmérettől függően

0,1–1,2 liter

Fingás

kb. 0,0003 légköbméter

Szülés

kb. 4 kg

Ikerszülés

5 kg-tól

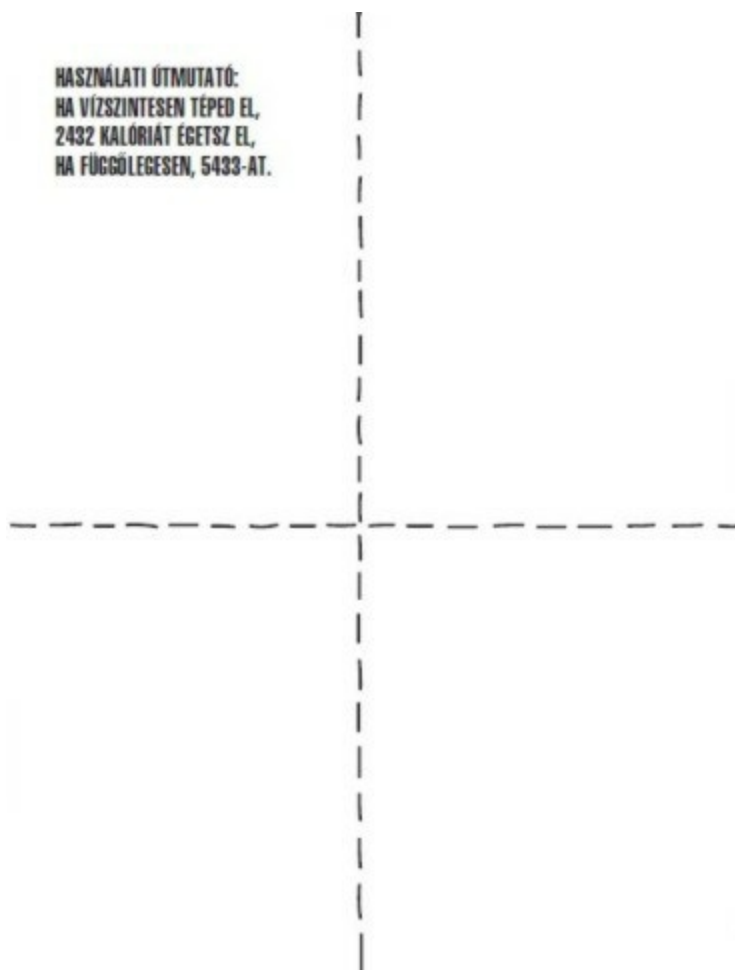
Amputáció végtagtól függően

10 kg-tól

Halál (legeredményesebb)

a teljes túlsúly 100%-a elveszthető!

HASZNÁLATI ÚTMUTATÓ:
HA VÍZSZINTESEN TÉPED EL,
2432 KALÓRIÁT ÉGETSZ EL,
HA FÜGGŐLEGESEN, 5433-AT.

A BÖRTÖNCELEB

KORMOS ANETT

A celebekről már tudjuk, hogy kik: tudjuk, hogy senkik, akik különböző fondorlatokkal mégis az oly igényes tartalomközlésre berendezkedett bulvármédia célkeresztjébe fúrják magukat. A börtöncelebhez a celebbel ellentétben többnyire tartozik valamiféle teljesítmény vagy produktum, de hát ez eltörpül a sokkal izgalmasabb bekasznizottság ténye mellett.

A börtöncelebre soha semmikor nem voltak annyian kíváncsiak, mint akkor, amikor börtönbe kerül, vagy legalábbis elindul a börtönbe kerülés vakufénytől ragyogó útján. Mivel sokan vannak, akik számára a celebbé válás az egyik legcsábítóbb életcél, fontos megjegyezni, hogy nem minden celeb bűnöző (még ha a celeb pusztá léte is meglehetősen veszélyes a környezetére), és nem minden bűnöző celeb. Tehát a börtönbe kerülés nem kiforrott technikája a celebbé válásnak. Viszont megfontolandó lehetőség a címlapra kerülésre az olyan öregedő, haknikból már évek óta megélni képtelen művészek számára, akik hisznek abban, hogy a reklám előjeltől függetlenül is reklám – tehát elsősorban azok számára, akiknek már minden mindegy.

Arra, hogy a celeb folyamatosan címlapon legyen, számos eszköz van. A valóság show-k hősei vagy a tehetség telenségükre hirtelen ráébredő tehetségkutatók általában a botrányhőséletet választják. Verekedésekbe, italozásokba keverednek, de mivel félnek, hogy a börtönzuhanyzóban hiába ejtenék le a szappant, senki nem áhítaná meg őket, a detoxikálót vagy a pszichiátriát választják a közszereplői életformájuk meghosszabbítására, ahol szintén nem kívánja meg őket senki, ők viszont titokban eljátszadhatnak egyik-másik magatehetetlen betegtársukkal. Vannak olyanok is, akik nem saját magukat akasztják véres rongyként a bulvárvolán vonóhorgára, hanem mindenkit, akivel korábban élveztek együtt lenni, és akit egyáltalán nem sajnálnak botránykönyvben feltálni.

A börtönceleb azonban nem kispályás. Ha ő egyszer belecsap a tutiba, akkor igazán belecsap, akkor ő nemcsak iszik, hanem vezet is, nemcsak drogozik, de cserben is hagy, nemcsak sikaszt, de le is bukik, és nemcsak producernét ver, de élvezi is... Utóbbi nem túl szép, de azért mégis érthető. A börtönceleb tehetségével talán kitűnik a lakótársai közül (kivéve talán az agyagozókat, a fafaragókat, a festőket és a csikósostor-készítőket), a büntetéhez való viszonyulásában azonban nem. A börtönceleb éppannyira ártatlan, mint a börtönátlag polgár: tehát teljesen. Ha mégis arra gondolna valaki, hogy ez az ártatlanság kétségbe vonható, akkor a börtönceleb azonnal állig magára rántja az „én is áldozat vagyok” takarót.

Fontos megjegyezni, hogy a börtönceleb valódi áldozata viszont más, mint egy átlagos bűnöző áldozata, ő ugyanis celebáldozat. Az okos celebáldozat saját maga is belecsap a hakniiparba, szerencsétlenségével végigroadshow-zza az összes létező show-műsort, és természetesen meg is kapja azt a feltétlen együttérzést, amely a kisembernek jár a kisembertől azzal az aljas nagyemberrel szemben, amelyik azt hitte, hogy csak mert őt „mutassa” a tévé, már mindent megtehet, pedig nem. Mert ha mégis megpróbálja, akkor a kisember előrántja a „gazdagok bármit megtehetnek” kártyát, ami szinte valamennyi játszmában adu ásznak számít.

A börtönceleb tehát kénytelen megszokni ideiglenes új otthonát, és a kóterből belekezdeni az önsajnáltató manőverbe. A börtöncelebről soha nem látott információk kerülnek napvilágra, amíg büntetését tölti. Megtudjuk róla, hogy a gazdagsága csupán látszat, ő valójában

nincstelen; hogy van egy (esetleg több) közeli hozzátartozója, aki az ő lelki és fizikai segítségnyújtása nélkül tulajdonképpen életképtelen; hogy szabadidejében menhelyi állatoknak koldul élelemre; és hogy egészen addig nem ivott, nem drogozott, amíg ismeretlen tettesek egy heroinos tűvel be nem toltak két deci páleszt a bőre alá.

A közönség talán hajlana is az együttérzésre, ha a börtönceleb soha nem szabadulna ki, nem írna könyvet a börtönéveiről, valamint nem kezdene prédikálni a megtéréséről. De mivel kiszabadul, és újra alkot, együttérzés nuku.

A börtöncelebség átka, hogy a börtönbe kerülés hírértékét mindössze az elhalálozás hírével lehet überelni.

A HUMORISTA

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

A humorista általában nem várt gyerekként születik, de ő sem várja a születését. A nevetés ilyen vagy olyan formában végigkíséri egész életét. Általában testi vagy szellemi defektussal születik, de nem ritka ezek kombinációja sem. Nevettetéssel általában azok a fiúk próbálkoznak, akik nem jóképűek, nem erősek, nem okosak, nincsenek gazdag szülei, egyszóval a lányok számára semmiféle előnyös tulajdonságot nem hordoznak. Ilyenkor nincs más hátra, mint hogy megpróbálják a szebbik nem szánalmát elnyerni, s ezért bármit hajlandóak megtenni. Rettenetes vicceket fabrikálnak, és kezdetleges paródiákkal próbálják elnyerni szívük hölgyeinek sajnálatát, de ezzel csak azt érik el, hogy a csajok valamivel hosszabb ideig röhögnek rajtuk, mielőtt elhajtják őket a jó büdös francba.

A humorista megpróbál elvegyülni az emberek között, ám a társadalom általában nem fogadja be, ezért számára az egyetlen út a színpad marad, ahol totál átlagos életének minden jelentéktelen mozzanatát megosztja a megszeppent és elmenekülni nem tudó nézőkkel. A humorista azt hiszi magáról, hogy vicces, és ennek ellenkezőjéről rendkívül nehéz vagy inkább teljesen lehetetlen meggyőzni. A színpadon kívül töltött életében humortalan, sótlan, savanyú ember. Senki nem keresi a társaságát; ha valahol elkezd beszélgetni, az emberek inkább meglépnek. A humorista ösztönösen megtalálja a hozzá legkevésbé illő platformot. A rondák tévében szerepelnek, a beszédhibások rádióban, a diszlexiások pedig újságokban. Humorista gyakorlatilag bárkiből lehet, és ők sajnos ezzel rendszerint vissza is élnek. Általában nem értenek semmihez, és folyamatos mellébeszéléssel próbálják elvinni a fókuszot saját dilettanciájukról.

A HUMORISTA LEGFONTOSABB ISMÉRVEI:

- az élet ismeretének teljes hiánya;
- az önkritika hiánya vagy túlzott megléte;
- az emberi kapcsolatok felületes ismerete;
- a folyamatos poénkényszer miatti stressz kivetítése;
- a saját intim szférájának kéretlen másokra tukmálása;
- az egoja túldimenzionálása;
- egyszeresen vagy többszörösen hasadt személyiség;
- szinte soha nem nevet, ha igen, azt is megbánja.

Ha ezekből a tulajdonságokból legalább három megvan, akkor a delikvensből nagy eséllyel válik humorista. Rendes, konvencionális életet képtelen élni, komplexusait általában szexuális devianciái hivatottak elnyomni – minimális sikerrel. Ha családot alapít is, csak arra használja, hogy az új poénjait tesztelje. Amennyiben a feleségnek nem tetszenek a poérok, akkor elválnak. A gyerekek kitörlik az emlékeikből a semmirekellő, képesítés nélküli apjukat, és a nevüket is megváltoztatják. A humorista jellemzően magányosan, pánikbetegségtől szenvedve tölti utolsó éveit. Csak későn ismeri fel, hogy annyira az utókornak akart alkotni, hogy a jelenben észre sem vette senki.

A humorista legnagyobb tragédiája az, hogy haláláig sem tudja meg: az emberek vele, vagy inkább rajta nevettek.

Jobb is ez így.

AZ IDŐJÓS

KORMOS ANETT

Az időjárás-jelentés annyiban különbözik az EZO TV-től, hogy nem lehet betelefonálni, és a nézőnek nem kerül pénzbe a félrevezetés. A kettő közti hasonlóságot abból is sejthetjük, hogy az egyiket „sima” jós, a másikat pedig időjós prezentálja. Hogy melyiket melyik, azt az dönti el, hogy ki mikor van szabin.

A kereskedelmi csatornák minden műsort igyekeznek *infotain-mentesíteni*, kétségbeesetten próbálják a nézőt szórakoztatni, akár vágyik arra a néző, akár nem. A híradóban a „kiszíráf született”-féle hírek megelőzik a „hatvanketten haltak meg egy vonatbalesetben” jellegű súlytalan tényeket, az időjárás-jelentésben pedig az időjós mellei kitakarják a frontokat. Mondhatnánk, hogy ez pofátlanság, de mér' mondanánk? Mér' jobb nekünk, ha egy apró kockás zakós öszes úr találgatja, hogy fog-e esni a jövő héten, vagy sem, mint ha egy *Kenósorsolásból* kiszorult fürdőruhamodell teszi ugyanezt? Hát persze hogy semmiért. Sőt! Ha modellszerű időjóstól halljuk az időhíreket, akkor arra ugyan nem tudunk következtetni, hogy milyen lesz az idő az elkövetkező napokban, de az időjós ruházatából azt egyértelműen kiolvashatjuk, hogy a stúdióban kurva meleg van. Ez is valami.

Ha viszont a kockás zakós jelent, akkor majdnem biztos, hogy nemcsak az időjárásról esik szó, hanem elhangzik egy-két anekdota Sándorról, Józsefről és Benedekről, esetleg egy vicc is beficcenhet az adásba, és ez mindennél pusztítóbb.

A jósnővel mindösszesen az a gond, hogy nehezen tanul. Bár már nyolc éve jelenti az időt, hét év kellett neki ahhoz, hogy megtanulja, mi az a greenbox. Alkalmazkodni azonban azóta sem tud hozzá, így csak azért nem sétál ki a képből, mert a kollégák minden adás előtt villanypásztorral jelölik ki a mozgásterét. A jósnő tévedésre hajlamos teremtés. Azt hiszi, a mondandója miatt nézik őt a tévében, nem pedig azért, mert fogadást kötöttek, vajon kibuggyan-e a melle az extramély dekoltázs halvány öleléséből, vagy sem.

A jó nő szakmailag egyébként felkészült: tudja, hogy vagy a szemet kell hangsúlyosra festeni, vagy az ajkakat. Ha mindkettőn erős színeket használna, az kurvássá tenné, márpedig ő nem lehet kurvas, hiszen ő az időjósok tudományának ismert képviselője, ezért az ajkát tűzpirosra, a szemét türkizkékre festi. Odafigyel arra is, hogy öltözéke ne vonja el a figyelmet a képességeiről, ezért csakis olyan darabokat hajlandó magára öltetni, amelyek hangsúlyozzák, mi is az ő hivatása.

AZ IDŐJÁRÁS-JELENTŐK NYELVE, LEGGYAKRABBAN HASZNÁLT SZÓFORDULATAIK ÉS AZOK ÉRTELMEZÉSE:

„CSAPADÉK SZÓRVÁNYOSAN ELŐFORDULHAT.” – Ez azt jelenti, hogy lehet, hogy fog esni, lehet, hogy nem. Ezért ha kirándulni indulsz, mindenképpen vigyél magaddal esernyőt. Vagy ne.

„MINDEN JEL SZERINT...” – Hogy az időjárásjósok milyen jelekből olvasnak, azt soha, de soha nem árulják el a nézőnek, ez az ő kis titkuk. Annyi bizonyos, hogy ha az időjós téved, az nem az ő hibája, hanem a jeleké. Az összes jelé. Minden jelé.

„TÖBBÓRÁS NAPSÜTÉSSEN BÍZHATUNK.” – Ebben a mondatban minden benne van, amit az időjárással tehetünk. Befolyásolni nem tudjuk, és megjósolni sem, viszont annyit bizakodunk, amennyit csak akarunk. Ennek a mondatnak a fordítása a meteorológia nyelvéről a köznyelvre annyit tesz, hogy ez a nap is olyan lesz, mint a többi.

„ORSZÁGSZERTE...” – Próbáltunk utánanézni, létezik-e esetleg olyan település, amelynek az a neve, hogy Országszerte, de rá kellett jönnünk, hogy nem. Az „országszerte” csodálatos lehetőség az időjósok számára, hogy kibújjon a felelősség alól, ugyanis azt jelenti, hogy ott, ahol te laksz, ott egyáltalán nem biztos.

„NÉMI VÁLTOZÁS VÁRHATÓ.” – Ha azt hiszed, ez nem hangzik el időjós szájából, akkor tévedsz. A „némi változás várható” trükkös mondat, hiszen a változás mértéke nincs meghatározva, a „várható” pedig nem egyenlő a „lesz”-szel, szóval, ez is afféle „neszesemmifogd meg jól” típusú mondat.

„VÁLTOZÉKONY...” – Szerintem a legnagyobb takaró, amelyet az időjós magára húzhat, és magára is húzza, ha teheti. A „változékony időjárásra számíthatunk” azt jelenti, hogy bármi lehet.

De a kedvenc mondatom, amely időjós száját valaha elhagyta, és még csak nem is fáj neki, a következő: *„Nagyobb eséllyel alakulnak ki záporok, zivatarok, ami némi esélyt jelent a szárazság ellen.”*

Az időjós perverz módon kötődik a „ha” kötőszócskához, szinte minden mondatát ezzel vezeti be: ha esni fog, ha lehűlést tapasztalunk, ha nem tévedek. De legalább ennyire szereti a „lehet”, a „valószínűleg”, az „esetleg”, az „előfordulhat” és a „talán” szavakat.

Az időjós mindig feddhetetlen. Ha felelősségre akarnánk vonni, amiért félrevezetett minket, hamar rájönnénk, hogy semmi esélyünk, az időjós ugyanis soha nem jelent ki semmit, csakis a feltételezéseit osztja meg velünk.

A TÖLTÉLEKEMBER

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

Azokat nevezzük így, akik csak úgy vannak. Valójában semmi értelmük, a világ nemhogy meg lenne nélkülük, hanem igényt sem tart rájuk, mégis léteznek. A töltelékmembert születésekor általában a csecsemő és a méhlepény után veszik észre, de muszáj hazavinni.

Olyannyira jelentéktelen, hogy a nevét sokáig a szülei sem tudják pontosan, sőt gyakran előfordul, hogy nem is adnak neki. Csak úgy emlegetik, hogy „az a pluszgyerek az asztal sarkánál”.

Szeret odacsapódni bárhová, ottlétét csak abból veszed észre, hogy fogy a sör és a cigi. Róla alkották azt a közmondást, hogy „veled is csak többen vagyunk”. Ő az, aki mégis mindenhol ott van, bár nem hívta senki.

Kizárólag felületes kapcsolatokat tud kialakítani. A szex olyan vele, mintha csak önkielégítést végeznél. A töltelékmember semmilyen sége ellenére – vagy talán éppen azért – mégis megtalálja a módját, hogy beférkőzzön fontos helyekre, és jelentős állásokat tudhat magáénak.

Néhány ismert töltelékmember-típus:

A SZÓVIVŐ

Teljesen mindegy, hogy politikában, közigazgatásban vagy privát céges ügyekben utazik. Általában a biodíszlet szerves részét képezi, közvetlenül a projektor előtt és a pulpitus után kezdik el összeszerelni, majd rátöltik az aktuális szoftvert és szöveg fájlokat. A száját nagy műgonddal mozgatják, hogy ne vegyük észre, ő valójában nincs. Néhány példány derék alatt nem is létezik, csak az a része él, amelyik éppen dolgozik. Vele jelentetik be az adóemeléseket, a szigorításokat és minden olyat, amiért valakit muszáj gyűlölni. Neki mindegy, mert ő erre van kitalálva.

A TELEVÍZIÓS MŰSORVEZETŐ

Van, de felesleges. Szerepe formális, csak azért tartják, hogy a műsor érdemi része előtt a kamerának ne az ajtó képéről kelljen indítani. Tud idétlenül vihogni, mappákat lobogtatni és felesleges kérdésekkel bombázni a vendégeket, játékosokat. Mindössze néhány szót ismer, de ezeket a végletekig képes ismételtetni, akkor is, ha azoknak semmi funkciójuk nincs az adott szituációban. A kamera kénytelen folyton őt kerülgetni, és legtöbbször utómunkával el is távolítják a műsor legnagyobb részéből. A felvételek végén visszateszik a raktárba, hermetikusan elzárják a világtól, és amilyen gyorsan csak lehet, igyekeznek elfelejteni, hogy valaha is találkoztak vele.

A KELLÉKES

Teljesen feleslegesen van. A legtöbb műsor adott, fix helyszínen, stabil technikával és már alaphoz kialakult kellékrendszerrel dolgozik. A kellékes csak ott ül hátul, és figyel. Általában nem szól semmit, mert ha észreveszik, akkor véletlenül előfordulhat, hogy valaki kelléket kér tőle, amire ő nem feltétlenül van felkészülve. Egy magára valamit is adó kellékesnek nincsenek is kellékei. Ha odamennek hozzá, akkor igyekszik meggyőzni őket, hogy ő nem is a kellékes,

amit azzal bizonyít, hogy ott ül teljesen üres kézzel. Ha mégis ráterelődik a kellékesgyanú, akkor ráveszi a többieket, hogy kellékek nélkül dolgozzanak, hiszen egy valódi művésznek nem kell kellék. Miután sikerrel jár, megy, és felveszi a fizetését.

A HÁTTÉRTÁNCOS

Semmi értelme sincs. Ott van a táncosok és az énekesek mögött, de a kamera nem mutatja. A jobb vagy a bal szélén lévő háttértáncosokat a rendező egyszerűen levágja a képről. Általában a háttérrel azonos színű ruházatba öltöztetik. Mégis népszerű foglalkozás ez, és csak kihalásos alapon lehet ide bejutni. Akit már több százszor hagytak le a képről, az törzsgárdajelvényt kap; akit több ezerszer, az pedig nyugdíjba mehet. Koporsószínű ruhában és földszínű koporsóban temetik el. Itt sem látszódik jobban, mint bármikor.

VV-K ÉS BB-K, A VALÓSÁGSHOW-K HŐSEI

DOMBÓVÁRI ISTVÁN, KORMOS ANETT

Lássuk be, hogy akár hányunk tőle, akár nem, a rövidítések valamiért fénykorukat élik. Ha valaki nem tud a nevéből rövidítést csinálni, és nem szerepelt egyetlen olyan műsorban sem, amelyiknek a kezdőbetűjét a saját neve elé tudja illeszteni, az sürgősen gondolkodjon el, hogy hol baszta el.

A média hatalmát nagyon jól példázza, hogy huszon- és harmincéves emberek vezetékneve egy-egy ilyen műsorban való szereplés után elhal, és a helyére egy valóságshow címe kerül. Eszerint egy valóságshow-ban szerepelni nagyobb csapás, mint megházasodni, a szülők nevét semmibe venni két hét képernyőn szarásért pedig egyáltalán nem kínos.

Mindennél szerencsésebb azonban az a szereplő, akinek fantáziakeresztneve már önmagában annyira röhejes, hogy még egy valóságshow se hajlandó őt a nevére venni (például: Alekosz; Pandóra; Leo; Kismocsok (?); Seherezádé, alias Sehi; Majka).

Az pedig mindennél szerencsétlenebb, aki kapcsolatba kerül egy valóságshow- „hőssel”, és megörökli a VV-séget vagy BB-séget, mert akár hiszük, akár nem, erre is van példa.

SZEREPLŐI TÍPUSOK KÜLSŐ SZERINT:

1. A szilikonmellű jó nő
2. A szilikonmellű nem jó nő
3. A ronda nő
4. A kigyúrt jó pasi
5. A kigyúratlan pasi
6. Az extrém külsejű pasi
7. Az undorító pasi
8. Akiről nem tudjuk eldönteni, hogy pasi vagy nő

SZEREPLŐI TÍPUSOK HABITUS SZERINT:

1. A törtető
2. A „nekemmindenmindegy”
3. A hisztis
4. A provokatív
5. A meztelenkedő
6. A nyilvánosszexregerjedő
7. Az agresszív
8. A „hurraíngyenpiakaja”
9. A „kurvaakaroklenni”
10. A gyógyult alkoholista
11. Az alkoholista
12. Az „alkoholistaakaroklenni”
13. A „buzivagyok”
14. A „buziakaroklenni”
15. A skizofrén

VALÓSÁGSHOW-KÉRDŐÍV:

Miért akarsz szerepelni a valóságshow-ban?

- a) Nem tudom.
- b) Tudom, de nem mondom el, és amúgy is a kurva anyátokat.
- c) Mer' VV Anikónak is bejött.
- d) Mert mindig szerettem volna híres lenni.

Nem zavar-e, hogy egy ország lát majd zuhanyozni?

- a) Hogy érted azt, hogy zuhanyozni?
- b) Majd nem nézek oda.
- c) Majd mindig háttal zuhanyozok, hogy ne ismerjenek fel.
- d) Nem zavar, hatvanéves létemre nagyon jó testem van.
- e) Én majd esőkabátban zuhanyozok.

Jól bírod a bezártságot?

- a) A smasszer szerint jól.
- b) Jól, hát, anyám se hagyott otthon soha kulcsot.
- c) Ha bármikor kimehetek, akkor jól.
- d) Majd meglátjuk.

Mik a terveid a műsor után?

- a) A médiában akarok elhelyezkedni.
- b) Híres lemezlovas akarok lenni.
- c) Híres énekes akarok lenni.
- d) Híres akarok lenni.
- e) Munkanélküli akarok lenni.
- f) Haknizni akarok.

Mire költenéd a nyereményt?

- a) Az egészet felajánlanám jótékony célra magamnak.
- a) Fröccsre.
- a) Szilikonra.
- a) Arra, hogy megvalósítsam az álmaimat: fröccsre és szilikonra.
- a) Van nyeremény?

A HAKNI:

A valóság hősök szabadulásuk után haknizni járnak. A haknijuk elvileg teljesen cél és produkció nélküli, de valójában nagyon is fontos, hiszen a valóság show-szereplők ezeken az alkalmakon más emberekkel találkoznak, mint akikkel addig össze voltak zárva.

A haknik helyszíne általában: ezer fő alatti település kocsmája vagy diszkója.

A haknizközönség: a valóság show hakniközönségének általában már mindegy. Legtöbben azért mennek el, mert ingyen van, vagy mert elvesztettek egy fogadást, vagy mert a szokásosnál korábban kezdtek el inni.

A valóság show-hős sokszor szabadulása után is azt hiszi, hogy figyelik őt, de mivel már hozzászokott a kamera jelenlétéhez, ugyanolyan tuskón viselkedik, mint általában, és közben

azt feltételezi, hogy ez bárkit is érdekel.

AZ ÚSZÓÍRÓNŐ

DOMBÓVÁRI ISTVÁN, KORMOS ANETT

SZÜLETÉS:

Az úszónő különleges képessége már győztes spermiumként is megmutatkozik, majd a magzatvízben is egyéni csúcsot úszik. A dokumentált úszónők első példánya az NDK-ban látta meg a napvilágot, és békatalppal előre jött a világra.

AZ ÚSZÓNŐ:

Kedvenc itala: a víz.

Kedvenc étele: a jég és az olajos hal.

Kedvenc állata: a pillangó 200 méteren.

Óvodai jele: H₂O.

Kedvenc meséje: Vízipók-csodapók.

Kedvenc ruhája: fürdőköpeny és/vagy
strandpapucs.

ÁLTALÁNOS MEGJELENÉS:

FEJ: Az úszónő feje áramvonalas, a medence sodrásirányának megfelelő. Szigorú tekintet, jól definiált járomcsont, szájközépig érő pajesz jellemzi. Nagy, lapátszerű fülei a startjelzés hangjára azonnal fejhez simulnak.

TEST: Az úszónő tízéves korára eléri végleges formáját: széles váll, a mutáció során hónaljban rögzült karúszó. Kezdetleges vagy kifejtett melleit dús szőrzet fedi. Tartása a darwini elméletet igazolja; egyes egyedek csak párzáskor egyenesednek fel. Némely példányoknál feltűnnek feminin vonások, ezek emiatt nem alkalmasak továbbtenyésztésre.

HIBÁK:

Gyakori betegség az aranyláz és a klórfüggőség. Védőoltást karúszóba kaphatnak.

ALKALMAZÁSA:

Az úszónő alkalmazása rendkívül sokrétű. Például: úszás. A kiöregedett egyedek a serdülők mögött úszva a medencék algátlanításában vesznek részt. A jól teljesítő példányokat egy háromszintű lépcső legmagasabb fokára helyezik, a versenyszférában kevésbé sikeres úszónőket pedig a nap végén a medence vizével leengedik.

MUTÁCIÓK:

A megszokott életpályától számos életkörülmény (például: egy élemedett korú, munkaköri kötelességeit nyálcsorgatva túllépő sportmasszőr stb.) eltérítheti az úszónőt. Extrém behatások következményeképp előfordulhat, hogy beindul az úszónő ösztrogéntermelése, befejeződik a női érése, de erre vonatkozóan nincs említésre méltó adat a tudományos kimutatásokban. Legszélsőségesebb esetekben a génhibás egyed fokozott és egyben megmagyarázhatatlan érdeklődést tanúsít az ellenkező nemű egyedek iránt, sőt heves kölcsönhatásba is lép velük, aminek következményei: polgári peres eljárások, altáji viszketés, genitális herpesz és heveny hasmenés lehet. A mutáns egyed azonban nemcsak a közösülésre törekszik, hanem a haszonszerzés célját sem téveszti szem elől, így a légyottok minden egyes momentumát megosztja a közönséggel botránykönyv formájában. Pszichéje beszűkül: először azt képzei, hogy nő; aztán, hogy kurva jó nő; aztán, hogy kurva. Szókincse ötszáz szóra szűkül, ebből négyszáz a férfi nemi szerv szinonimája, száz pedig a pénzé.

A mutáció visszafordíthatatlan. Ha a mutálódott egyén ismét vízbe kerül, teste élettelenül elsüllyed, a medence vizét pedig azonnal cserélni kell. A mutáns egyed befogadása, bújtatása, jogi pártfogása büntetőjogi következményeket von maga után.

ÚJABB ALKALMAZÁSI TERÜLETEK:

A mutálódott úszónő úszásra már nem alkalmas, viszont kiválóan használható óvszertesztelésre, levélnehezéknek, valamint ajtókitámasztó éknek.

3. FEJEZET:

KARAKTEREK

A SZOMSZÉD

KORMOS ANETT

A szomszéd olyan, mint az aranyér. Nem mindig fáj, de nagyon rossz helyen van. Annál, hogy az ember a családját nem tudja megválogatni, csak az nagyobb csapás, hogy a szomszédját se.

A lakásszomszéd személyiségét, valamint hozzánk való viszonyát elsősorban az határozza meg, hogy a lakása hol helyezkedik el a mi lakásunkhoz képest.

AZ ALSÓ SZOMSZÉD:

Az alsó szomszéd mindenképpen utálja a felette lakót, derogál neki az alárendeltség. Az alsó szomszédal csak abban az esetben lehet békés viszonyt ápolni, ha súlyosan halláskárosult, esetleg suttyomban elpatkolt. Megszerettethetjük magunkat vele úgy is, hogy mi patkolunk el, de ez esetben fontos, hogy elpatkolásunk előtt gondoskodjunk tetemünk mielőbbi elszállításáról, az alsó szomszéd ugyanis nem csak a zajt nem kedveli, a kellemetlen szagokra is érzékeny. Az alsó szomszéd alattomos. Elhiteti a környezetével, hogy alszik, tévét néz, esetleg a saját dolgával törődik, de valójában figyel: figyel, hogy ki mivel zavarja őt. Ha sokáig nem hallja a felette lakók zajongását, azonnal lejjebb halkítja a *Barátok köztöt*, és ellentámadásba lendül. Természetesen tudja, hogy nincs esélye az eredményes közbelépésre, hiszen már számtalanszor átkurvaanyázott, de valójában kéjes érzéssel tölti el, hogy megint teljesen hiába kopog a partvisnyéllal a mennyezeten, azok a köcsög felső szomszédok szarnak rá.

A FELSŐ SZOMSZÉD:

A felső szomszédal mindenképpen meg kell találni a közös hangot, ugyanis könnyedén megkeserítheti az életünket. Hogy ne legyünk a felső szomszédunk partvisnyéllal kopogó alsó szomszédai, fontos, hogy megfelelően kommunikáljunk. Vagyis: értelmezzük újra magunkban a zaj fogalmát. A éjszakai szekrénytologatás a laminált parkettán nem zaj, a hajnalig tartó dübörgő zene lánysikolyokkal felturbózva nem zaj, a padlón kipróbált ütvefúrózás nem zaj. Fontos, hogy naponta többször elmondjuk magunknak, hogy a felső szomszéd csendes, visszafogott és barátságos, és nem azért hánytá le az erkélyünket, mert utál minket, hanem mert iszonyatosan bebaszott. Ha olykor mégis eszünkbe jut, hogy felmegyünk, és a kopogtató partvisnyelünkkel jól eltángáljuk, akkor jusson eszünkbe, hogy nekünk is van egy alsó szomszédunk, és inkább tángáljuk el azt.

A FALSZOMSZÉD VAGY OLDALSÓ SZOMSZÉD:

A három szomszédtypusból ő a legkönnyebben megszerethető. Nemcsak azért, mert nem kopogtat alattunk a partvisnyéllal, és nem is azért, mert nem halljuk minden éjjel, ahogy tulajdonképpen a fejünkre hugyozik, hanem azért, mert őt muszáj megszeretnünk, hiszen az, hogy külön lakásban lakunk, csak látszat. Vele valójában nem szomszédok vagyunk, hanem élettársak. Tudjuk, reggel mikor ébreszti a vekker; tudjuk, hogy mennyi idő alatt élvez el; hogy mikor rendez közös meccsnézéseket a haverokkal; hogy melyik csapatnak drukkol; hogy mindennap beszámol az anyjának telefonon, milyen napja volt – tudunk róla szinte mindent. Vele tényleg muszáj kitartanunk egymás mellett jóban-rosszban. Ha okosak vagyunk, sokat spórolhatunk: ha ő elég magasra állítja a konvektort, nekünk egy szobát nem kell fűteni. Ha ő tévét néz, nekünk kár bekapcsolni a miénket. És ha ő otthon van, akkor nekünk nem érdemes.

Jóval több esélyünk van megszeretni a szomszédunkat, szomszédainkat, ha családi házban lakunk. Főleg, ha kerítés választ el minket, amelynek a tetejére, vagy – ha kisgyerek is van a szomszédban, akkor – lejjebb is szögesdrótot húzunk ki; ha a redőny lehúzásával el tudjuk érni, hogy ne lássanak be hozzánk; ha be tudjuk tanítani a kutyánkat, hogy szarni járjon át a szomszédok gyepére; ha mi bográcsozunk, és ők szagolják; ha mi hallgatunk zenét, de őket zavarja; ha ők fizetik az internetet, de mi is használjuk; ha nekünk van visítózva hintázó gyerekekünk, és nem nekik; ha nekik van fájuk, de nekünk van kandallónk; ha ők öntözik a füvet, de a miénk zöldebb.

Egyesek azt gondolják, a legsúlyosabb szomszédbetegség a jószomszédi iszony, de valójában ennél sokkal súlyosabb a jószomszédi viszony, csak utóbbi lassabb lefolyású.

A FŐNÖK

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

A főnök egy igazi köcsög. Normális ember soha nem vetemedne arra, hogy főnök legyen. A főnök egy olyan élőlénytípus, amely minden más élőlényt totálisan semmibe véve viszi keresztül az akaratát. Nem számít neki, hogy mennyi lelki sérülést és érzelmi törést okoz ezzel.

A főnöknek nincsenek érzelmei. A fentről jött utasításokat, előirányzott terveket tűzön-vízen át teljesíti. Szinte az egész világ az alattvalója, és ő bizony kicsit sem bánik velük kesztyűs kézzel. A főnök egyedül a kislefőnökkel hajlandó kommunikálni, de azt is kényszerből teszi, és jól láthatóan őt is megveti.

A főnök irodája mindig pazar, mindig fényűző. Az ő titkárnője a legbombább, az ő íróasztala a legnagyobb, az ő ideje a legdrágább. Az iroda falán függenek az általa spontán kivégzett dolgozók trófeái, a vitrinben pedig azok a dolgozók találhatók kitömve, akik be merészeltek szólni neki.

A főnök gyerekkorában is főnök volt. Szart etetett, pisit itatott a többi gyerekkel, akik el sem merték mondani ezt senkinek, hiszen tudták, hogy egyszer majd neki fognak dolgozni.

A főnök nem ismer könyörületet, sem pedig irgalmat. Neki mindegy, hová akar menni a dolgozó, legyen az kórház vagy temetés, nem engedi el, mert ezek úgysem valódi indokok, csupán kifogások, és az egész csak arra megy ki, hogy lógjanak a munkából, ezzel a morált és – ami még fontosabb – a tekintélyét és hatalmát próbálják csorbítani, ami megengedhetetlen. Tőle szabadságot, betegszabadságot felesleges kérni. Egyszer kihordott lábon egy náthát, azóta ezt állítja követendő példaként a kollektívája elé. A „nyaralás” kifejezést szóba sem lehet hozni előtte, mert attól dührohamot kap.

A főnök belülről már megcsömörlött a főnökségétől, de ezt kifelé haláláig nem mutatja. A legtöbb esetben a főnök homoszexuális, és perverz álmaiban beosztottként viselkedik. Elképzeli, ahogy a frissen kirúgott alárendeltjei elfenekelik, és közben titkos, csak főnökök által érthető szavakat sugdosnak a fülébe.

A főnök a halála után is főnök marad, bárhová is kerül. Régészek tárták fel nemrég az első feltételezett főnök szarkofágját. A rekonstrukcióból nyilvánvalóan kiderült, hogy a főnök halála után még hatvan évig igazgatta a föld alatti birodalmát, tőkebevonással és fúzióval extraprofitot ért el, ráadásul még ki is rúgott egy csomó embert.

A főnök minden esetben egyedül születik, egyedül él, és egyedül is hal meg. Természetben előforduló ellensége a felső vezető, akit tüntetőleg kerül, és lépten-nyomon hangoztatja, hogy nincs meggyőződve annak képességéről.

A főnök szűznemzéssel, ivartalanul párizik. Nem különösebben veszélyeztetett faj. Sajnos.

A BUTIKOS

KORMOS ANETT

A butikosnak két altípusa van: a hivatásos unatkozó és az idegesítően segítőkész.

A **HIVATÁSOS UNATKOZÓT** onnan lehet felismerni, hogy általában kérődzve rágózik az eladói pultnak támaszkodva. Elfoglaltságot mímelve előfordul még, hogy műkörmöt reszel, telefonál a barátnőjével, esetleg széthajt egy összehajtott ruhaneműt, hogy újra össze tudja hajtani.

Amivel biztosan nem próbálja elütni az időt, az a munka és az olvasás.

Amennyiben a hivatásos unatkozónak nincs jó napja, és vásárló zavarja meg az unatkozása közben, akkor utálatossá válik, s mindent megtesz, hogy a potenciális vásárló a lehető leggyorsabban kitakarodjon az üzlethelyiségből, ő pedig tovább unatkozhat.

A vásárló elriasztására a következő eszközöket szokta bevetni: minden vásárlói kérdésre undorral rávágja „az ön méretében sajnos nincs” vagy a „de hiszen annak most nincs szezonja”, esetleg a „ki hord már olyat?” mondatokat. A rafináltabb unatkozók nemhogy nem teszik le a mobiltelefont, ha vásárló zavarja meg őket, de készek eljátszani egy teljes üvöltözős-sírós szakítást, amelyből nem hiányoznak az olyan mondatok, mint a: „megöllek, te geci” vagy a „rohadj meg az anyáddal együtt”, amiből a vásárló azonnal sejti, hogy kivel áll szemben. De az igazán profi unatkozók még ennél is messzebbre mennek. Ha észreveszik, hogy vásárló közeledik, kirohannak az üzlethelyiségből, és kiakasztják a „rögtön jövök” táblát, majd elugranak a közeli gyorsétterembe, és zárásig vissza se térnek. A zárás előtti percekben visszalopakodnak, és nagyon gondterhelten, nagyon fáradtan, hangosan sóhajtozva előveszik a felmosót – hiszen a jó dolgozó feltakarít, mielőtt bezár –, körbenéznek, majd rájönnek, hogy rajtuk kívül senki sem járt az üzletben, tehát a felmosás felesleges idő- és vízpazarlás volna.

A hivatásos unatkozó sosem vallaná be, hogy unatkozik: ő mindig holtfáradt, és tele van a nem létező tőke a sok idegesítő és akadékoskodó vásárlóval, akikről természetesen csak másodkézből vannak információi.

A hivatásos unatkozó mindig nagyon öntudatos, akármi történik, az nem az ő hibája. Sőt, az sem az ő hibája, hogy nem történik semmi.

Ha a hivatásos unatkozó mellé esetleg kolléganőt rendelnek, akkor azt a hivatásos unatkozó egyértelmű támadásnak veszi, és mindent megtesz, hogy bebizonyítsa: kolléganője nem elég vevőcentrikus, ráadásul még könyvet is hozott magával a kis kurva, és hát olvasva hogy lehetne kielégíteni a vevői igényeket... Mielőtt azonban elérné, hogy a jövőben is egyedül uralja a terepet, elérékenyülve bevallja a kolléganőjének, hogy úgy szereti, mintha a testvére lenne, mondjuk, a nővére – finoman jelezve, hogy a kolléganője a szolárium miatt egy húszast simán feltagadhatna –, és elkéri a műkörmöse elérhetőségeit, mert ilyen hegyes-strasszosat az övé nem tud.

Az **IDEGESÍTŐEN SEGÍTŐKÉSZ** annyival rosszabb, mint a hivatásos unatkozó, hogy a vásárlónak majdnem mindig pénzébe kerül. Míg az unatkozótól szinte lehetetlen bármit is megvenni, addig a segítőkész nemcsak kiszolgálja a vásárló igényeit, de új igényeket is ébreszt, sőt rábeszél, tukmál.

Az idegesítően készséget onnan ismerhetjük fel, hogy amint a vásárló átlépi a butik küszöbét, ő elé ugrik, és két centiről az arcába mosolyogva rávisít: „Jó napot kívánok,

segíthetek valamiben?” E kérdés közben a vásárló érzi a segítőkészség meleg leheletét az arcán, esetleg némi nyálpára is lecsapódik a szempilláján. A vásárló kétféleképpen reagálhat: vagy infarktusközeli állapotban hátraszökken ijedtében, és rávágja, hogy miben szorul azonnali segítségre, vagy ha felkészültebb, akkor ki bírja préselni a fogai között, hogy: „Csak nézelődöm.”

Az idegesítően segítőkész általában falkában van, a falka egyedei nyálcsorgatva kémlelik a vadászterületet, és amint megpillantják a „csak nézelődésre” vágyó vásárlót, versenyt futnak a prédáért.

Az idegesítően segítőkész soha nem adja fel. Addig üldözi áldozatát, míg az rá nem ébred arra, hogy csak akkor szabadul, ha vásárol valamit, esetleg valamiket. A segítőkész odáig megy a segítségnyújtásban, hogy akadályoz. A döntésben és az önálló gondolkodásban például mindenképp. Nemcsak rábeszél, de reklámoz is. És előle még a próbafulke se jó búvóhely, ő ugyanis a próbafulke előtt vár, és néha bekiabál, hogy: „Na? jó lett?” Ha a vásárló tapasztalt, akkor rávágja, hogy igen, majd mégsem veszi meg a terméket. Ha nem, akkor bizonytalankodó hangokat hallat, esetleg nem hallat semmit, és ez esetben a segítőkész rögtön beront a próbafulkébe, hogy segítsen. Természetesen nem üres kézzel teszi ezt, a felpróbált darabokból hoz egy nagyobb és egy kisebb méretet, egy másik színűt, valamint egynéhány hozzájuk illő kiegészítőt, esetleg még valamit, amiről a vásárló nem tudja, hogy mi az, de a segítőkész biztosítja arról, hogy tuti jól fog állni.

A segítőkész nemcsak a választásban segít, de felhívja a vásárló figyelmét a „kettőt fizet – kettőt kap” akcióra, amely mindenképpen kihagyhatatlan.

Az idegesítően segítőkész észrevétlenül károsítja meg a vásárlót. A vásárló a távozás utáni pillanatokban még elégedett a vásárolt holmival, ám az idő múlásával rájön, hogy a szerelem vak, az alkohol öl, butít és nyomorba dönt, a készséges eladó pedig ezt mind egyszerre tudja.

A FOGYÓKÚRÁZÓ (ÉRTSD: KÖVÉR)

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

A fogyókúrázó a civilizált társadalom mellékterméke. Saját testsúlyával a végletekig elégedetlen, mégsem hajlandó annak csökkentéséért semmit tenni, vagy legfeljebb nagyon keveset. A fogyizósok sosem verődnek hordákba, mindig csak egyedül vadásznak, mert nem szeretnek osztozni az élelmiszereken. Sikertelenségük alapján több csoportra oszthatók.

Leggyakoribb fajtájuk az **ÖNTUDATOS KÖVÉR**. Teli szájjal hangoztatja, hogy márpedig minden ember úgy szép, ahogy van, és ezekről éjjel-nappal igyekszik meggyőzni normális, emberi testsúlyú felebarátait. Jellemző frázisai:

„Isten így teremtett minket!”

„Nincs rondább a zörgő csontú embernél!”

„Az ember egy mázsa alatt csak karácsonyfadíz.”

Ennek jegyében él, rendszeresen szarrá eszi magát, aztán otthon, amikor senki sem látja, csendesen sírdogál, hogy őbelőle márpedig sosem lesz pomponlány.

Másik nagy főcsoportjuk a **FELELŐSSÉGÁTHÁRÍTÓ**. Ő egyáltalán nem tudja, mi lehet a hiba a rendszerben, de ha van is, akkor az biztos nem az övé. Csámcsogás közben azon morfondírozik, hogy márpedig attól a nyolc-tíz hamburgertől biztos nem lehet meghízni, sokkal inkább a családfájában keresendő a rejtély kulcsa. Ahogy éppen azon tanakodik, hogy a felmenői közül kire fogja rá a saját kövérségét, váratlanul elfogy a kilencedik sajtburger és a literes cukros kóla, ezért elindul munícióért. Legkedveltebb kifogásai a következők:

„Azért vagyok kövér, mert anyám is az.”

„Szinte semmit nem eszem, valószínűleg a rossz gének miatt van ez az egész.”

„Én se értem pontosan, de szerintem a levegőben lehet valami.”

„A Mekdonáld a felelős, benne volt a híradóban is.” (Tovább eszik.)

„Nem fogok salátát enni. Mi vagyok én? Nyúl?”

„Azt a sült krumplit már nem eszed meg?”

A fogyókúrázó valójában csak egy kövér, de ezt a szót nem szereti viszontlátni. A „fogyókúrázó” kifejezés tulajdonképpen csak egy újabb kibúvó, olyasmi, mint amikor a munkanélkülit álláskeresőnek hívjuk. A kövér ember falnak befelé fordulva eszik, egész életét a saját maga sajnálatával tölti, ennek szüneteiben pedig eszik. Jellemzően gyermektelen, mert annyi időre is szégyelli saját testét, hogy összefeküdjön valakivel. Ha mégis lesz gyerek, azt is szarrá eteti, nehogy már jobban nézzen ki, mint ő. A kajapénzből esetlegesen megspórolt összeget mozgás nélküli csodatévő fogyókúrási módszerekbe öli, de azt is hamar feladja. Önmaga megnyugtatására előszeretettel néz a tévében híres kövér embereket, és az anorexiásokról szóló tudósításoknál pedig nagy elánnal bólogat, hiszen igazolva érzi saját beteges elméletét.

A fogyókúrázónál bármit elérsz egy kis élelmiszerral. Egyes példányok annyira éhesek

tudnak lenni, hogy ha olyan pillanatban fogjuk ki őket, amikor már legalább másfél órája nem ettek, némi ételmisszerért cserébe hajlandók nekünk adni a házukat vagy valamelyik kevésbé kedvelt gyereküket.

A fogyókúrázó jellemzően megoldja a saját élelmezését, de ínségesebb időkben emberre is támad. Ilyenkor sem kell nagyon megijednünk, mert ha elfutunk előle, úgysem tud utánunk szaladni.

A NYARALÓ

KORMOS ANETT

A nyaralónak két típusa van: a passzív és az aktív.

A **PASSZÍV NYARALÓ** abban különbözik a nem nyaralótól, hogy nem otthon unatkozik, hanem máshol. Ő többnyire azért utazik el valahova, mert külföldön unatkozni sokkal egzotikusabbnak számít, mint otthon a tévé előtt elaludni esténként, és hát mivel van Facebook, szükség van néhány lefotózható élményre. Általában a gumimatracon, a naptejen és a gyékényen kívül nem visz mást magával, és mivel egész nap a tengerparton fekszik, másra nincs is szüksége. A passzív nyaralónak két ellensége van: az egyik a család, különösen annak kiskorú tagjai, akik miatt néha mégis muszáj megszakítani a semmittevést; a másik pedig a rossz idő, amely természetesen nem riasztja el őt a tengerparton való heverésztől, viszont tudja, hogy sok utómunkára lesz majd szükség a nyaralós fotókon, mielőtt feltöltené őket a Facebookra, hogy azokon ne látsszon, milyen kurvára fázott.

A nyaraló másik típusa az **AKTÍV NYARALÓ**, aki tulajdonképpen csak azért utazik el, hogy aztán elmondhassa, hogy ő elutazott, de nem ám úgy utazott el, ahogy más átlagos nyaraló szokott elutazni, hanem ő mindenki másnál profibban utazott. A nyaralással egyetlen célja van, még hozzá az, hogy bizonyítékokat gyűjtsön arról, mennyi újdonságot látott, hallott, evett. Az aktív nyaraló már az utazás előtti hónapokban nekiáll az utazás megtervezésének, Excel-táblázatot készít az utazás kellékeiről, azokról a látványosságokról, amelyeket feltétlenül meg kell nézniük az utazás során, azokról az ételekrőlitalokról, amelyeket meg kell kóstolniuk, és azokról a kulturális eseményekről, amelyeken valamilyen módon részt kell venniük.

Megvásárolja az összes létező útikönyvet, útvonaltervet készít, nyelvórákat vesz – és villámnyelvoktatótatást tart a családnak is –, elvégzi *A gyorsított portré- és tájképkészítés technikája* című kurzust, betanulja a fényképező és a kézikamera működését... megint. Az aktív nyaraló nemcsak megtervezi a nyaralás minden percét, de meg is örökíti azt, hiszen számára a legfontosabb, hogy minden, ami vele történik, dokumentálva legyen, hogy hazatérve aztán világlátottságának bizonyítékait egy vetítéssel egybekötött élménybeszámoló keretében realtime-ban előadhassa az amúgy abszolút érdektelen rokonságnak. Az aktív nyaraló – mivel tudja, hogy a nyaralása dokumentálva lesz – nem engedheti meg magának, hogy hibázzon, ezért minden eshetőségre felkészül, legyen az jég eső, földrengés, cunami vagy váratlan nyári havazás, és annyira telepakolja a kocsit, hogy a gyerekek csak akkor mehetnek, ha képesek a vonóhorgon lévő teniszlabdán foggal megkapaszkodni. És általában képesek. Az aktív nyaraló soha nem lelkes, mindig fegyelmezett, már-már katonás. Egyrészt, mert meg van győződve arról, hogy az ő irányítása nélkül a család súlyos perceket pazarolna el valami hülye fagyizó előtt ácsorogva; másrészt, mert tudja, hogy narrációja fennmarad az örökkévalóságnak, és szeretné, ha a hangjából is érződne, hogy ő már mindent látott, amit ember láthatott, számára nincs új a nap alatt. Nem tűr ellentmondást: az otthoni körülmények között megtervezett útitervtől eltérni nem lehet valami hülye kis vulkánkitörés miatt. Olyat enni, inni, amit otthon is lehet, tilos; mindenkinek rajongania kell a helyi különlegességekért, akkor is, ha hányás lesz a vége.

A nyaralófelismerésben járatlan átlagember úgy tudja legkönnyebben megkülönböztetni a

passzív nyaralót az aktívtól, hogy figyelje azok felszerelését és megjelenését. Az aktív nyaraló csak rövidnadrágig és pólóig van lebarnulva, valamint az arcán van egy fényképezőgép alakú fehér folt; míg a passzív nyaraló tokától bokáig vörös, mint a rák, és néhány anyajegye is melanomagyánúsra pirult a nyaralás alatt. Az aktív nyaraló nem visz magával se gumimatracot, se gyékényt, se semmi olyat, ami azt sugallná, ő pihenni jött. Viszont biztosan vannak nála különböző élénkítőszerek, ő ugyanis nem azért utazik drága pénzért külföldre, hogy alvással töltsen az időt, hanem azért, hogy mindent lásson, amit látnia kell, látnia lehet. Épp ezért nem bérel szállást, a család az autóban, úton tölti a nyaralás két hetét, és amíg a családtagok alszanak, ő magát filmezi, ahogy vérekes szemmel energiatöltött horbákol, és suttogva kiselőadást tart arról, hogy külföldön nemcsak a kerítés van kolbászból, hanem az autópálya is. Az aktív nyaraló természetesen ragaszkodik ahhoz, hogy a fotókon, videókon semmiképpen se látsszon az az erőfeszítés, amelyet ő a nyaralásba fektet; azt szeretné, ha az látszana, hogy mindannyian elképesztően jól érezték magukat, ezért a leggyakrabban a következő mondatok hagyják el a száját: „Nevessél, na!”, „Jobban nevessél!” „Most mit bögsz? Érezzed jól magadat, ne böggjél!”, „Jó, most akkor még egyszer érezzed jól magad, mert elfelejtettem levenni a gépről a blendetakarót!” Az aktív turista legnagyobb félelme, hogy lemarad valamiről, hogy valami ostoba véletlen folytán nem örökít meg valami soha vissza nem térőt. Mottója: „a több mindig több”, és e szerint is él: mindent próbál a lehető legalaposabban dokumentálni, a legkevesebb (négyezer-ötszázhuszonkettő) képet a *Pistike kihányta a tenger gyümölcseit* című jelenetről készíti. Kedvenc fotótémái a helyi nevezetességeken túl: a tenger hullámzása, a tenger nem hullámzása, a homokos tengerpart, valamint a kagylók a homokos tengerparton.

Az aktív nyaraló hazaérkezése után leginkább passzív nyaralókkal szereti körbevenni magát, ugyanis meg van győződve arról, hogy a passzív nyaraló le van nyűgözve az ő élményeitől, még attól a húszperces videótól is, amelyben az aktív nyaraló tiszta véletlenségből a saját szandálos lábát filmezi. A passzív nyaraló ugyancsak élvezzi az aktív nyaraló társaságát, csupán azt sajnálja, hogy nincs nála ilyenkor gumimatrac, hogy az aktív nyaraló prezentációja közben, mondjuk, úgy az *Itt szúrom fel a rántott polipot a villámra* és a *Most pedig bekapom a polipot* című fotók közötti órákban szundikálhasson picit.

Az aktív nyaraló a két nyaralás közötti időszakot azzal tölti, hogy kipihenhesse a nyaralást, a passzív nyaraló pedig azzal, hogy kipihenhesse az aktív nyaralót. A nyaraló legnagyobb hibája talán, hogy hiába látogat messze tornyokat sorba, szédül, elbúsong, s végül lehull a porba, amelyből vétetett.

A FALUSI ÉS A VÁROSI

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

A FALUSI egy rendkívül primitív életforma. Egy falusi mindig falura születik, elszármazás, költözés lehetséges, de az nem lesz az igazi. Megingathatatlan önérzetének és szívós kitartásának köszönhetően a civilizáció messze elkerüli, de ennek ő kifejezetten örül. Elítél mindent és mindenkit, aki nem falusi. Napjai igen komoly rendszer szerint telnek.

Korán reggel elmegy a piacra, megveszi a zöldségeket. „Mindenképp itt kell venni, mert városon csak gэнkezelt, mutáns külföldi zöldséget lehet kapni, amitől meg lehet döglenni, de persze a flancos városiak ezt úgysem tudják. Tojást is csak itt szabad venni, eredeti falusi tyúknak a seggéből, mert a városi, az ilyen kitenyésztett telepi tojás. Az ott élő csirkék mindig rosszkedvűek, úgyhogy a fene tudja, miket tojnak bele azokba a tojásokba. A falusi tojás legfontosabb ismertetőjele, hogy tollas és szaros. Ezt követően a falusi elmegy a henteshez húst venni, mert csak ott van igazi falusi állathús, a Jóska hentes garantálja. Azoknak a disznóknak sokkal jobb a húsup, amelyek háborítatlanul fetrengenek a saját szarukban, mert ezek az unijós szabályok csak teljesen bekavarják őket.” Ezután következik a legnagyobb kognitív disszonancia, mert bár a falusi utálja a bolti dolgokat, de azért mindent mégsem tud házilag, otthon megtermelni, előállítani, ezért mégis el kell mennie a boltba. Ott aztán vásárol egy csomó házi dolgot – a boltból.

Miután hazaér, egyből elkezd a földet kapirgálni, és ezt egészen napnyugtáig csinálja is. Néha a család valamelyik kislánya visz ki neki ételt a földekre, de csak ha befejezte otthon a házimunkát. A kislányt erről senki sem kérdezi meg, mert faluhelyen a lány természetesen nem ember. Tisztálkodás gyanánt hetente egyszer a vályúba vizet húz fel a gödörkútból, amelyben aztán fordított életkori sorrendben a család megmosakszik. Áram nagyon kevés helyen van, de tévét úgysem nézne senki, mert az a szemet rontja, a gyereket butítja. Szórakozás gyanánt az öregasszonyok síron túli hangon énekelgetnek, a gyerekek pedig csuhébabát készítenek, ha akarnak, ha nem. Iskolába senki sem jár, mert oda csak azok a senkiháziak valók, akik lusták dolgozni. Ha egy lány túléli a falusi életet, és nagykorúvá válik, akkor keresnek mellé egy olyan legényt, akinek a szülei gazdagok, és akiknek a földjei az övékéhez közel vannak. Másképpen semmi értelme sem lenne az egésznek. Lakodalomkor levágnak egy rakás tyúkot meg disznót, és feletetik a rokonsággal. Menyasszonytánc alatt a teljes rokonság talajrészegre issza magát, és a tánc előbb szóváltásba, majd késelésbe torkollik. Az ilyen eseteknél nem lépnek fel a pandúrok, mert lagziban minden megengedett. A rossz házasságból visszaszökött lányt később maradványértéken értékesítik.

A falusi alárendeltje a tanyasi, akiről a falusi sohasem beszél, mert őket már ő is szégyelli.

A VÁROSI egészen különös ember. Voltaképpen nincs is olyan, hogy városi, hiszen ő csak eltévedt falusi, aki elvándorlása után mindenképpen gyárak, gőzgépek és embertömeg közelében szerette volna leélni az életét. A városi öntudat igen gyorsan és igen alaptalanul kifejlődött. A városi ember egyértelműen felsőbbrendű, és ezt rendszeresen ki is nyilvánítja.

A városi élete sokkal, de sokkal érdekesebb, mint a falusié. Több út, több bolt és több sorban állás közül választhat. Nála a bolt sem bolt, hanem ABC (a fővárosban pedig közért), és ő nem vásárol, hanem shoppingol. Naponta hosszú órákat tölt magányosan az autójában, dugókban araszolva és dudálva, de ő ezt elfogadja, hiszen ez a városi lét egyik ára, de megéri.

A városi ember egyértelműen okosabb és tanultabb, mint a falusi. Ő nem hord béna kézzel szőtt ruhákat, neki az kell, amit távol-keleti gettóknak kilencéves kislányok varrnak össze ötcentes órabérért.

A városi identitás is több rétegből áll. Erre jó példa, mondjuk, Buda és Pest örök ellentéte: itt az ingatlanok árát, az élet minőségét, de még az ottani lakosok emberi értékét is az határozza meg, hogy a pocsolya melyik oldalán laknak.

A városi sokkal körültekintőbben vásárol, mint a falusi. Őt már nem is érdekli, hogy egy élelmiszer igazi vagy műanyag, csak az E-származékokat számolja benne. Ha ötnél nem több, akkor az még simán jó, és bár mutáns gyerekei születnek majd tőle, ő még lazán jóllakik belőle. A városi kizárólag bolti élelmiszereket keres, mert a falusi ételek nem higiénikusak, hiszen a parasztok tuti nem tisztálkodtak, mielőtt szaros kézzel összefogdosták volna a boltba szánt árut.

A városi ember járásán is látszik, hogy ő városi. Fejét kicsit megemelve, egyik szemöldökét felhúzva réved a semmibe. Ezeken a helyeken nagyon nagy divat a személytelenség. Minél több embert szarsz le, annál tökösebb vagy.

A városi legnagyobb álma egy földrajzi anomália. Zöldövezetben szeretne élni, de a Belvároshoz és a vizekhez, dombokhoz közel, és a külterületen, mégpedig úgy, hogy közel legyen az autópálya, de a városközpont is. Mivel ezt lehetetlen megvalósítani, mindig szomorú. Szeret ártérre építkezni, és minden évben képes ugyanúgy meglepődni azon, hogy feljött a víz.

A városi egy alapvetően pozitív gondolkodású ember. Ő nem nyavalyog folyamatosan azon, hogy szmogban él, hanem őszintén tud örülni annak, amikor egy nagyobb eső vagy szélvihar kitakarítja a levegőt, és végre meglátja, milyen szép helyen is lakik valójában.

A városi példaképe a külföldi városlakó. Ő maga is külföldi szeretne lenni, de otthonról.

AZ ARA ÉS A... A... HOGY IS HÍVJÁK...? JA, IGEN! A VŐLEGÉNY

KORMOS ANETT

Előrebocsátom, hogy az alábbiakban az aráról sokkal mélyebben fogok elgondolkodni, mint a vőlegényről, és mindez nem azért van, mert az ara a főszereplője az esküvőnek, és a vőlegény csak afféle bármikor lecserélhető töketlen statiszta a sok közül, hanem... ja, de, azért.

Az arának már akkor kötelességei vannak, amikor még férjhez se ment. Az ara azonban nemhogy nyög ezen kötelességek súlya alatt, hanem szinte szárnyal. Az arákról szóló megkérdőjelezhetetlen ismeretterjesztő szakirodalom (lásd: Danielle Steel bármely alkotása) szerint ugyanis az ara egész életében az araságra készül, minden vágya, hogy megszűnjön önmagában létezni, hogy valakivel birtokviszonyba kerülhessen, amely viszonyban ő a birtok. Az arát az araságra már csak halványan emlékező anyaaara, aki időközben feleséggé, vagyis többnyire elvált feleséggé vált, már gyerekkora óta arra idomítja, hogy arának lenni jó. Hogy az anyaarát, akit a fehér menyasszonyból már rég es-rég szürkére koptatott a feleséglét, mi motiválja arra, hogy lányát ugyanabba a szakadékba hajtsa, amelybe zuhanva anno ő is kitörte a nyakát, nem tudni, de valószínűleg bosszúállás ez a lányára kamaszkori szemtelensége miatt. Az anyaaara mottója valószínűleg az, hogy: „Én megszívtam, szívjál csak te is!”

Ami biztos, hogy Danielle S.-nek és az anyák bosszúszomjának köszönhetően az araság az ara számára olyasvalami, ami után mindenképpen áhítozni kell. Az araság alapvetően pedig csak az olyan típusú nőknek való, akik látták a *Holt költők társaságát*, és azóta tudják, hogy *carpe diem*. Az ilyen nők ugyanis szarnak arra, hogy később majd együtt is kell élni azzal, aki átkíséri őket az araság fehér rózsás kapuján; szarnak arra, hogy e kapu túloldalán mi várja őket; csak arra gondolnak, hogy ezen az oldalon menyasszonyi ruha, sokemeletes torta és hetedhét országra szóló lakodalom van.

A KLASSZIKUS ARA tehát kislány kora óta arról álmodik, hogy egyszer majd hatalmas abroncsos ruhában, szépen bebongyorgatott hajjal kimondja a boldogító igent. Hogy mire mondja ki, az a gyerekkori álmokban lényegtelen akadémikuskodásnak tűnik. Sőt, a legtöbb ara esetében felnőttkorban is. Az ara tudja, hogy a vőlegény mellékszereplő lesz a nagy napon, így egyáltalán nem is foglalkozik vele, hiszen ha kiderül, hogy köcsög, majd jól elválk tőle, és kész. Ami sokkal izgatóbb az ara számára a házasság intézményénél, az az előkészületek időszaka. Az igazán elszánt ara már gyerekkorában elkezd kitalálni, milyen is lesz az ő esküvője. Ami talán különös lehet: a hétéves kori elképzelések szinte alig változnak az araérett kor eléréséig. A klasszikus ara az esküvője megszervezésekor önmegvalósít, és bár állítja, hogy utálja a giccset, apait-anyait belead, hogy az ő nagy napján a négyszáz fős szűk baráti körből álló násznép állja leessen, amikor megpillantják őt rózsaszín strasszos tiarával a fején, földhöz vágott hógömbként, rózsaszirmokon taposva *Ave Mariára* bevonulni a templomba.

A LAKODALOM: a királykisasszonyos külső nem zavarja az arát abban, hogy vonatozzon, esetleg eljárja a kacsatáncot a násznéppel, akik addigra már hányásig zabálták magukat hortobágyi húsos palacsintával, Újházi-tyúkhúslevessel és lakodalmas vegyestállal.

A násznép pedig mindent elkövet, hogy leegye, leigya a nászajándékba adott mikrosütő árát, valamint a menyasszony-táncoltatáskor vájlingba dobott boríték tartalmát.

Természetesen létezik az **ELIT ARA** is, aki aztán soha nem vállalna közösséget a klasszikus arával, sőt lenézi őt, amiért ilyen végtelenül közhelyes, és amiért hajlandó Lagzi Lajcsira ropni a fogatlan rokonsággal. Ettől persze az esküvő előtti szervezkedésben ő is önmegvalósít, ám ő a *carpe diem* helyett arra esküszik, hogy a kevesebb néha több. Ő elit lagzit akar, ami pont a négyszeresébe kerül a klasszikusnak, viszont mindenki szarul érzi magát. Az elit ara célja, hogy az esküvője mindenki más esküvőjénél különlegesebb legyen, pont olyan, mint Kataliné és Vilmosé, és úgy legyen elképesztően drága, hogy az ne látsszon rajta. Az elit ara a visszafogottságban hisz, az abroncsos ruha szóba sem jöhet, a teljesen közönséges és átlagos kör alakú torta szintén nem, a lakodalmat tánctalanra, csendesre, visszafogottra, mégis fényűzőre tervezi. Bár táncolni az elit nem táncol, de a zenét szereti, ezért a szintis helyett hárfásban, esetleg fuvolaművészen gondolkodik. Az elit ara a gondosan átválogatott násznépet előre értesíti arról, mit és milyen értékben szeretne nászajándékba kapni, valamint küld számukra egy dresszkódot és illemtani javallatokat, nehogy bárki is illetlenül viselkedjen. A házassági szerződésben nemcsak a vagyoni javak válás utáni elosztásáról állapotnak meg, hanem beleveszik azt is, hogy fingani csak az állatok szoktak, és hogy szexre csakis sötétben, szigorúan misszionáriuspózban, utódnemzés céljából kerülhet sor, akkor, amikor annak időszerűségében a felek megállapodtak.

Az elit ara lakodalma csendes, abroncsos ruha nuku, hangos zene nuku, alkohol nuku, édesség, szénhidrát, öröm, boldogság, érzelmek nuku, van viszont... Ja, nem. Nincs az se.

A VŐLEGÉNY:

A vőlegénynek mindösszesen egy típusa van, a szerencsétlen. A vőlegény két okból hajlandó belemenni abba, hogy megnősüljön: vagy valóban azt hiszi, hogy ez jó ötlet (legalább elköltözhet a szüleitől), vagy egyszerűen nincs más választása, hiszen előbb-utóbb muszáj... így szokás... állítólag. Ha a vőlegény belemegy abba, hogy elvegye az arát, akkor vagy nagyon kétségbe van esve, vagy valamilyen hallucinogén szer hatása alatt él évek óta, vagy fél az arától. Mindegy. A vőlegény puha, ezért inkább hagyja, hogy előrébb lökjék nyeszlett kis testét a társadalmi konvenciók hullámai, mint hogy úgy döntsön, szörfdeszkára pattan, és menekülőre fogja... pláne hogy nem tud szörfözni. A vőlegény egyébként szintén látta a *Holt költők társaságát*, de ő elaludt a *carpe diemes* résznel, így ő nem a mának él, hanem a legénybúcsúnak. Igen. A vőlegénynek a legénybúcsú az egyetlen motivációja arra, hogy eleget tegyen az ara elmebeteg elvárásainak. Hajlandó a nagy napon fogat mosni, hajlandó testét az ara ekrűszínű ruhájához passzoló szmokingba préselni, hajlandó elmormolni a nagy napon az ara által írt házastársi esküt a templom hátsó sorában fuldokolva röhögő haverok előtt, és hajlandó az arának hűségét hazudni. Hajlandó, mert tudja, hogy egy héttel ezelőtt a legénybúcsún nemcsak guminőt kapott, hanem igazit is, és nemcsak a tejszínhabot nyalta le annak mellbimbójáról, hanem... és tudja, hogy erről fotók is készültek, amelyeket egyszer majd meg kell magyarázni.

Ami biztos, hogy nem tanulva mások kudarcaiból, nem törődve a válási statisztikákkal, az arák és a vőlegények oltár elé állnak újra és újra, mióta világ a világ, és megesküsznek, hogy megpróbálják kibírni együtt egy életen át jóban-rosszban. És meg is próbálják.

A PÉNZTÁROS BELSŐ MONOLÓGJA

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

„Basszus, megint mennyien vannak... de sok pénzük van! És mind egyszerre jön, mintha muszáj lenne! Veszik ezt a sok szart nyakrafőre. Nem hiszem el, hogy szükségük van rá. Ez az, vetítetek csak egymás előtt! Ezt a családot régóta figyelem, mindig kartonszámra vesznek mindenből. A nő direkt hangosan odakurjongat a férjének hogy: »Hány karton dobozos tejet hoztál? Miért csak hatot? Szaladj vissza azonnal még kettőért!« – és akkor diadalittasan körbenéz, hogy hányan látták, hányan hallották, hogy ők ipari mennyiségben vásárolják azt a szar úhátés borzalmat. Remélem, fosnak tőle, mint a ricinust nyalt kutya. Haha, már előre elképzelem, ahogy ezt a kurva sok karton tejet nagy nehezen beleerőszakolják a Suzuki hátuljába, még az első üléseket is előre kell majd dönteni. A debil kölkük meg nem nyugszik, minden szart idehord az alsó polcról, az anyja pedig hordja vissza... Rágót bezzeg nem vesztek neki, mert az nem annyira látványos, mint ezek a kartonos, zsugorfóliás tételek, igaz? Hogy mennétek a fenébe! Hát ez a kölkök csak nem nyugszik, engem nem érdekel, ha ideér a szalag, én lecsippantom, aztán ki kell, hogy fizessék, én biztos nem fogok engedélyt kérni a sztornózásra senkitől csak azért, mert ezek nem bírnak magukkal.

Néha már abból is tudom, ki milyen ember lehet, hogy miket vásárol. Jönnek az öregasszonyok, már nyitáskor itt toporognak az akciós far-hátért. Bár csórók, de azért addig erősködnek amíg elvásárolják a többi nyanya elől az összes püspökfalatot.

Aztán itt vannak ezek a picsák... Csakis a legdrágább parfüm, körömlakk, kence. Felhajigálja a szalagra, közben ide se bagózik, csak mobilozik azzal a feltöltött szájával, ami úgy néz ki, mint egy tyúksegg. Jaj, de mutogatod azokat a felfújt csöcseidet, vajon hány lötytyedt tökünek kellett széttenni a lábaidat, he? Csinos vagy, látom, én is járhatnék ám aerobikra, csak itt kell állnom, hogy a nyüves kencéidet pakolásszam. Rakd már oda rendesen azt az ügyfélelválasztót a szalagra... még ennyit se tudsz, te lotyó? Annyira elegendem van.

Jönnek a kis köcsögök is. Mit vettetek? Csak piát, jó' van! Sör, bor, tömény. Oda se kéne adnom, egyikőtök sincs tizennyolc. Be akartok baszni, aztán meg dorbézolni, mi? Igyátok, leszárom. Úgyse lesz csajotok sose. Mit vigyorogsz? Jaj, de büszke vagy magadra, fiam. És még van pofád kártyával fizetni, hogy tartsad a sort? Nekem a te korodban még takarékbélyegre is alig volt pénzem, te meg itt a pelyhes tököddel villogtatod a maszterkárdodat? Na, megállj, ahogy kifizetted a szarjaidat, áthúzom a nyüves kártyádat a lopásátló-hatástalanító fölött, utána az már csak jégkaparónak lesz jó.

Nem bírom már sokáig. Fortyog bennem a vulkán, hamarosan kitör, és beterít itt mindent. Egyszer, esküszöm, szétverek itt mindent. Megvárom a napot, amikor valami ótvaros akció miatt itt kígyóztok végtelen tömött sorokban... Kiválasztom a legkreténebb, legirritálóbb vásárlót, és amikor már az összes redvás vackát felpakolta a szalagra, egy elegáns mozdulattal felpattanok a szalagra, és vastag sugárban lebrunyalom az összes arckrém, bőrfeszítőt, vesemelegítőt, müzlis gecit meg a sok felesleges, értelmetlen hulladékot, ami miatt itt kell lennem, és amivel elraboltátok az életem. Aztán a kassza alól előveszem a leltárból hibás vonalkód miatt itt felejtett gazdaságos baltát, és szarrá aprítok vele mindent és mindenkit. Minden egyes csapással visszkapom az életem minden egyes percét, amit itt kellett töltenem a szarjaitokkal. Igen! Így lesz! Hahaha!

Mi volt ez? A duda? Na, még akkor megigazítom a ruhámat, mert kezdődik a műszak.

Hőpapír, váltópénz rendben... Jöhetnek a kedves vásárlók!

»Üdvözlöm, hölgyem! Jó választás volt ez az akciós palackzsugorító! Az ott az ön kislánya a szalag alatt a rágóval? De édes, egyem meg a szívét!«»

A SIPÍTÓ

KORMOS ANETT

A sipító mindig nő. Nem képezi magát, nem is a körülmények faragják olyanná, amilyen, a sipító egyszerűen csak lesz. Még az se kideríthető, hogy milyen genetikai mutáció eredménye, ugyanis sipítófelmenők nélküli családba is születhet sipítógyerek. Mivel eredendően, zsigerileg olyan, amilyen, megváltoztatni nem lehet, kinevelni belőle a sipítást kudarcra ítélt vállalkozás, így a környezet vagy megtanulja tolerálni őt, vagy amint lehet, agyoncsapja egy lapáttal.

A sipítóról sokan azt hiszik, csak akkor sipít, ha sipítani kell, vagyis csak akkor, ha azt akarja, hogy hallják őt. Lehet, hogy így van, de ez esetben a sipító meg van győződve arról, hogy minden, amit mond, annyira fontos, hogy a Föld teljes népessége hallani akarja. A sipító ugyanis mindig sipít, és olyan hangszínen sipít, amire épelméjű ember azonnali szívszélhűdéssel reagál. Mivel a fejhargon sipító némben nemcsak embertársaira veszélyes, hanem minden élőlényre, kiválóan alkalmas ürgeirtásra, és ha unjuk már a nyarat, akkor elég rávinnünk, hogy meséljen valamit az udvaron, az ősz máris beköszönt: a fű elsárgul, a fák pedig lehullajtják leveleiket.

A normális környezet sajnos táplálja a sipító azon elgondolását, hogy fontos, amit mond, ugyanis mivel hajókürthangja elnyomja a társalgás minden más zaját, mindenki kénytelen órá figyelni, és megvárni, míg befejezi teljesen érdektelen okfejtését. A sipító általában szerény képességű, ám mivel hangerejének köszönhetően mindig a társaság középpontjában van, ennek ellenkezőjét feltételezi magáról.

Tévedünk, ha azt hisszük, hogy a szervezet idővel alkalmazkodik a sipítóhoz. A sipító ugyanis nem ad esélyt az alkalmazkodásra, hiszen a legindokolatlanabb helyzetekben, abszolút váratlan módon képes fokozni a sipítást. Természetesen ennek ellenére vannak törvényszerűségek, amelyek megfigyelhetők a sipítás hangerejének vizsgálata közben.

A sipító mindig akkor sipít a legjobban, amikor megérkezik egy társaságba. Testileg még nincs jelen, de a közeledése már akkor sejtethető, amikor a szomszéd utcában sugdosva készül a meglepetésszerű megérkezésre. A jóérezkű sipítóismerősök ilyenkor azonnal fejfájás-csillapítók és füldugók után nyúlnak, és kapkodásukban igyekeznek nem elrontani, melyik hova való. Az élelmesebbeknek viszont eszükbe jut, hogy bekapcsolva hagyták a vasalót, a tűzhelyet, esetleg, hogy elfelejtették megetetni a macskájukat, ami egyébként nincs nekik, és rögtön elhagyják a terepet. Fontos tudni, hogy a sipító hangereje összhangban van a sipító lelkiállapotával, és a sipító meg van győződve arról, hogy minél hangosabban sipít, a környezet annál egyértelműbben leveszi, hogy ő most kurvára örül, hogy itt lehet, és mindenkit annyira imád, hogy csak na, még akkor is, ha nem. A sipító tehát a megérkezés pillanatában max. hangerőre kapcsolja magát, és orgazmust színlelve lelkesedik mindenért: kezdve a hanghullámaitól leszakadt leveleken gubbasztó, szintén a hanghullámaitól elszáradó levéltetűcsaládtól a társaság rég nem látott tagjaiig.

A sipító nemcsak a hangjával, de a mozdulataival és a szóhasználatával is túlreagál. Széles mozdulatokkal gesztikulálva, túlartikulálva mondja a süteményre, hogy istenien csodálatos, a barátnő új cipőjére, hogy elképesztően-fantasztikusan szépséges, a mosogatószivacsra, hogy verhetetlen súrolóerőben, de ugyanakkor selymes tapintású.

A sipítás hangereje tehát akkor éri el a tetőfokát, amikor a sipító felfokozott idegállapotba

kerül, és mint arra fentebb már utaltam, a sipító szinte bármitől felfokozott idegállapotba tud kerülni. Nagyon vigyázzunk tehát, ha sipító van a környezetünkben, nehogy valóban megörvendeztessük, megijesszük vagy felbosszantsuk, mert ilyenkor képes a maximális sipítóhangerőt megsokszorozni.

Sipítani csak lassan lehet, a sipító tehát mindig tagoltan beszél, ezért egy tőmondat is hihetetlenül hosszú idő alatt hagyja el a száját. Néha, annyira néha, hogy szinte nem is, a sipító kötélvastagságú hangszálai begyulladnak, és a sipítónak elmegy a hangja, ami azt jelenti, hogy simán kiabálva beszél.

A sipítónak általában van férje, aki szintén nem teljesen ép, de az ő fogyatékosága rendszerint nem a sipításban mutatkozik meg, hanem valamilyen egyéb területen. A sipító férje általában sokat van távol a családtól, ha teheti, külföldön vállal munkát, és ezért senki nem is hibáztatja. A sipítónak olykor utódja is születik, aki gyakran szintén sipítva kommunikál, ami az anyasipítót halálra idegesíti, ugyanis a közönség figyelve így megoszlak az anya- és a gyereksipító között, amihez az anyasipító egyáltalán nincs hozzászokva.

A sipító mindig ismert, neki nincsenek titkai; életfelfogását, szóhasználatát, történeteit nemcsak a szomszédok, de a szomszédok szomszédai és azok szomszédai, és azok szomszédainak a szomszédai is ismerik.

A sipítócsaládban mindenki korábban őszül, korábban ráncosodik és korábban hal meg, de soha nem elég korán ahhoz, hogy a környezete elég sokáig éljen.

A RENDŐR

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

Már születésekor kiderül kiválasztott mivolta. A rendőr csecsemők általában egy váll-lap alakú anyajeggyel születnek, változó mennyiségű csillagokkal. A családban szinte mindenki rendőr vagy legrosszabb esetben katona. Egy rendes rendőrös szülés mindig apás. Ahogy a gyermek feje feltűnik a szülőcsatornából, a rendőr apa azonnal szolgálatba helyezi magát, igazoltatja a még nyálkás újszülöttet, és ha nem találja rendben az iratait, akkor előfordulhat, hogy visszatoloncolja.

A rendőr eleve bajusszal születik, és korán kialakul kocka jellegű, sarkalatos viselkedése. Szabálytisztelő és törvénykövető vénája már ifjúkorában megcsillan, amikor a menzán keletkező gyalog osdugót kezdi szétozlatni. Ezután felgyorsulnak az események, és rövid egymásutánban követik egymást a sikeres felderítések. Először csak az ellopott Pokémonokat szerzi vissza kis társainak, majd nem sokkal később kinyomozza, ki áll a sorozatos tengerimalac-gyilkosságok hátterében. Célja egyértelmű és világos, ennek megfelelően menetel a felé. Az élete hasonló a Homo sapienséhez, csak szinte teljesen különböző. Néhány apró dologban eltér az átlag embertől. Ilyen például egy randevú. Ha végre sikerül becserkésznie egy nőt, akkor sem bízza a véletlenre a randi sikerességét. A kiválasztott hölgyet először módszeresen lehallgatja, így képet kap a szokásairól, és feltérképezheti annak kapcsolatrendszerét. Heteken keresztül gyűjti be és elemzi a célszemély kukájának tartalmát, így pontosan tudja, miket szeret enni, mik a kedvenc márkái, és azt is pontosan be tudja lőni, mikor menstruál. A randin a rendőr előzékenyen viselkedik. Elkéri a hölgy személyes iratait, betelefonál a központba, és ha az adatok stimmelnek, valamint ha nincs függőben lévő eljárás a nő ellen, akkor a randi egy étteremben folytatódik. A rendőr udvarolni képtelen, de remekül tud közönyös arccal hallgatni, és ez számos nő számára igen kedvelhető tulajdonság. A vacsora közben a Ptk.-nak megfelelően viselkedik, minden ételt elfogyaszt, és engedélyt kér az illemhely használatára. Ha a randi végén nem kap csókot, akkor bepöccen. Megtalálja az összes joghézagot, hogy megbüntettesse az éttermet, a nőtől pedig elveszi a jogosítványát alkoholfogyasztás miatt... Ha az tiltakozni próbál, testi kényszerítés igénybevételével elviszi vérvételre is.

A rendőr napjai sematikusan telnek. Reggel mindig ugyanakkor ébred, és testét azonos hőmérsékletű H₂O-val tisztítja meg a szennyeződésektől, és pontosan ötvenkilenc dörzsöléssel mos fogat. Egy kétperces lágy tojás mellett átfutja a *Zsaru magazint*, majd kenyeret és vizet készít ki pincében tartott családjának, valamint kiüríti az előző napi kübliket.

A szolgálati kocsijában tartott rendőrvice-gyűjteményből minden reggel elolvas egyet, és nem érti. Meghallgatja a híreket, majd fejbiccentve nyugtázza. Amikor beér az őrre, kinevetik egymást a kollégáival, „lehülyerendőrözi” a főnökét, majd együtt várják a fánkfutárt. A feladatok leosztása után jön az eligazítás, ami csak filmen érdekes. Miután alaposan meggyőződött arról, hogy ma is ő lesz a világ ura, és hogy rajta kívül mindenki gyanús, megcsókolja a tárcájában lévő rendőrrjelmezes Clint Eastwood-fényképet, aztán elindul, hogy megmentse a világot egymástól és saját magától.

A rendőr alapvetően boldog, mert ez a legkevésbé komplikált érzélem. Mélységesen szánja azokat, akik nem járnak egyenruhában.

Halála után a rendfokozatának megfelelő mennyországba kerül.

A TUDATOS SZÜLŐ

KORMOS ANETT

A tudatos szülő kifejezést azoknak a szülőknek találták ki, akiknek se idejük, se kedvük foglalkozni a saját gyerekükkel, viszont van elég pénzük ahhoz, hogy idegenekkel idomíttassák azt, magukat pedig közben mindenki másnál felelősségteljesebb, előrelátóbb és gondoskodóbb szülőknek tüntessék fel.

A tudatos szülő elsősorban az anya. Elvileg lehetne az apa is, de az apa nem látta a reggeli műsorokban, hogy aki nem tudatos szülő, az valójában nem is szülő, hanem egy felelőtlen hulladék, sőt, amíg az asszony fennhangon visítva el nem magyarázza neki, addig nem is tudja pontosan, mi különbözteti meg a tudatos szülőt a tudattalantól.

A tudatos szülő már akkor tudatára ébred, amikor utódja még meg sem látta a napvilágot. Sőt, az igazán tudatos már a szaporodásba is tudatosan vág bele, és nemcsak azt tudja, hogy mi kell a sikeres fogantatáshoz, hanem annak is utánanézett a szakirodalomban, hogy miként lehet befolyásolni a születendő gyermek nemét. A tudatos szülő tehát pontosan tudja, hogy fia lesz, ezért névválasztáskor csakis a már előválogatott fiúneveket foglalja Excel-táblázatba.

Természetesen a tudatos szülő meg van győződve arról, hogy a gyermeke a megfogantatás pillanatától hallja és érzi őt, ezért bevonja a névválasztásba. Egyetért azokkal, akik szerint a nevet a gyermek személyiségéhez kell választani, és ő már terhessége második hetében ismeri magzata személyiségét, tudja, hogy fia mindenki másnál különlegesebb, szebb és több lesz, tudja, hogy hangosabban fog büfizni, hamarabb lesz szobatiszta, és hamarabb fog Shakespeare-t idézni, mint a kortársai, ezért olyan név kell neki, amely hűen tükrözi azt, hogy többre hivatott. A tudatos szülő előbb elgondolkodik az Adolfin, de nem tetszik neki az Adi becenév, szintén emiatt kiesik a rostán a Napóleon (Napi) és Buddha (Budi) is, így Taksonyra, Kadosára, valamint Klárára szűkül a kedvenc fiúnevek köre. A terhesség szót a tudatos anya elutasítja, és mélyen megvet mindenkit, aki teherként definiálja azt, amit ő áldott állapotnak hív. Bár számára a legfontosabb a kis pocaklakó (mert, ugye, a baba se baba, hanem pocaklakó) egészsége, előre eldönti, hogy négy és fél kilónál többet nem fog hízni áldott állapotának hónapjaiban, és azt is, hogy már a pocakjában elkezdje a pocaklakó nevelését. A pocaklakó a szorzótábla és az ábécé mindennapos felolvasását rúgásokkal próbálja félbeszakítani, de a tudatos szülő ezeket a rúgásokat a tetszés jeleként értelmezi.

A pocaklakó szívesen lakna máshol, ám kénytelen belátni, hogy a költözésre egyelőre nincs mód. A stressz miatt a következő hónapokban kihullik a pocaklakó összes haja, így teljesen kopaszon látja meg a napvilágot, majd síráskedve tovább fokozódik, amikor szembesül vele, hogy bár szüleitől a Krisztus nevet kapta, azok vagy Krisztiként, vagy Babeszként emlegetik. A szülés után a tudatos szülő eljár minden olyan foglalkozásra, amellyel több lehet ő is és gyermeke is. Napjait kitöltik a szoptatási tréningek, a baba-mama jógaórák, a babaúszások, a mondóka- és kézművesdélutánok. A tudatos szülő fő célja, hogy gyermekét a munkaerőpiacon a legkapósabb terméké idomítsa. Épp ezért a tudatos szülő a gyermek születése után csak angolul hajlandó beszélni (akkor is, ha nem tud), hiszen nyilvánvaló számára, hogy Magyarország túl kicsi a gyermekének. A tudatos szülő a fogantatás pillanatától félretesz havonta egy jelentősebb összeget, hogy utódja majd a legelitebb amerikai egyetemen kezdhesse meg általános iskolai tanulmányait. Bár a tudatos szülő gyermeke kétéves korára egyszerre több nyelven ír, olvas, számol, és hatéves korára eléri a szobatisztaságot is, a tudatos

szülő nem kérkedik utódja képességeivel. Legfeljebb napi két és fél órás videoblogban produkáltatja csemetéjét, blogjában pedig azt osztja meg a tudattalan szülővel, hogy gyermeke úgy szívja magába a tudást, mint a szivacs (a szivacs vízeresztő tulajdonságáról természetesen mélyen hallgat). Talán azt gondolnánk, a tudatos szülő nem vegyül más szülőkkel, de valójában a tudatos szülő személyes küldetésének érzi, hogy terjessze: „a jó szülő csakis tudatos lehet”, ezért az összes létező játszóteret meglátogatja, és amíg a többi gyerek homokkal eteti az ő tudatos csemetéjét, ő vadul ígét hirdet. Hivatkozik Helen Doronra, idézi a Washingtoni Egyetem Agy- és Tanuláskutató Intézetének mottóját, és olyan kifejezésekkel dobálózik, mint a finommotoros képességek koordinációja, a kompetenciacentrikus képzés fontossága, valamint a pH-érték semlegessége. A tudatos szülőt hallgató anyák pedig vagy azonnal elszégyellik magukat, amiért ők tudatlanságukban már most elpocsékolták gyermekük lehetőségét a vezérigazgatásra, vagy kölcsönkérnek nem tudatos gyermekük homokozólapátját, és diszkréten elássák vele a tudatos anyát.

ÉJSZAKAI BLOKK

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

A KIDOBÓ

Agresszív faj. Már gyermekként felfedezi testi fölényét, ami meghatározóvá válik teljes életútja során. Az őrzés-védelem kezdetben még nem izgatja, sokkal inkább bántani akar. Első portásénje az általános iskolai klubdelutánokon bontakozik ki, ahol ő dönti el, ki jöhet be, és kinek kell kint maradnia egy alapos motozás után. Pubertáskorban már kialakulnak a tipikus külső jegyei: alapértelmezett kopaszság, szanaszét gyúrt felsőtest, értékelhetetlen tetoválások, sokzsebes mellény. A harmonikaredőny a tarkón csak huszonöt-harminc éves korban fejlődik ki. Egy kidobó mindenhol kidobó, soha nem helyezi szolgálaton kívül magát. Gyakran előfordul, hogy mindent és mindenkit kidob maga körül, beleértve a szomszédokat és a családtagokat is.

A kidobó éjjel éri el életének napos oldalát. Órákkal előbb ér a munkahelyére, és az egész környéket tüzetesen átvizsgálja. Lelkiismeretes, nem szereti a meglepetéseket. A territóriumában ő az úr, nem más! Hatalmán gyakran elmorfondírozik: „Vendégek? Ugyan már! Sok kis unatkozó köcsög, akik egy csomó pénzt fizetnek azért, hogy idétlen macskazenére és idegesítően villódzó fényekre ugrálják össze egymást. Azt hiszik, hogy ez csak úgy van? Azt hiszik, hogy nem leselkedik rájuk ezernyi veszély eközben? Én itt vagyok, és megvédem őket. Na meg ezek a dídzsék... kis nyegle faszkalapok. Mi lenne velük nélkülem? Én vagyok az, aki elzavarja azokat kis kurvákat mellőlük, hogy csinálhassák a fene nagy művészetüket. Engem nem érdekel, ki mit akar! Ott a kordon, azon márpedig nem megy át senki, amíg én élek!”

A kidobó sosem nyugszik. Szükség szerint kommunikál is, de nem szereti. Legjellemzőbb megnyilvánulásai:

„Azt a poharat nem tudod kivinni! Mondom, nem tudod!”

„Tagsági nélkül ide be nem jössz, kis köcsög. Menjél haza, és nézzed a tévémacit!”

„Szerinted véletlenül van oda kihúzva az a szalag? Azonnal lépj ki a piros zónából, mert hazáig rugdoslak!”

Mindemellett tud rendes, békés emberként is viselkedni, de akkor többnyire alszik. Természetes ellensége a még nála is nagyobb kidobó, csakhogy ezekkel soha nem találkozik élete során, vagy ha igen, akkor soha senkinek nem meséli el.

**KÖZELÍT
A KOLLÉGÁD**

**ELSZÖKÖTT
A KUTYÁD**

**A KOLLÉGÁDÉ IS...
ÉS ÉPPEN KEFÉLNEK**

A PORTÁS

Sokban hasonlít a kidobóra, de az ő munkájának nem elemi része az agresszivitás. Munkáját tulajdonképpen egy kutya is el tudná végezni, csak a kutya után nem jár adó-visszatérítés. Életének központja az a terület vagy kapu, amelyet őriz. Belépőkártyáról minden dolgozót felismer. Emberi kapcsolatait felületesség jellemzi. Mindenki odaköszön neki be- és kilépéskor: „Jó napot/viszlát, Feri bácsi!” Pedig a portások általában Józsefek.

A portás napirendje annyiban különbözik a kidobóétól, hogy itt nem kell feltétlenül megverni senkit. Az élet két fő szakaszra oszlik: a belépésre és a kilépésre. A kettő közötti időintervallumot kell kitöltenie valahogy; szerencsére erre számos lehetőség kínálkozik. Ilyenek például: az őrizendő terület körbejárása kutyával vagy kutya nélkül. Ha ez nem bizonyulna elegendőnek, akkor sincs baj, hiszen egy igazi portás remekül felszerelt portásfülkével kell, hogy rendelkezzen. Egy profi portásfülke felszerelése:

- kistévé (fekete-fehér és mindig hangyás);
- rezsó, esetleg turistagázpalack (szinte mindig üres);
- rúdelemlámpa (hogy ész nélkül villoghasson bárkire);
- keresztrejtvényhegyek (otthon ceruzával előre megfejtve);
- tranzistoros kislámpa (csak a Kossuth rádió szól rajta, zúgva);
- képtelen méretű kulcscsomó (már maga sem tudja, honnan vannak azok a kulcsok, és nyitnak-e egyáltalán bármit is);
- háromrekeszes bádóg vagy alumínium ételhordó (az igazán dörzsölt portásoknál négyrekeszes is előfordul);
- meztelen nő naptár (legalább húszéves, és irdatlan mennyiségű fanszőrt tartalmaz);
- sokfunkciós bicska (de csak szalonnát tud vágni vele);
- tartalék gumicsizma (mert ebből sosem elég).

AZ ÉJJELIŐR

Sokban hasonlít az előzőleg taglalt két típusra, annyi különbséggel, hogy ő csak éjszaka tud létezni. Bioritmusa helyreállíthatatlanul felborult. Bántja a fény, nem szereti a fokhagymát, és kerüli a feszületeket, valamint a templomokat.

Előszeretettel vállal olyan munkákat, amelyekre senki más nem hajlandó, mint például temető, hullaházak, urándúsítók, szennyvíztelepek őrzése. Munkája során rendkívül éber. Minden illegális behatolót – legyen az ember vagy tévedésből odakóborolt állat – becserkész, majd levadászik. Miután kifaggatja, hogy miért járt erre, kitől kapta a tippet, a műszakból ki lehet a téglá, egyetlen harapással átharapja a nyakát. Kéjesen nézi végig, ahogy áldozata kivérzik, majd elfogyasztja azt.

Az éjjeliőrök természetes ellensége a nap, a víz és az éjjeliőr-ellenőrök. Kedvenc állatuk a denevér, kedvenc filmjük a *Twilight*.

A TANÍTÓ

KORMOS ANETT

A tanítót nemcsak az különbözteti meg a tanártól, hogy általános iskolás gyerekekkel foglalkozik, hanem az elhivatottság mértéke is. Míg a tanár hajlandó olykor kilépni a pedagógusi szerepkörből, addig a tanító nemcsak hogy soha nem merészkedne e körön kívülre, nem is tudja, hogy van élet ezen a körön kívül.

A pedagógus az egész életét az osztályteremben tölti. Gyerekkorában az iskolapadban ül a tanári asztallal szemben, felnőttként pedig a tanári asztalnál a padokkal szemben. Mondhatni, egyetlen helyváltoztatással megoldja a gyerekből felnőtté válás kérdését. Mivel egész életében vagy tanítják, vagy tanít, kétféleképpen képes kommunikálni: vagy diktál, vagy szótagolva diktál. Küldetésének érzi a nevelést és a számonkérést, ezért elsősorban felszólító és kérdő mondatokat használ. A tanító élete a példamutatás, amit a megjelenésével is nyomatékosít. Öltözéke konzervatív és teljesen alkalmatlan a figyelem felkeltésére, így a nebulók tekintete jobb híján mindig a táblára szegződik.

A tanító élete negyvenöt perces egységekből áll: negyvenöt percig folyamatosan tud beszélni, és legfeljebb tíz percig tud csendben maradni. Lélegzet-visszatartásban simán lenyomja bármelyik gyöngyhalászt. A tanító csak elvétve egyedülálló, általában hamar házasságot köt valakivel, akivel jó esetben a tanárban ismerkedett meg, rosszabb esetben a tanteremben, majd azonnal szaporodásba kezd, hogy minél előbb hazavihesse a munkát. A tanító kedvenc könyve a napló, kedvenc szakkifejezése pedig a „gyerekanyag”, ami nem mellesleg évről évre romlik. A gyerekanyag a tanárnak olyan, mint a turistaforgalom a Balaton-parti büfésnek: egyre szarabb, mégis egyre jobban él belőle.

Tanító abból lesz, aki tulajdonképpen nem ért semmihez, viszont a gyerekekkel el tudja hitetni, hogy mindenhez ért, és abból él, hogy el is hiteti. A tanító a gyerek szemében félisten, hiszen ő tudja az egész szorzótáblát, és az ábécét is majdnem végig, ráadásul simán be tudja kötni a cipőjét, és székre állás nélkül is le tudja törölni a tábla tetejét. Mivel a tanító gyerekkora óta gyerekek között él, meglepődve tapasztalja, ha más felnőttek nincsenek lenyűgözve félisteni képességeitől. Épp ezért nem nagyon tud beilleszkedni az olyan felnőttek társaságába, akik tudnak olvasni, számolni, és ismerik az órát.

A pedagógus tüdeje nemcsak hozzászokott a krétaporos levegőhöz, de szereti is azt, így tanítás után a táskájában hazacsempészi a táblatörlő szivacsot.

A tanítónak szintén két altípusa van: a jó tanító és a rossz tanító.

A JÓ TANÍTÓ ismertetőjelei:

- van négyszínű tolla;
- kardigánszagú;
- a tanárban ő pipál a leggyorsabban;
- nyáron is hord nejlonharisnyát (akkor is, ha férfi);
- tudja az osztályában tanuló valamennyi gyerek keresztnévét, és némelyikük vezetéknévét is;
- havonta egyszer szülői értekezletet tart;
- nem veri a gyerekeket (úgy, hogy annak látható nyoma maradjon).

A ROSSZ TANÍTÓ ismertetőjelei:

- nem szereti a gyerekeket;
- túlzottan „szereti” a gyerekeket;
- nem ért ahhoz, amit tanít;
- csak ahhoz ért, amit tanít;
- nem veri a gyerekeket, de erre nincs bizonyíték;
- veri a gyerekeket, és erre bizonyíték is van.

Külön kategória a **TELJESEN ALKALMATLAN**, aki azért ment tanítónak, mert nem volt pénze turkálót nyitni, a Mekiben meg lecsúszott a felvételtől. Az alkalmatlan, bár még kacsázókőnek se jó, komplexusaiból öntudatot faragott, és lenézi a kollégáit, lenézi a gyerekeket, és lenéz mindenki mást is. A tekintélykérdést erőből próbálja megoldani, és szentül hiszi, hogy annak van igaza, aki hangosabb, ezért folyamatosan visít, de mivel elég nyeszlett kis teremtés, a hatéves anarchisták simán túlharsogják. Ő már pályája kezdetén nyugtatókon él, később inni is kezd a gyógyszerekre, és afféle meg nem értett művészként fogcsikorgatva próbálja kihúzni a nyugdíjig, de idejekorán bekövetkező agyvérzése miatt végül nem sikerül átszakítania a célszalagot.

Amit semmiképpen sem szabad megpróbálnunk, az a tanító überelése. Ha ugyanis valamilyen témakörben netalántán tájékozottabbnak, műveltebbnek tűnünk a mindig, mindenben tájékozottabb és műveltebb tanítónál, akkor jobb, ha azonnal másik iskolába íratjuk a gyerekünket. Ha az überelést más tanítók vagy szülők jelenlétében követjük el, akkor gondolkodjunk el a külföldre költözésen is.

A tanítóval való konfrontálódást úgy tudjuk elkerülni, ha hajlandóak vagyunk alávetni magunkat a tanító tanítóösztönének, vagyis ha mindenképpen el akarja nekünk magyarázni, hogyan kell egy első osztályos füzetét úgy becsomagolni, hogy a papír ne szakadjon el, akkor hagyjuk, hogy elmagyarázza. Ha be akarunk vágódni, akkor kérjük meg, hogy mutassa is meg a helyes csomagolás technikáját, majd a rögtönzött prezentáció után valljuk be, hogy mi még mindig nem tudjuk megkülönböztetni a bal kezünket a jobbtól, és sírva könyörögjünk néhány különóraért. Végül könnyes szemmel öleljük meg a mi megmentőnket, és súgjuk a fülébe, hogy bár nekünk is ilyen tanító nénink lett volna.

A VENDÉGLÁTÓS

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

Vendéglátósnak születni kell. Nagyon sok minden elsajátítható a munkarutin során, de az alapvető stílusjegyek már születéskor megmutatkoznak. A vendéglátósnak rendszerint valamelyik családtagja vagy a teljes családja, esetleg a korábbi felmenői is vendéglátósok voltak.

A vendéglátós baba hamar beleszokik a leendő életébe. Nem zavarja a vizezett tej és a pezsés abrosz. Elfogadja, hogy kiszámlázzák a felnevelését, hiszen az első keresetéből ráér törleszteni. Különleges képességei minden életkorában előtűnnek. Iskolásként a menzán több tényérral egyensúlyoz, és külön kérés nélkül visszaviszi mindenki tálcáját. Korán választ szakirányt. Legtöbben a legnagyobb lehúzási lehetőségekkel kecsegtető felszolgálat választják, amelyhez alapszintű társalgási és kommunikációs képességekkel is kell rendelkezni.

A PINCÉR

Kortalan, még is koravén. A vendéglő bejáratánál, takarásban áll, onnan vadássza le a prédáját. Több nyelven beszél, de leginkább németül. Bizonyos mondatokat azonban az összes ismert európai nyelven el tud mondani:

„Kinek hozhatom a számlát?”

„Nem, sajnos nem rendelkezünk panaszkönyvvel!”

„Kikérem magamnak! Nem én köptem bele a maguk túrós csuszájába!”

A pincér arca nehezen értelmezhető, sok tanulmányozást igényel. Tekintetében folyamatosan vándorol a könyörtelenség és a pénzsóvárság. Igazi profi. A vendégről már a belépését követően el tudja dönteni, hogy kicsit tudja csak lehúzni, vagy nagyon. Lehúzhatatlan ember pedig nincs számára. Már a levesnél felméri az erőviszonyokat, a főfogásnál kicsit kevésbé leplezve fitogtatja erejét, majd a desszertnél megelőző csapást mér a gyanútlan vendégekre.

Kedvenc kifejezései a „cech” és a „borraivaló”! Ezeket a neveket adja két elsőszülött gyermekének is. Valódi méregfogai akkor kerülnek elő, amikor a végösszeget alaposan megdöbbsent család széthajtja a számlát, és elkezd elemezni. Hideg kimértséggel és ellentmondást nem tűrően győzi meg őket, hogy ők márpedig rendelték a leves előtt öt Sztroganoff-bélszínt, csak nem emlékeznek rá. És amit megrendeltünk, azt bizony illik kifizetni. A vendéglátó a lehető legrosszabb vendég, hiszen ő nem sejtí, hogy át lesz verve. Ő pontosan tudja.

A VENDÉG

A vendég egy lusta, kényelmes, főzni, alkotni képtelen személy. Mindennel baja van. A vendéglőben házias ételeket vár el, otthon pedig éttermi minőséget. Szinte csak gond van vele. Leginkább problémázni szeret, a megoldások őt kevésbé izgatják. Mindegyik vendégnek megvan a saját, néha önmaga ellentmondásaiba ütköző elmélete a jó vendéglátás mibenlétéről. A legfontosabb szabályai:

„Olyan helyen nem eszünk, ahol túl kevesen vannak. Ott azért vannak olyan kevesen, mert szar a hely és a kaja.”

„Olyan helyen nem eszünk, ahol túl sokan vannak. Ki a franc lenne hajlandó órákat várni egy tányér porból készült levesre?”

„Olyan helyen nem eszünk, ahol a megrendelt ételt túl gyorsan hozzák ki, mert ott egészen biztosan minden fagyasztott, és azt otthon is tudunk enni.”

„Otthon pedig nem eszünk, mert az buzis.”

A pincérnek és a vendégnek is két típusa létezik. Van az **AGRESSZÍV PINCÉR** és az **AGRESSZÍV VENDÉG**, valamint a **NEGÉDES PINCÉR** és a **NEGÉDES VENDÉG**. A környezet számára a legszimpatikusabb kombináció a fentiek egészséges keveréke. Ha ugyanis például egy negédes vendéget egy negédes pincér szolgál ki, az a következő lélekölő dialógusba torkollhat:

PINCÉR:

Tudom, hogy már kérdeztem, de biztos, hogy minden finom volt?

VENDÉG:

Minden nagyon ízlett. Azért járunk ide, mert nemcsak a konyhájuk kiváló, de a kiszolgálás is csodálatos.

PINCÉR:

Igazán köszönöm a magam és a kollégáim nevében is. De... mégis... meg tudná mondani, hogy a konyha vagy a kiszolgálás nyűgözte-e le jobban?

VENDÉG:

Nehéz döntés. Az egyik csodás, a másik pedig fenséges.

PINCÉR:

De melyik melyik?

VENDÉG:

Most, hogy így átgondoltam, talán mindkettő a kiszolgálás.

Ha agresszív pincér agresszív vendéggel találkozik, az se sokkal üdvözítőbb:

PINCÉR:

Az ott a levesében nem az én hajszálam.

VENDÉG:

Hát akkor kié?

PINCÉR:

Gondolom, az öné.

VENDÉG:

Talán feltűnt önnek, hogy kopasz vagyok.

PINCÉR:

Azt bárki mondhatja. Lehet, hogy otthonról hozta magával.

VENDÉG:

Hívja ide a főnökét!

PINCÉR:

Én vagyok a főnök.

VENDÉG:

Pedig úgy néz ki, mint egy alkalmazott.

PINCÉR:

Maga meg, mint egy kopasz buzi.

A NAGYSZÜLŐ

KORMOS ANETT

A nagyszülő olyan mint a politika: ha túl közel mész hozzá, megégsz, ha túl messze vagy tőle, megfagysz... bár utóbbira nincs bizonyíték.

A „nagymama”, „nagypapa” szavak melegséget, bensőségeséget árasztanak, a fejünkben megjelenik egy idős, ősz hajú, mindig mosolygó nénike vagy bácsika, aki a kötényzsebében díszes cukorkát rejteget. A valós nagyszülő képével csak akkor találkozunk, amikor nem a saját nagyszüleinkről van szó, hanem a mi gyerekeink nagyszüleivel kell farkasszemet nézve megvitatnunk a „bezzeg az ő korában” kérdését.

A nagyszülőnek két típusa van. És most nem térek ki a nagyszülők nemi megkülönböztetésére, hiszen a nagyszülőnek már nincs neme. A nagyszülő egyik típusa az aktív, a másik a passzív.

AZ AKTÍV NAGYSZÜLŐ minden szülő álma, hiszen ő az, akire lehet számítani a nehéz napokon (nem azokon a nehéz napokon); ő az, aki ha kell, pelenkáz, ha kell, etet, ha kell, altat, ha kell, akár napokig leveszi a szülő válláról a gyerek gondozás- és nevelés valamennyi terhét. Szeretném leszögezni, hogy az aktív nagyszülő alapvetően hasznos, mi több, jó fej, amit az is bizonyít, hogy beletörődik, hogy az unoka világrajöttével a keresztnévét egyszer s mindenkorra felzabálja a „nagymama” vagy a „nagypapa” elnevezés, esetleg annak különféle, kínosabbnál kínosabb becézései. A másik, amit szeretnék leszögezni, hogy a nagyszülő bölcs. Nem azért bölcs, mert idősebb, hanem mert ő előre eldönti, hogy bölcs lesz, hogy tiszteletben tartja majd a szülők nevelési elveit, hogy kizárólag akkor és csak olyan módon folyik bele a család életébe, amikor arra igény van. Ennek a döntésnek a meghozatala és a kivitelezése között azonban olykor némi szakadék képződik, amelybe a szülő a nagyszülőt, a nagyszülő pedig a szülőt szeretné nagy lendülettel beletaszajtani.

Az aktív nagyszülőnek három típusa van aszerint, hogy véleményét milyen formában adja elő, merthogy előadja, az biztos.

Az egyik típus a nyílt, aki azonnal felfedi kártyáit, és elmondja, hogy ő teljesen megbízik a szülő döntéseiben, hogy ő amúgy is mindig alkalmazkodó volt, hiszen gyerekkorában is nyolc kistestvérrel aludt egy szobában, hogy szerinte az anya nagyszerű, és az apa is megteszi, ami tőle telik, de... A „de”-vel kezdődő tagmondatot mindig egy meglehetősen hosszú felszopószóveg előzi meg. Ha tehát a szülő szemfüles, akkor amint a nagyszülő dicsérni kezdi, hasmenést színlelve azonnal a WC-be rohan. Ha a szülő szerencsés, akkor a nagyszülő feledékeny, és elfelejti, mit akart mondani; ha szerencsétlen, akkor is feledékeny, viszont akkor csak a „de”-t megelőző szövegrészt felejtje el.

A nagyszülő másik típusa az úgynevezett gyűjtögető. A gyűjtögető napokig, hetekig, sőt, akár hónapokig is kibírja anélkül, hogy beszólna. Ő – mivel bölcs – szeretné elkerülni a konfliktusokat. Tisztában van azzal, hogy a világ valamelyest megváltozott, hogy a mai gyerekek más környezetben nőnek fel, mint az ő korában, hogy a mai anyák másképp nevelik gyermekeiket, mint ahogy anno ő tette ezt. Tisztában van minden érveléssel, amely a szülő mellett szól, ám magában egyre vastagodó jegyzetfüzetet vezet a „bezzeg a mi időkben”-ekről, amelyből idővel aztán kiszakít egy-egy lapot, és merő véletlenségből a szülő asztalára helyezi. Ha a szülő is bölcs – ami egyébként a legritkábban fordul elő –, akkor felveszi a papírt,

összegyűri, és csupán a tréfa kedvéért izomból tarkón dobja vele a nagyszülőt. Na jó, nem. A bölcs szülő kifejezi, hogy érti, tudja, miről beszél a nagyszülő, mégis jobb volna, ha ezt a kérdést a szülőkre bízná. Amennyiben a szülő úgy dönt, hogy nem vesz tudomást a nagyszülő üzenetéről, úgy a nagyszülő továbbmegy, és el is mondja, hogy szerintem hogyan kellene. A gyűjtögető hallgatásának mindig megvan az ára. Ha ugyanis a gyűjtögető egyszer elkezd javasolni, akkor nem elégzik meg azzal, hogy benső kis jegyzetfüzetének első néhány sorát felolvassa, hanem akkor ő előadja a teljes írásművet, még hozzá meglehetősen cizelláltan. Persze a szülőt sem kell féltetni, hiszen a gyűjtögető nagyszülő rendszerint gyűjtögető szülőt okoz, aki szintén nem röstelli elővenni gyerekkori sérelmeinek emlékkönyvét, és ha mindkét fél a teljesség igényével adja elő, amit gyűjtött, akkor akár többéves mosolyszünetbe is torkollhat a nagyszülő segíteni akarása.

A harmadik típus a sunnyogó, aki nem konfrontálódik. Ő soha, de soha nem szól egy rossz szót sem. Ő csupán jelez. Akaratlanul. Nem tehet róla, hogy felhúzza a szemöldökét, amikor az anya a felnőttek szennyesével együtt mossa a babáét. Csupán véletlenül hagyja el a száját a cöccenés, amikor a szülő megvonja az édességet a gyerektől, arra hivatkozva, hogy a cukor tönkreteszi a fogakat. Nem azért sóhajt nagyon nagyot, amikor az apa bejelenti, hogy hétvégén is dolgoznia kell, mert a rosszallását akarja kifejezni, amiért az a szemét a karriert a család elé helyezi, hanem... mert rossz neki már a szíve, meg a rohadt melegfront is jön. A sunnyogó tetten érhetetlen, hiszen nem szól, hogy nem ért egyet a szülővel, viszont megkerüli azt, és az unoka cinkosává válik, titokban visszaadja a száraz cumit alváshoz, leveszi a szekrény tetejéről a büntiből elvett plüssállatot, és megsodorja neki az első jointot.

A PASSZÍV NAGYSZÜLŐ nem vesz részt a család működésében: nemhogy az unokái nevével, de azok számával sincs tisztában. Ő vagy azonnal a szülők tudtára adja, hogy örül, hogy végre nem kell gyereket nevelnie, vagy lapul. A passzív lehet grószmanipulátor és lapuló. A grószmanipulátor bármire képes, hogy kimaradjon az unokákkal kapcsolatos teendőkből. Combnyaktörést szimulál, derékfájásra panaszkodik, egyik fertőző kór után esik a másikba, esetleg elköltözik. Kisstílu fondorlatoskodása közben pedig attól sem riad vissza, hogy magát mint a körülmények áldozatát tüntesse fel. Plüssel borított foteljéből telefonálva sírva adja elő, hogy ő úgy, de úgy vágyik már az ő kisunokájára, de hát sajnos a sors elszakította őt tőle, majd megszakítja a beszélgetést, mert épp kezdődik a tévében *A bosszú angyala*. A lapuló szintén nem vállalja, hogy ő kimaradna a nagy unokázásból, csak simán távol marad. Egyszerűen nem akar zavarni, nem akarja megzavarni a szűk család életét, ha őt nem hívják, akkor nem megy, ha meg hívják, akkor se.

A passzív nagyszülő is megmozdul azonban, ha nagyon muszáj. A hétköznapi pelenkázásokból talán kivonja magát, de a karácsonyi bejglit biztosan nem hagyja ki, hiszen azért az ő szíve sincsen kőből, nem is beszélve a gyomráról. Ha a passzív nagyszülő mégsem ér oda a bejglizésre, akkor a lelkiismeretes szülő sietve (két-három héten belül mindenképpen) látogassa meg őt, és ellenőrizze az életjeleit!

Mondják, hogy a szülő nem más, mint a gyerek és a nagyszülő közös ellensége. Talán így van, de a szülő se teljesen fegyvertelen, hiszen a nagyszülő öregebb és lassabb, a gyerek meg kisebb és gyengébb.

A KUTYÁS ÉS A KUTYÁJA

KORMOS ANETT

A kutyást onnan lehet felismerni, hogy van kutyája. A kutyásnak több típusa van:

1 A FALUSI KUTYÁS: a falusi kutyás, bár nem mutatkozik kutyájával a nyilvánosság előtt, a kapura kirakott „Vigyázz, a kutya harap!” felirattal hirdeti, hogy ő abszolút biztonságban van, mert a vérszomjra idomított kutyája (amely általában tacsakóméretű keverék, esetleg pumi-puliszerű rongyos kis jószág) azonnal darabokra szaggatja az illetéktelen behatolót. Erre persze nincsen bizonyíték, hiszen falun többnyire csak illetékes behatolók vannak (például: szomszéd, unoka, szomszédunoka), a kutyatartás célja mégis egyértelműen az elriasztás, más néven a házőriztetés. A falusi kutya rendszerint a Morzsi, Cézár, Buksi, Bogár nevek egyikére hallgat, idősebb és/vagy feledékeny gazda esetén talán mindegyikre, de leginkább egyikre sem.

A falusi kutyának ugyanis személyisége van, és csak ritkán hagyja, hogy a gazdája beleavatkozzon a döntéseibe. A falusi kutya csupán néhány vezényszónak hajlandó engedelmessé válni, ilyen a: „feküdj!” a „lihegj!”, az „egyél!”, a „futkoss fel-alá!” és az „ugass, akkor is, ha semmi okod rá!”. A falusi kutyás már beletörődött, hogy kutyája vagy békésen szunyókál a verandán, vagy öntudatára ébredve dühösen, szinte hisztérikusan ugatva rohangál a kerítés mellett a Family Frost-os autó zenéjére. Fontos tudni, hogy a falusi kutya nem tud olvasni, így nem nagyon tartja magát a gazdi által kiakasztott „Vigyázz, a kutya harap!” táblához. Ő inkább „Vigyázz, a kutya ugat!” feliratot szeretett volna, de őt, ugye, a gazdi nem kérdezte meg. A falusi kutya tehát leginkább addig veszélyes és vérszomjas, míg gondosan el van zárva attól, akivel szemben veszélyesnek és vérszomjasnak kellene lennie. Amint megszűnik a kerítés, amely őt és potenciális áldozatát elválasztja egymástól, a falusi kutya lenyalja a gyilkos csaholás habját a szája széléről, szeméből kitörli a „megöllek”-villogást, s puha fejű, meghunyászkodó, farokcsóváló kis állattá válik, aki némi kézzzagolgatás után simogatás alá dugja a buksiját. A falusi kutyatartó ugyan hallotta már, hogy a kutya állítólag az ember legjobb barátja, de nem nagyon hiszi el.

2 A VÁROSI KUTYÁS: a városi kutyásnak szintén két típusa van. Az egyik a lakáskutyás. A lakáskutyás az ékszerteknős-, a hörcsög-, a tengerimalac- és törpenyúlorszaka után meri megnyitni élete első kutyás korszakát. Míg néhány évvel ezelőtt a lakáskutyák nyolcvan százalékban tacsók és uszkárok voltak, mára a divatot szem előtt tartó lakáskutyások leginkább a yorki vagy a chihuahua mellett döntenek, attól függően, hogy melyik nem fér ki a nyakukon maradt törpenyúl ketrecének rácsai közül.

(Persze vannak olyan lakáskutyások is, akik az argentin dog mellett teszik le a voksukat, de hogy elkerüljük az ő megsértésüket, róluk az alábbiakban nem írunk.) A lakáskutya betanítása a szobatisztaságra lehetetlen feladat, ám az elszánt gazdi nem adja fel, még az sem riasztja el, hogy kutyapelenkát, kutya-helyhezszojtató sprayt, esetleg a sokadik kudarcot követő eltúlzott büntetés után új kutyát vásároljon. A lakáskutyás nem akaszt ki harapásveszéllyel fenyegető táblát az ajtóra, ugyanis a lakáskutya az ugatástól idegbajt kapó szomszédokat leszámítva senkire nem jelent veszélyt. A lakáskutyatartónak semmilyen elvárása nincsen a lakáskutyával szemben, csak az, hogy szeresse őt. A lakáskutyatartó kutyakényeztetési törekvései azt igazolják, hogy egyáltalán nem érzi a különbséget aközött, hogy a kutya az ember legjobb

barátja, és aközött, hogy az ember a kutya legjobb barátja. Épp ezért a lakáskutyás emberszámba veszi a kutyáját, egész mondatokban beszél vele (például: „Légy szíves, legközelebb ne szarj bele a papucsomba!”, vagy: „Kérlek szépen, ne csak a húst edd meg, hanem a paprikát is!”), este együtt nézi kedvencével az NCIS-t, együtt nassolnak chipset, és együtt nyalják le a fokhagymástejfől-ízt a gazdi ujjairól. A lakáskutyatartó a kutyájával és egy nejlonzacskóval gyakran elmegy sétálni, de a kutya rosszul tudja, mire való a járda, a gazdi pedig egyáltalán nem tudja, hogy mire való a zacskó. A lakáskutyás idővel hasonlítani kezd a kutyájára: ő is kutyapelenkát használ, ő is hisz a fogápoló kutyacsontban (meg az íze se rossz), és ő is mindenbe beleugat.

A városi kutyás másik típusa a kertés házaskutyás. A kertés házaskutyásnak szintén két altípusa van, és annak is kettő, és annak is... Jó, nem. De kétségtelen, hogy a kert mérete meghatározza a kertés házaskutya méretét is. A nagyobb kertekben nagyobb méretű kutyák csaholnak mély hangon, a kisebb kertekben beagle-k vagy bichon havanesék nyafognak. A kertés házaskutyások megpróbálják nevelni kutyájukat, és megpróbálják beleverni azok fejébe, hogy ha nem harapják meg a postást, akkor lehet, hogy a postás fogja őket, ma ugyanis mindenki szeretne bekerülni a hírekbe.

3 A DIVATKUTYÁS: a divatkutyás többnyire nő vagy nőszerű élőlény, aki első kutyáját kisállatkereskedésben szerzi be. Eltökélt szándéka, hogy innentől kezdve azt majd egy pink színű táskában mindenhol magával hordja, és ettől majd pont akkora sztár lesz, mint Paris Hilton. És akkora is lesz. Pont. Néhány nap elteltével aztán visszatér az állatkereskedésbe, és reklamálva visszaadja a tengerimalacot. Ezt követően már nem hibázik, tenyésztőtől vásárolja meg cigisdoboz-méretű ebét, és fel sem vetődik benne a gondolat, hogy ha egy kutya ennyire könnyű és ennyire kicsi, akkor talán nincs benne minden alkatrész, ami egy kutya működéséhez kell (például: az agy). Ha mégis felvetődik, akkor hazafelé lefékez a Smartjával az első éjjel-nappalinál, és vesz két ceruzaelemet, amelyek közül azért csak egyet rak a kutyába, mert a második nem fér bele. A divatkutyának vagy más néven táskakutyának semmi dolga nincs azonkívül, hogy megpróbáljon életben maradni. A táskakutya élete telis-tele van veszélyekkel, hiszen ha sikerül elkerülnie, hogy figyelmetlenségből ráüljenek, rálépjenek, esetleg tévedésből felhasználják kulcstartónak, lecsapják újságpapírral, felhúzzák zokninak, akkor még mindig bármikor elragadhatja egy éhes molylepke, szíven döfheti egy vérszomjas szúnyog, vagy beleragadhat a pókhálóba.

A divatkutya előnyei:

- kis helyen is elfér;
- ha unjuk az ugatását, elég egy csepp pillanatragasztót cseppenteni az ivóvizébe;
- egy szem száraztáp egy teljes hétre elég neki;
- felhasználható, ha nincs otthon fültisztító pálcika, esetleg tampon...;
- esetleges elhalálásokor elég túsarkúval a homokba lépni, és kész is a sírgödör.

A divatkutya, táskakutya, zsebkutya lehet, hogy nem a legjobb barátja a gazdájának, de biztosan a legjobb játékszere (a vibrátorát leszámítva).

A MINDIGFIATAL

KORMOS ANETT

AZ ÖRÖKIFJÚ rendszerint olyan kopaszodó, impotens úr, aki egy drága sportkocsival eléri, hogy mégiscsak egy jó nő tangás feneké melegítse az anyósülést. Őt már ismerjük, kicsit unjuk is, és megbocsátottuk a folyamatos kompenzálását, ha már egyszer olyan szerencsétlen, hogy nem áll fel neki.

Jóval idegesítőbb jelenség azonban az örökifjú női megfelelője, a **MINDIGFIATAL**, aki mindent elkövet azért, hogy ne lehessen megmondani a korát.

A mindigfiatal régóta tudja már, hogy mindenki annyi éves, amennyinek érzi magát (tehát ő valahol a tizenhét és a tizennyolc határán billeg a túsarkújában), de a *Született feleségek* óta felhatalmazva is érzi magát arra, hogy minden eszközt beveszen a kortalanság látszatának érdekében. A mindigfiatal olyan negyvenen túli nő, aki tíz körömmel kapaszkodik abba, ami már nincs, aki tizenhét évesnek öltözik, és tizenhét évesnek sminkeli magát, és olyan helyekre jár szórakozni, ahova a tizenhét évesek szoktak, hátha van az a sötét, amelyben őt is megáhítja valaki.

A mindigfiatalnak két altípusa van: a házi és a bolti. A házi abból főz, ami van, plasztikáztatásra nincs pénze, új ruhákra nincs pénze, ezért magára feszegeti bakfis lánya Mickey egeres pólóját, valamint beletölti magát egy leggingsbe, hiszen az mindenkinek jól áll (még akkor is, ha senkinek), hajába biggyeszt egy tenyérméretű lila rózsát, és úgy érzi, ezzel túl is van az időutazáson. Ha azt mondják neki, úgy öltözől, mint egy tini, azt bóknak veszi; ha a lánya anyának szólítja, és nem a keresztnevéen, az pedig azonnali cicaharchoz vezet. A házi mindigfiatal szimplán szánalmas, és jóézésű ember döglött kutyába nem rúg kettőnél többet, ezért térjünk át a bolti mindigfiatalra.

A bolti mindigfiatalnak van pénze arra, hogy hetente felvarrasson magán egy-egy csüngésnek induló testrészt; van pénze arra, hogy az összes ajkát feltöltse szilikkonnal; van pénze arra, hogy annyi tincset varrasson a fejére, amennyi eltakarja a tarkóján összeöltött bőrredőket; és van pénze arra is, hogy úgy öltözzön, mint Barbie baba, aki ugye, szintén nem öregszik. A bolti mindigfiatal sok pénzzel, sok munkával eléri, hogy a kívülálló ránézésre valóban ne tudja megállapítani a korát, csak az legyen egyértelmű számára, hogy a mindigfiatal vagy nagyon beteg, vagy valami súlyos baleset érte. A bolti mindigfiatal élvezzi, hogy megbámulják, hiszen így volt ez évtizedekkel ezelőtt is, a csodálatból és az új fajokat övező perverz kíváncsiságból fakadó bámulást pedig nem hajlandó megkülönböztetni egymástól.

A mindigfiatal motivációja rejtély az átlagember számára, hiszen a szemfényvesztés csakis akkor jár némi sikerrel, ha a szemfényvesztett megfelelően távol van a szemfényvesztőtől. Így, amennyiben a cél a szemfényvesztett ifjak ágyba csalása volna, akkor fontos, hogy a szemfényvesztő ragaszkodjon a teljes sötéthez és az ágyhoz bilincselés pozitúrájához, nehogy idő előtt elszökjön az áldozat. A mindigfiatalságot a média is erőlteti, és hajlandó pumaként vagy MILF-ként emlegetni a mozgásában már erősen korlátozott, de megfelelő távolságból készített fotón még eladható nőket, akiknek alapfelszerelésük az álarcként le- és felvehető kétcentis smink, a műhaj, a műköröm, az alakformáló bugyedli, amely egyébként

melltámasznak is kiváló. Az őszülés az igénytelenség egyértelmű jele, akár csak a mimikai ráncok, a nem tetovált saját szemöldök, a saját mell, és egyáltalán minden, ami saját.

A mindig fiatal rémálma, hogy mellé kerül egy valódi fiatal, és a környezet számára is szembetűnő lesz a különbség az illúzió és a valóság között.

4. FEJEZET:

A NEGYEDIK FEJEZET

A BLICCELŐ

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

A bliccelésre való hajlamot egy nagyon gyakori kromoszóma-rendellenesség okozza. Bár alapvetően senki sem szeret fizetni semmiért, a bliccelő nem is szokott. Ámokfutását az iskolai menzán kezdi, ahol ebédjegy nélkül, rezzenéstelen mosollyal nyúl le egy adag levest, és annyira vastag a bőr az arcán, hogy képes még repetáért is sorba állni.

A bliccelő nem kifejezetten lopni akar. Tüntetőlegesen lenyúlásaival a társadalmi visszásságokra szeretné felhívni a figyelmet. Élete folyamatos stresszben, a lebukástól való félelemben telik, de szervezete már megszokta ezt a fokozott terhelést. Mint minden megszállott, ő is megtervezi a napját, és előre kiszámolja, hogy ma mennyi pénzt fog megtakarítani.

NAPIREND:

Reggel netezik egy keveset a szomszéd wifijével, majd ellenőrzi, hogy észrevették-e a hosszabbítót, amellyel a közös helyiségből használja az áramot.

Elindul várost nézni a lehető leghosszabb útvonalon, hogy minden létező közlekedési eszközön utazhasson, természetesen érvényes jegy vagy bérlet nélkül. Ebédidőben a plázában mindenhol elkéri a tegnapi maradékot és a sütemények széleit, majd a Káéfcében nagyon sokszor utántölti az utántölthető poharát, de egyszer sem fizet.

Talál egy könyvet a kukában, majd visszaviszi azt a könyvesboltba, és pofátlanul visszakéri az árát, mert szerinte a könyv nem tükrözi az írója szellemiségét, ráadásul már meg is van otthon több példányban.

Vesz egy zsömlét, letesz egy ötszázast, majd mielőtt átvinné a visszajárót, ordítva közli, hogy ő húszezrest adott, és itt őt nagyon csúnyán be akarják csapni. A csinnadrattára egész nagy tömeg gyűlik össze, amelynek tagjai a végén melléállnak, és szerencsétlen pénztárosnak még a kasszazárás előtt vissza kell adnia a „hiányzó” összeget.

Estéhez érvén, a bliccelő egész napos tevékenységét értékeli. Teljesen leizzadt a rengeteg stressztől, és örömmel rajzolja be kis kockás füzetébe az aznapi penzum sikeres teljesítését. A nap megkoronázásaként beoson egy már takarítás miatt bezárt BKV-s WC-be, és egy ott talált elhasznált gyűjtőjeggyel a kezében önkielégítést végez.

A bliccelő gyógyíthatatlan, és ő ezzel vissza is él. Általában bliccelőnővel jön össze a büntetések be nem fizetése miatt kiszabott közmunkán. Gyermek ebben az esetben kisebb kockázattal ugyan, de vállalható, mert a bliccelés csak apai ágon öröklődik, és általában kihagy két-három generációt.

A bliccelő kezelése rendkívül bonyodalmas, nagy figyelmet igénylő és többnyire reménytelen. Egyszer brit tudósok begyűjtöttek száz notórius bliccelőt, és a büntetésük elengedéséért cserébe embertelen kísérletet végeztek rajtuk. A saját pénzükből vásároltattak velük egy-egy vonaljegy, majd egy nagyon komolyan ellenőrzött és hermetikusan lezárt villamoson kényszerítették őket, hogy érvényesítsék azokat a jegyeket. Első körben mindenki megtagadta ezt, ezért mindenkinek elrabolták egy-egy családtagját. A nyomásnak engedve, iszonyatos kínok között a bliccelők végül kezelték a saját pénzükön vásárolt vonaljegyket. A száz

bliccelőből harminc a helyszínen azonnal szörnyethalt, a többiek változó mértékű mentális sérülést szenvedtek, és kataton állapotban várják a soron következő kísérleteket.

A KÉSŐ

KORMOS ANETT

A késővel kapcsolatban vegyesek az érzelmeink. Főleg azért, mert egyáltalán nem mindegy, hogy mi vagyunk a késők, vagy mi vagyunk azok, akiket megváratnak. Akár késők vagyunk azonban, akár megváratottak, az biztos, hogy reakciónkat nagyban befolyásolja a késés időtartama.

Először is, tegyük fel, hogy mi késünk. Ha a késés nem több néhány percnél, akkor úgy teszünk, mintha egyáltalán nem is késtünk volna, és a megváratott féltől is elvárjuk a cinkosságot. Amennyiben ő mégis felelgeti a pontosság fontosságát, akkor megpróbáljuk meggyőzni, hogy siet az órája. Ha rutinosak vagyunk, akkor érkezés előtt a saját óránkat és a mobilunkat is előreállítjuk néhány perccel, és mindkettőt bemutatjuk a megváratottnak mint pontosságunk, sőt, mint korán érkezésünk bizonyítékát. Kínosabb a szitu, ha a késés meghaladja a néhány percet, és nem tudjuk se letagadni, se eltussolni azt. Vagyis csak kínosabb lenne, ha nem lenne bennünk önérzet, de van, így elvárjuk, hogy a megvárakoztatott fél megértsen minket, mi több, együtt érezzen velünk, amiért nem tudtunk megfelelni a számunkra oly kulcsfontosságú pontosság igényének. Nekünk mindig nyomós okunk van a késésre: nem azért késünk, mert töketlenek vagyunk, hanem azért, mert a körülmények, a gyerek, egy konferenciabeszélgetés Obamával, egy baleset, egy felhőszakadás, jég eső stb. jött közbe. Ha késünk, mindig hazudunk, soha nem valljuk be a késés valódi okát. Ha jelentősen késünk, akkor két lehetőségünk van, aszerint, hogy honnan késünk. Ha, mondjuk, egy üzleti tárgyalásról, ahol a felsőbbrendűségünket akarjuk hirdetni, akkor netten érkezünk, egyik kezünkben kávé, a másikban mobil, és éppen telefonálunk. Nem kérünk elnézést, nem szabadkozunk, evidensnek vesszük, hogy várnak ránk. Ha azonban normális emberek vagyunk, akik a késés miatt szégyellik magukat, és akik szerint egyik embernek sincs joga rabolni a másik idejét, akkor érkezés előtt összekócoljuk a hajunkat, a ruhánkra öntünk egy félliteres ásványvizet, s annyira kifáradva, annyira kiszáradva és annyira szájalmasan csapódunk be, amennyire csak lehet. Nem hagyjuk szóhoz jutni a megváratott felet, hanem azonnal elmeséljük szürreális elemekkel tarkított kálváriánkat, és tartunk egy rögtönzött kiselőadást arról is, hogy soha nem szoktunk elkésni, mert nagyon utáljuk a későket.

A késés másik verziója az, amikor nem mi késünk, hanem mi várunk. Egyáltalán nem mindegy, hogy kire várunk. Ha olyasvalakire várunk, akit amúgy kedvelünk, akkor a következő lelkiállapotok gyűrnék meg minket:

- 1 Kétkedés:** Kétkedünk, hogy talán nem jól emlékszünk a találkozó időpontjára vagy helyszínére.
- 2 Aggódás:** Talán valami baja esett annak, akire várunk, emiatt késik.
- 3 Izgulás:** Izgulunk, hogy talán valami miatt meg gondolta magát a másik fél.
- 4 Duzzogás:** Sértve érezzük magunkat, amiért mi időben tudtunk érkezni, a másik meg késik.
- 5 Harag:** Utáljuk azt a mocskot, amelyik így felültetett minket, és őszintén reméljük, hogy a 2. pont miatt nem jött.
- 6 Távozás:** Nem várunk tovább, akármi miatt is késik a másik, rohadjon meg a mocskos állat.

Ha mi vagyunk a megvárakoztatott fél, akkor biztosak vagyunk abban, hogy a késő egy balfasz.

Előre tudjuk, hogy magyarázkodni fog, és hogy megpróbálja beadni majd nekünk, hogy a késés nem az ő hibája. Reakciónk a késésre és az azt követő magyarázkodásra attól függ, hogy mi a célja a találkozóknak:

1 RANDI: Ha randiról van szó, akkor mindenképpen meg vagyunk bántva, és elvárjuk a kiengesztelést. Amennyiben nagyon tetszik nekünk az illető, akkor alternatívákat is javasolunk a kiengesztelésre, amelyek között az orális szex biztosan szerepel.

2 ÜZLETI TALÁLKOZÓ: Ha fontos nekünk az üzleti partnerrel való jó viszony, akkor csak belül forrongunk a pontatlan kis köcsög miatt, amúgy eljártsszuk a megértőt és a nagyvonalút. Ha jellemtelen kis férgék vagyunk, akik mindenképpen be akarnak nyalni az üzleti partnernek, akkor ennél messzebbre megyünk: azt hazudjuk, hogy mi is mindig elkésünk mindenhol, hiszen annyira elfoglaltak vagyunk, hogy csak na, aztán amikor ő bevallja, hogy utálja a későket, akkor mindent visszavonunk.

Ami biztos, hogy a megváratottnak van egy pluszpontja a késővel szemben, és ha a megváratott ügyes, akkor ebből hasznot húz. Ha viszont egy lúzer, akkor megpróbálhatja ellesni a későtől, hogy hogyan lehet úgy késni, hogy az még hasznot is hozzon... de persze hiába.

A FACEBOOK-FÜGGŐ

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

A közösségi háló nem erőszakkal szippantotta be a világot. Vannak, akik már kizárólag a kibertérben hajlandóak élni. A Facebook-függő általában a kütyümániások közül kerül ki, és ebből fejlődik ki egy saját, immáron az eredetitől eltérő új mánia. A függő nem tudja magáról, hogy függő. Szerinte mások is azok, vagy pedig ő sem az. Minden apró rezdüléséről szereti tájékoztatni a világot, és szereti tudni a világ minden apró rezdülését. A Facebook-függőket két főcsoportra oszthatjuk.

1. AZ OTTHON ÜLŐ ASZTALI GÉPES

Ez a függő kizárólag az otthonában, a saját számítógépén fészbukozik, ennek folyományaként viszont soha nem megy sehová, de nincs is erre igénye. Minden életfolyamat a gép körül összpontosul, ezért arra sincs szükség, hogy elmozduljon onnan.

AZ ASZTALI GÉPES NAPIRENDJE: A nap az üzenőfal teljes és aprólékos áttanulmányozásával kezdődik. Minden egyes ismerősről meg kell tudni, hogy szakított-e, becsajozott-e, mi volt a véleménye tegnap bármiről, milyen pontszámot ért el az Angry Birdsben, és hogy hogy áll a Farmville-ben. A posztok fontosságát először rangsorolja, és ennek függvényében osztja ki a lájkokat. A legtöbb poszthoz kommentel is, sokszor elsőként. A gép mellől sosem mozdul el. Dél körül tisztálkodás gyanánt áttörli magát egy előre odakészített nedves törülközővel. Megnézi a sztárok oldalait is, ki merre ment, hogy állnak a produkciók, mikorra lesznek kész. Megnézi a trailereket, az interjúkat, az összes bakit is. Enni vagy inni nincs ideje, hiszen amíg elbattyogna a konyháig, számos információról maradna le, amit ő semmiképpen sem szeretne. Amíg tart a gép mellé odakészített ropi, chips és egyéb informatikus élelmiszerek, addig azokat eszi, de ínségesebb időkben az információvesztés elkerülése érdekében napokig képes táplálkozni hajjal, szőrrel, körömmel, fikával, esetleg tamponnal is. Kis- és nagydolgot a preparált székében végzi, amelynek kivágott közepe alá egy vödört helyezett el, így ezért sem kell kimozdulnia. A vizelet egy katéteren keresztül egyenesen egy tisztítóberendezésbe kerül, amely szűrés után újra ivóvízzé alakítja azt.

Az asztali gépen fészbukozó régebbi természetes ellensége az áramszünet volt, de ez ellen felvértezte magát szünetmentes tápegységekkel. Kivédhetetlen ellensége a műszaki okokból történő internetszolgáltatás szünetelése. Ilyenkor a függő dührohamot kap, tör-zúz, kimegy a konyhába vagy a WC-re. Legsúlyosabb esetekben elkeseredésében át akar menni a szomszédaihoz, hogy elvegye az internetüket, de amint kilép a lakása ajtaján, a külső körülmények miatt az ettől teljesen elszokott szervezetében embólia lép fel, kómába zuhan, és rövidesen elpusztul.

**HA VALAKIT LÁJKOLNI SZERETNÉL, DE NINCSEN FACEBOOK-FIÓKJA,
VÁGJ KI EGYET ÉS RAGASZD A HOMLOKÁRA!**

2. A MOBILNETES OKOSTELEFONOS

Ez a típus jelenleg jóval elterjedtebb. Javított, mutálódott populáció. Neki már nem léteznek korlátok. Bárhol, bármikor tud fészbukozni. Balesetveszélyes, mert nem néz körül, ha az úttestre lép. Feje jellemzően csak függőleges irányba képes mozogni, mert a képernyőhöz ez elég. Az oldalirányú fejmozgató izmok a használat hiánya miatt már teljesen elhaltak, de nincs is rájuk szükség. Ha a háta mögé akar nézni, nem fordul meg, csak a kezével a feje mögé tartja a mobiltelefonját, készít egy nagy felbontású képet a háta mögötti világról, majd nekiáll azt elemezni, és a képen megtalált ismerősöket betagelni. Mivel 0-24-ben képes fészbukozni, ezért ő talán még az asztali gépes fajtársánál is aktívabb. Leggyakrabban fellelhető változatai a következők:

AZ IDÉZETMEGOSZTÓ, aki minden létező idézetet megoszt, aztán lájkol és kommentel is, valamint porrá alázza azt, akinek nem tetszik vagy esetleg nem érti.

A SZAKÍTÓ, aki saját elbaszott magánügyeit a pofánkba tolja, és ahelyett, hogy tökösen megoldaná, inkább telisírja az üzenőfalat, és lájkokat gyűjt arra, hogy márpedig biztos nem az ő hibája az, hogy szétmentek.

AZ IDŐJÁRÁS-JELENTŐ az egyik legidegesítőbb típus. Fittyet hány arra, hogy mások is rendelkeznek hivatalos információkkal az aktuális időjárási helyzetet illetően. Önjelölt Aigner Szilárd, aki elsőként posztol hülye képeket az alábbi szövegezéssel: „Jé, nálunk esik a hó!”, vagy: „Jé, nálatok is kánikula van?” Csak végleges bannolással védekezhetünk ellene.

A KUTYÁS, MACSKÁS, GYEREKES FOTÓT MEGOSZTÓ, aki szinte egész nap fényképez, és ahogy bírja, tölti is fel a senkit nem érdeklő képeket orrba-szájba. Nagyon fel lehet idegesedni a hirtelen felugró „Cirmi a gombolyaggal szarakodik” vagy „Jenőke már állva pisil” típusú képeken. Csak erős idegzetűeknek.

A MAGÁT MEGOSZTÓ sajnálatosan mindig megtalálja a módját, hogy a világot leterhelje önmagával. Valamiért azt érzi, hogy egy pillanatra sem szabad lemaradnunk róla. Legtöbbet megosztott képei: „ÉN és az autóm”, „ÉN a tükörben”, „ÉN a kutyámmal”, „ÉN a WC-ben” ÉN, ÉN, ÉN, ÉN...

A CUKISKODÓ, akinek gügyögésétől azonnal felbassza magát az ember, éppen ezért róla nem is tudok többet írni...

A „NÁLATOK MI LESZ AZ EBÉD” TÍPUSÚ. Szörnyű. Minden egyes étkezésnél lefényképezi és megosztja a rettenetes főztjét. A betegbbjei a részfolyamatokról is folyamatosan tudósítanak bennünket. „Már pucolom a krumplit, hú, de finom lesz... nyám-nyám...” Még megsérteni sem tudod rendesen, mert ha írsz pár keresetlen szót a kikúrt paprikás krumplijáról, max. azt éred el vele, hogy onnantól bonyolultabb ételeket próbál készíteni, ami, ugye, több kép, több poszt. Reménytelen.

A HIVATÁSOS RAJONGÓ

KORMOS ANETT

A rajongás mindig egyoldalú, de a rajongó épp attól nagyszerű, hogy nem zavarja ez az érzelmi aszimmetria. A rajongók többsége megáll ott, hogy a Facebookon bejelöli a rajongottat, vagy legfeljebb ír neki egy „Bírlak!” üzit, de ennyi.

A hivatásos rajongó kilóg az átlagrajongók sorából, és a kezdő rajongott valamiért azt hiszi, hogy a hivatásos rajongó olyan, mint a jeti: hogy igazából nincs is. Pedig van.

A hivatásos rajongót azonnal ki lehet szűrni a tömegből, ő ugyanis ragaszkodik ahhoz, hogy rajongása mindenki számára, de legfőképpen a rajongott számára nyilvánvaló legyen.

A hivatásos rajongó leginkább abban különbözik az átlagos rajongótól, hogy bár sokkal alázatosabbnak mutatja magát, valójában elvárásai vannak a rajongottal szemben. Ő nem hajlandó „ingyen” visszajelzés nélkül rajongani: lassan, de biztosan mindenképpen közelebb akar férkőzni a rajongotthoz, meg akarja neki mondani, hogy ő mindenki másnál jobban rajong, és meg akarja mutatni, hogy ő még pólót is gyártatott, amire a rajongott életnagyságban rá van nyomtatva.

De kezdjük az elejéről! A hivatásos rajongó nem csak akkor rajong, ha van miért vagy kiért, hiszen számára a rajongás életforma. Vannak az életében lappangó időszakok, amikor hiába kutat valami rajonganivaló után, valahogy nem találja az igazit. Próbálja felvenni a kapcsolatot Michael Jacksonnal vagy Amy Winehouse-szal, de hiába, nem válaszolnak a nagyképű gecik. Természetesen a hivatásos rajongó nem adja fel azonnal: előbb kedves, nagyon alázatos, mármár behízelt hangvételtű e-mailekkel bombázza a kiszemelt sztárokat, aztán átmegy könyörgőbe, majd önérzetesbe, sértettbe, és legvégül fenyegetőzőbe. Fontos tudni, hogy mivel a hivatásos rajongó életének értelme a rajongás maga, ezért mindig több vasat tart a tűzben, többfelé rajong egyszerre. Az igazán profi rajongónak van rajongólevél-sablona is, amelyben csak a nevet kell átírnia, és máris küldheti tovább. A hivatásos rajongó lappangó rajongása akkor aktiválódik, amikor a botor rajongott visszaír a sablonmailre egy „köszí”-t. A rajongó a „köszí” után kivirágzik, és nekiáll kiépíteni a folyamatos kapcsolattartás ösvényét. Kéretlenül elmeséli az életét, amelyben majdnem biztos van egy fordulópont, ami őt átlagemberből hivatásos rajongóvá tette, valamint egy vallomás, amely szerint ő nagyon ritkán, sőt, szinte soha nem szokott rajongani, azt sugallva ezzel, hogy a rajongott igazán megtisztelve érezheti magát, amiért ő rajongani kezdett érte. Esetleg elmondja, hogy az ismerősök szerint ő is jeleskedik abban, amiben a rajongott, csak hát az élet kegyetlen szele elsodorta hajóját az ígért földjének partjaitól, de ismeretlen és elismeretlen szakértőként azért ad néhány tanácsot, amellyel a rajongott csiszolatlanból – hipp-hopp – csiszolt gyémánttá válhat.

A hivatásos rajongó nem esik kétségbe attól, hogy a rajongott nem reagál az üzeneteire, hiszen a rajongott egyértelműen jelezte a „köszí”-vel, hogy nemcsak szimpatizál vele, de vonzódik is hozzá, és mindenképpen szeretne vele személyesen találkozni. A rajongó teljes rajongói felszerelésében tehát megjelenik a rajongott valamelyik hakniján, úgy üdvözli, mint rég nem látott barátot, a nyakába borul, kierőszakol egy közös fotót és egy autogramot a mellbimbója köré. Ezt követően a rajongó végleg elköteleződik a rajongott mellett, és még aznap ír neki négyszázötvenkét e-mailt, amelyekben biztosítja őt végtelen hálájáról és örök hűségéről. A következő hetekben mindennap bejelentkezik valamilyen formában, feleleveníti az együtt töltött éjszaka minden pillanatát, és úgy közöl magáról információkat, mintha a

rajongott csakis időhiány miatt elmaradó kérdéseire válaszolna. A rajongó mindenhol megjelenik, ahol összefuthat a rajongottal, és tudtára adja, hogy ő nagyon is megérti, hogy bár nagyon szeretne, nem tud minden e-mailjére válaszolni.

A rajongott akkor esik először kétségbe, amikor szembesül azzal, hogy a rajongó profi, aki nem elégszik meg a virtuális nem válasszal, hanem szívecskés képeslapokat, valamint szerelmes SMS-eket küld, amelyeket természetesen úgy ír alá, hogy abból is érezhető legyen a rajongotthoz való bensőséges viszonya. A lassú felfogású, ám határozott rajongott ekkor küldi el nagyon csúnyán a picsába a rajongót, aki ezután még bepróbálkozik a „biztos nagyon rosszkedved volt, és rajtam vezetted le” dumával, majd ha ez nem jön be, akkor felveszi a megcsalt szerető pózt, és ír még néhány sértett, kérdőre vonó, valamint vagdalkozó e-mailt. A kevésbé határozott, empatikus rajongott, vagyis a lúzer viszont megpróbálja jobb belátásra téríteni a rajongót, megpróbálja megkérni, hogy visszafogottabban rajongjon, hogy legalább a magánéletét ne zavarja meg kéretlen szeretetével. A rajongó ekkor nagyon elszégyelli magát, megígéri a rajongottnak, hogy ő soha többet, nagyon elnézést kér, ha tolakodó lett volna, és olyan esendő kutyapofát vág, hogy csak na, aztán még aznap este bevakuzik a rajongott fürdőszobaablakán. Ekkor még a legbambább rajongottnál is elszakad a cérna, de annyira nem bír határozott lenni, hogy kurvaanyázzon, ezért megkéri a rajongót, hogy soha, de soha többet semmilyen módon ne rajongjon. A rajongó könnybe lábadt szemmel értetlenkedik, majd engedélyt kér, hogy átadhassa búcsúajándékát, a virágnak álcázott nyomkövetőt. A rajongó ezután visszavesz, és csak naponta kétszer-háromszor ír e-mailt vagy SMS-t a rajongottnak, amelyek hangneme, stílusa kiválóan tükrözi a rajongó hullámzó lelkiállapotát, így felváltva érkeznek a „Nekem akkor is te vagy a favorit!”, a „Te is sztár lettél, aki már szarik a kisemberre!” és az „Úgyis előbb döglesz meg, mint gondolnád!” üzik. A válaszra sem méltatott rajongó utolsó kísérlete a rajongott visszahódítására egy, a rajongott postaládájába helyezett lófej. Ha ez sem jön be, akkor kénytelen szembenézni azzal, hogy a világ teljesen meg van bolondulva, tehetetlenségében széttárja a kezét, jelezve, hogy feladta, és innentől kezdve kizárólag névnapi és szülinapi felköszöntő SMS-ekkel jelzi, hogy a rajongott hűtlen magatartásának dacára ő vár, örökké vár.

A SZNOB

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

Az egyik legősibb faj. A sznobság a vélt felsőbbrendűség en alapszik; a lényege az, hogy ő több, jobb, minőségibb bárkinél, és ezt azzal demonstrálja, hogy igyekszik mindent másképp csinálni, mint mások, még akkor is, ha az szerinte is szar.

A párválasztást a szülők végzik. Keresnek gyermekük számára egy olyan társat, akinek a szülei gazdagok, az se baj, ha rokon. Fontos, hogy ugyanolyan sznob legyen, mint ők, ám náluk jobban sznob se legyen, mert akkor esetleg őket is lenézheti. A gyermek nemzése közösülés nélkül, külső megtermékenyítéssel történik, rendszerint egy méregdrága magánklinikán. A csecsemő kizárólag egyszemélyes szobában töltheti első napjait, és a második héttől az élete már szigorú menetrend szerint zajlik. Később természetesen magánbölcsibe, magánoviba és magánsuliba jár, ahol tökéletesen elsajátítja a sznobság minden csínját-bínját. Kifejlett felnőtt korára teljesen sikerül elrugaszkodnia a valóságtól, és tökéletesen elszakadnia a társadalomtól. Az életét teljesen külön dimenzióban, egy maga köré képzelt falanszterben éli, amelyben csak a magafajta él, más amúgy se értené.

A sznob egy napja: Minden reggel 8.03-kor ébred, mert a statisztika szerint ebben az időpontban ébrednek világszerte a legkevesebben. Aznap éjjel használt selyempizsamáját összehajtva dobja a szennyesbe. Majd átmossa a testét pórustisztítóval, és saját maga után kifertőtleníti a zuhanyzót. WC-re nem megy, mert a sznobok természetesen nem kakálnak. Miután felvette élére vasalt méregdrága bájgúnár-felszerelését, kiválasztja, hogy aznap melyik autócsodájával indul dolgozni. A munkájáról soha semmit nem lehet tudni; a lényeg az, hogy lehessen közben drága helyeken zabálni, és minél hangzatosabban szóljon. Megbeszélései alatt hűvös és kimért, nem néz mások szemébe. Idegesítően halkán beszél, és mindig ő választ helyszínt. Ha megfelelő számú csillagot talál egy éttermen, akkor hajlandó bármennyit kifizetni a valójában kifőzdes kajáért is. Amennyiben véletlenül az övénél drágább dolgokat vesz észre másokon, akkor élesen elkezd kritizálni a fennhéjázó, pazarló társadalmat, majd hirtelen telefonhívásra hivatkozva elszalad, és magának is megveszi azokat.

A nők terén rendkívül válogató, általában édesanyja tanácsai és a felmenői értékrendje alapján választ. Nem igazán rámenős, mert a tesztoszterontermelését a szülei még tinédzserkorában hormonálisan leállították, a későbbi esetleges konfliktusok elkerülése végett. Ha vidáman telik a napja, akkor néha kicsit elgondolkodik azon, hogy talán más, erre kevésbé érdemes embernek is jól telik el ez a napja, és ekkor elszomorodik, de nem mutatja.

A sznob este egy újabb fárasztóan sznob napja után hazaérkezik. Langyos konyakot tölt magának egy metszett kristálypohárba, feltesz egy komolyzenei CD-t, amely valójában idegesíti, de sose vallaná be senkinek. Selyem házikabátjában kicsoszog a villája teraszára, vet egy futó pillantást a távoli városra, majd kb. három percig szánja annak lakóit.

Hobbija nincs, mert az másoknak is van; tévét nem néz, mert az a plebsnek való alantas szórakozás.

Tapsra működő lámpáját leoltva, eltartott kisujját bámulva alszik el, és sznob dolgokról álmodik, amelyeket rendszerint másnap megvásároltat valakivel.

AZ UDVARLÓ

KORMOS ANETT

Az udvarló a hagyományos felfogás szerint férfi. Valójában azonban lehet nő is, csak abban az esetben nem udvarlónak hívják, hanem, ha mozifilmben játszik, akkor *Julia Roberts*nek, ha nem, akkor meg úgy, ahogy a kuncsaft akarja.

Az udvarló férfinak több altípusa van.

1 A CÉLORIENTÁLT azonnali sikert akar. Az udvarlással nem a kiszemelt hölgy szívét szándékozik elnyerni, hanem bármely dugásra hajlandó nő bármely dugásra alkalmas testrészét. Ha többet ivott a kelleténél, akkor az sem megkerülhetetlen feltétel, hogy a nő nő legyen. A célorientált amúgy megfontoltan udvarol, vagyis minimális pénz-, idő- és energiárfordítással szeretne kielégülni. Nem ragaszkodik egyetlen nőhöz, hanem aszerint váltogatja célpontját, hogy mennyi esélyt lát az azonnali sikerre. Vadászterülete általában a diszkó, leggyakrabban használt ismerkedési mondata pedig: „Kő kóla?” Ennél természetesen jóval sokrétűbb bókszókészlettel rendelkezik (például: „dugnálak”, „szúrnálak”, „sunáználak”, „böknélek” stb., ezeket olykor az utcán is odakiabálja egy-egy rövidnadrágos lánykának, persze csakis a villanyoszlop takarásából). A célorientált általában nem magányosan bulizik, hanem célorientált haverjaival együtt.

Nem szereti a visszautasítást, viszont megszokta. Mivel az állandóan üvöltő *tuc-tuc* zenétől már komoly halláskárosodást szenvedett, egyáltalán nem zavarja, ha elküldik a fenébe. Ha viszont megütik, azt nem szereti, sőt olykor fel is bosszantja magát, és megfogadja, hogy amikor kijózanodik, ellentámadásba lendül. (Soha nem lendül ellentámadásba.)

A célorientált egyetlen előnye, hogy a szaporodásra általában semmi esélye.

2 A POTYÁZÓ tulajdonképpen nem valódi udvarló, hiszen ő még annál is rövidebb távra tervez, mint a célorientált. A potyázó sunyi és alattomos, tetszését nem akarja kifejezni, a kiszemelt hölgy tetszését nem akarja elnyerni. A potyázó semennyi energiát, semennyi időt és semennyi pénzt nem hajlandó fektetni az udvarlásba. Célja mindösszesen annyi, hogy úgy dörgölőzhessen idegen nőkhöz, hogy azok ne vegyék észre a közeledését, és ne üvöltsék le a fejét. Ez általában nem sikerül neki, mert hamar telhetetlenné és pofátlanná válik, amivel persze lebuktatja saját magát.

A potyázó bárhol képes dörgölőzni, de legjobban a tömegközlekedési eszközökön, a mozgólépcsőn és sorban állás közben szeret. A potyázónak hihetetlenül vastag bőr van a képén, és olyan elszántan tagad, mintha igazat mondana. Ő mindig ártatlan, és aki őt tapizással vagy dörgölőzéssel vádolja, az nem más, mint egy nagyképű, hülye picca.

A potyázó általában az anyjával él együtt, és ez így is marad örökre.

3 A KLASSZIKUS UDVARLÓT a klasszikus udvarlásra vágyó nő általában szereti. Bár a klasszikus udvarlónak is több típusa létezik. Van a profi amatőr, aki női magazinokból és apukája elbeszéléseiből tudja, mi kell a nőnek. Épp ezért celofánba csomagolt szegfűt visz az első randira, ráadásul ki is öltözik, és bár tudja, hogy a zokni szandállal nem divat, mivel csak így nem izzad a lába, randi ide vagy oda, kockáztat. Tenyere izzad, arca pirosposzsgás. Nemcsak külsőleg, hanem lelkileg, szellemileg is felkészült. A randi előtti napokban számos poént és

udvarlós rizsát letöltött a netről, amelyeket a randi első fél órájában izgalomban összemosva elő is ad. A kínos csöndet se a női magazinok, se apa nem említette. Azt meg pláne nem, hogy ilyen sokáig tart. A profi amatőr a kezdetre és a búcsúzásra koncentrál, így miután kifogyott a netes sziporkákból, alig várja, hogy elérjenek a búcsúzásig. A randi végén csücsörítve fordul a lány felé, aki – ha szereti a „zokni szandállal” típust – visszacsücsörít, ha nem szereti, de jámbor lelkű, akkor egy pusziba belemegy, és ha nincs benne együttérzés, akkor a „takarodj, te buzi” kifejezéssel menekülőre fogja.

A klasszikus udvarló másik típusa a profi profi, aki jó nőt választ, olyat, aki szereti a profi profit, aki fél óra alatt simán ledumálja bármelyik nőről a bugyit, és aki eléggé unja már az olyan nőket, akikről fél óra alatt le lehet dumálni a bugyit.

A DIVATMAJOM ÉS A DIVATLIBA

DOMBÓVÁRI ISTVÁN, KORMOS ANETT

A DIVATMAJOM \ DOMBÓVÁRI ISTVÁN

Nem tudni pontosan, honnan származik. Általában férfi apától és nő anyától születik egészségesen. Valamikor később történik a megcsúszás. Személyisége nem lévén, mindenféle ruhával és kiegészítővel próbálja meg pótolni azt, változó sikerrel. A kifejlett példány leginkább egy ufóra vagy egy színes papírsárkányra hasonlít, de mivel a környezete pont ugyanilyen, ezért ez senkinek nem tűnik fel.

A trendi fiú fejlettségét tekintve megrekedt a tizennégy évesek szintjén. Segge nincs, lábai cérnavékonyak, de mivel alapvetően magas, így a többi nem is számít. Haja elől és oldalt kopaszra van nyírva, a feje tetején éktelenkedik egy színes, partvisszerű szőrpamacs. Szemöldökét rendszeresen kiszedi az aktuális magazinok szerint. Mindkét fülében visel fülbevalót, vagy ha ezt nem találja eléggé trendinek, akkor egy primitív törzseknél használt rituális eszközt, úgynevezett fültágítót operál mindkét fülcimpájába motiválatlanul. A testedzésre semmiféle energiát nem fordít, hiszen a saját populációjában erénynek számít a mutatoujj-vastagságú felkar. Legkedvesebb felsőruházata a köldökig kivágott póló, jellemzően rózsaszínben, amellyel a felvonulások sztárja lehet. Ő már ismét hord karórát, de szigorúan csak azt a változatot, amely szíj helyett egy vastag befőttesgumira emlékeztet. Szeret a nyakában ékszer gyanánt keresztet vagy rózsafüzért viselni, ám ezek valódi jelentésével nincs tisztában. Öltözékének szerves részét képezi a fosszínű, térdig érő ülepű nadrág, a legújabb divat szerint. Az egész kompozíciót megkoronázza egy extra lapos talpú, neonszínű kismamacipővel, amelyben lehetetlen sportolni, de nincs is rá igény.

A DIVATLIBA \ KORMOS ANETT

A divatlibáról azt gondolnánk, hogy természetes élőhelye a pláza, pedig nem. Ő tulajdonképpen bárhol megtalálható, és sajnos nem célja a rejtőzködés.

A divatlibának mindösszesen két célkitűzése van: az egyik, hogy mindig trendi legyen, a másik, hogy megszerezze magának a divatmajmot. Előbbibe több, utóbbiba kevesebb energiát fektet, ami azért jó, mert ugyanezzel így van a divatmajom is.

A divatliba nem csügged, ha nem sikerül meghódítania a divatmajmot, ő ugyanis elsősorban saját magába szerelmes, másodsorban is, és csak a sokadik sorba ülhet be a divatmajom.

A divatlibának nincsen önálló gondolata, ami abszolút jó, hiszen az nem is túl trendi. Viszont tudja, hogy mely magazinokat kell megvenni, valamint, hogy melyik weboldalakat kell megnyitni, hogy megnézhesse, hogyan öltözik Jennifer Aniston vagy Angelina Jolie.

A divatliba görcsösen szeretne kitűnni, szeretné magát sztárnak érezni, az azonban nem merül fel benne, hogy a koppintott hollywoodi hölgyek nem amiatt sztárok, ahogy öltöznek, hanem azért öltözhetnek úgy, ahogy, mert sztárok. Mint ahogy az sem merül fel benne, hogy jobb helyeken a sztárság mögött teljesítmény – vagy legalább annak a látszata – lapul. Azt viszont pontosan tudja, hogy az anyja pénztárcája hol lapul, így hódolhat kedvenc szellemi kikapcsolódásának, a vásárlásnak... bocsánat, a shoppingolásnak. A divatliba ugyanis nemcsak külsejében, de szóhasználatban is követi a hollywoodi trendet, így divatliba-barátnőivel való

csevegésébe igyekszik az általa ismert összes angol szót beépíteni (ezek a „shoppingolás”, „yes”, „no”, „hello, baby” és a „paraszt” kifejezések).

Az amatőr divatliba a példaképeinek (akiknek fotóival kidekorálta a szobája falát) követésekor figyelmen kívül hagyja, hogy alkatilag van-e kettejük között hasonlóság, vagy nincs. Azt feltételezi, azzal, hogy beöltözött Britney Spearsnek, tulajdonképpen azzá is vált. Talán még a *Megasztárba* is benevez, hátha kiderül, tényleg ő az.

A profi divatliba nemcsak öltözködésében, hanem mindenben hasonlítani akar a sztárokra, így a plasztikázástól sem riad vissza, csak azt nem tudja eldönteni, hogy melyik sztár melyik testrészét szeretné magára varratni, így aztán vegyítve a különböző megoldásokat, Mickey Rourke lesz belőle.

A DIVATLIBA ÖLTÖZÉKE: Cicanadrágot normális nő legutóbb óvodáskorában viselt, akkor is büntiből. A cicanadrág azonban nemcsak visszatért, hanem újra le is csapott, és függetlenül attól, hogy a divatlibának kecses, vékony lába van-e, vagy sonkái a böhöm nagy valagába süppednek, beletölti magát a cicanaciba... bocsánat, a leggingsbe. Ezt megfűszerezi egy tunikával, amely tulajdonképpen nem más, mint mérethelytelen póló. Aztán magára aggat egy méhtelepnyi bizsut, a fejét eltakarja egy óriás napszemcsivel, a haját feszesen feltekeri a feje tetejére, amitől arca egzotikus vonásokkal gazdagodik, és kész is.

A DIVATLIBA TESTTARTÁSA: A divatliba jól megfigyelte a cannes-i filmfesztivál fotóin, hogy hogyan kell állnia annak, aki sztár. Egyik láb elöl, egyik kéz a csípőn, mell előretolva. A divatliba ezt álló helyzetben már jól tudja, de menet közben még érik csalódások.

TÁSKAKÖNYÖK: A divatliba kétféle táskával tudja elképzelni a létezést. Az egyik a hónaljban csüngő apró retikül, amely egyben az hónalj táji izzadást is felszívja; a másik a könyökhajlatba akasztható kisbőröndszerű, baszott nagy táska. Utóbbi kockázata a táskakönyök kialakulása, de a divatlibának erre is van válasza: ha táskakönyöke alakul ki, akkor beszerez néhány táskát a szemé alá is, hiszen a lényeg a harmónia.

Ha a divatlibának sikerül mégis összejönnie a divatmajommal, akkor boldogan, harmóniában élnek, és csakis akkor konfrontálódnak, ha reggel nem tudják eldönteni, ki, mikor, melyik leggingsst vegye fel. Ilyenkor kicsit kurvaanyáznak, majd együtt, kézen fogva, egymásba gabalyodott karkötőikkel összeláncolva elindulnak vásárolni.

A NŐ ÉS A FÉRFI GONDOLATAI A SZAKÍTÁS UTÁNI ELSŐ ÓRÁBAN

KORMOS ANETT

A NŐ GONDOLATAI SZAKÍTÁS UTÁN:

„!!!?!?:.....!%=mdlésFMgáeouwbív ékaWÉLÉÁ//=(U?Á_É?Ű...”

Jó, akkor a másodikban (a kanapén ülve, miközben a tévét kapcsolgatja):

„Félrekúrt a szemét.”

„Tudom, kivel, nem vagyok én hülye.”

„Azzal a nagy mellű szőkével.”

„Még hogy csak kollégák...na ja.”

„A Peti is beállt kurvának, vagy mi?”

„Hogy nem vettem észre! Tiszta hülye vagyok.”

„Szétszabdalom a kedvenc pólóját.”

„Betöröm a szélvédőjét.”

„A rohadt geci!”

„Nálam jobbat nem talál.”

„Dehogy jobb. Csak szőke. Tipikus kurva.”

„Mit tudhat, amit én nem?”

„Semmit.”

„Jó. A melle nagyobb.”

„És milyen szép szőke haja van.”

„Hülye piccsa.”

„Kitépem a széthidrogénezett műhaját.”

„Egy hét múlva úgyis kidobja. Egy ilyen nő... nem egy súlycsoport.”

„Aztán majd jön, hogy visszakönyörögje magát.”

„Eszem még egy doboz fagyit.”

„De tőlem kaparhatja itt a küszöböt, rábaszom az ajtót, hogy leszakad az összes körme, az tuti.”

„Biztos jön majd egy nagy virágcsokorral, meg azzal a hülye bocsánatkérő arcával.”

„Esküdzik majd, hogy soha többet, meg hogy én vagyok számára az igazi.”

„Amikor szomorú, mindig úgy néz, mint egy kölyökkutya. Olyan cuki olyankor.”

„Szánalmas kis szar.”

„Talán még jegygyűrűt is hoz majd.”

„Persze, leszarom. Vegye el a kis szőkéjét.”

„Talán fekete gyémánt lesz a gyűrű közepén, körülötte meg apró fehérék...”

„A szőke biztos nem tudja, hogy úgy horkol, mint egy haltól fulladozó barna medve.”

„Az ágyban meg... hah... rövid is, vékony is, gyors is.”

„Egy búcsúszex talán még összejöhet.”

„Pedig én mindent megtettem érte.”

„Főztem rá, mostam rá, szerettem, imádtam, mindennap írtam neki ezer SMS-t.”

„Hálátlan kis geci.”

„A legjobbat kapta meg belőlem.”

„Jó. Egypár kilót felszedtem az utóbbi időben.”
„De jól áll. Mindenki azt mondja.”
„Finom ez a bonbon. Még így, fagyiba mártva is.”
„Rá fog jönni, mit veszített.”
„Holnaptól új életet kezdek.”
„Szénhidrát nuku, cukor nuku. Csak egészségeset és teljes kiőrlésűt.”
„És jógázni fogok.”
„Biztos a szőke is sportol, nincs más dolga, mint magát vakargatni.”
„Vajon mit sportolhat, hogy ilyen teste van?”
„Hülye kurva. Könyvet meg nem látott még soha.”
„Olyan testem lesz, hogy mindenki utánam fordul majd az utcán.”
„Ez meg csorgathatja a nyálát a szőkéje vállára bánatában, hogy rossz lóra tett.”
„És új ruhákat is veszek. Olyanokat, amikből kilóg a mellem.”
„Hiszen szabad vagyok, megtehetem.”
„Aztán elcsábítom a legjobb barátját.”
„Feltöltök fészre egy rakás smárolós fotót.”
„Belegebéd majd a féltékenységbe a kis köcsög, de leszarom.”
„Ó... a közös dalunk... erre táncoltunk először...”
„Istenem, hogy szerettem...”
„Egy utolsó SMS még belefér.”
„Persze nem könyörgök, arról ne is álmodjon.”
„Csak hogy tudja, nem haragszom, és szeretném, ha boldog lenne.”
„Kedves Péter! Vége van, tudom. Remélem, boldog leszel... a szőkéddel együtt... majd a túlvilágon, miután elbaszott benneteket egy hattonnás kamion, hogy a jó kurva anyátokat!!! Ha esetleg mégse jönne össze vele, akkor tudd, én örökké szeretni foglak. Vica”

A FÉRFI GONDOLATAI SZAKÍTÁS UTÁN (A KOCSMÁBAN):

„Még érzem az illatát.”
„Soha többé nem leszek szerelmes.”
„Furcsa íze van ennek a sörnek.”
„Ja! Mer’ ez pálinka. Mindegy.”
„Vele volt a legjobb az ágyban.”
„Gyönyörű volt a haja.”
„És a szeme.”
„És a szája.”
„És a...”
„...hú, de csocsóznék egyet!”
„Aztaaa... milyen jó nő ez a pultos bige.”
„Feszés popó, hatalmas dudák.”
„Úúúúúúú...”
„Megdugom.”
„Végül is szabad vagyok. Hah!”

AZ ÜNNEPLŐ

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

Aki nem találja a saját életének napjait elég érdekesnek, annak a Gergely-naptár mondja meg, mikor kell jól éreznie magát. Az ünneplő ember önállótlan és birka. Előszertettel éltet bármit, amihez semmi köze, és amit amúgy nem is ért. Összevissza olvasott egy csomó mítoszt, legendát meg babonát, és azokat összevegyítette azzal, amit a tévében meg amit az emberektől hallott. Bármitől képes révületbe esni, és másokat is ezzel zaklatni. Számára minden ünnep egy külön élet, állandóan ezekre készül. Még be sem fejeződik az egyik, ő már spanolja magát a következőre. Neki mindegy, mi van, csak ünnepelhessen valamit.

KARÁCSONY

Annyit tud róla, hogy régen valami hippie megszületett, akit később meglincseltek, ennek öröme egy öreg ember piros ruhát és fehér műszakállat vett fel, és ezen az estén minden egyes ablakon behajigál valami értelmetlen kisméretű műszaki cikket. A karácsony eredetileg az üzletek ünnepe, mert ilyenkor az emberek pánikszzerűen felvásárolnak minden létező szart. Ennek szellemében a karácsonyozó nekiindul, az erdőben keres egy ereje teljében lévő gyönyörű fenyőfát, amelyet egy fejszével módszeresen elpusztít, majd hazarángigál. Röviddel ezután mindenféle szirszarral, elektromos cuccokkal és egyéb, fokozottan gyúlékony anyaggal teliaggatja a néhai fa holttestét, amelyet látványtechnikai eszközökkel itt-ott rituálisan fel is gyújt. Direkt erre a célra vásárol egy nagy csomó felesleges kacatot, amelyet először stélázipapírba csomagol, majd összecelluxoz. Felrak egy CD-t az erre a napra készített templomi danolászásokkal, majd az egész családját erőszakkal a szobába rángatva, hihetetlenül fülsértően elkezdik vonyítani a *Mennyből az angyalt*. Ezután a család minden egyes tagja éktelen visítással leszaggatja a nagy műgonddal felragasztott csomagolópapírt a fa alá odadobált cuccokról, és hihetetlen boldogságot, meglepetést színlelve, hatalmas krokodilkönnyekkel borul egymás vállára, s mivel ma muszáj, elkezdik szeretni egymást. Nincs is szebb dolog a világon, mint a fogyasztói társadalom és a kapitalista világszemlélet által kierőszakolt gombnyomásos szeretet.

VALENTIN-NAP

Mivel az amerikaiak ezen a napon szeretik egymást a legjobban és a legcsöpögősebben, ezért ő is követi őket ebben. Idétlen papírszívvvel a kezében mászkál egész nap, és vadidegen embereket ölelget az utcán.

Bevásárol giccses vackokból, mert ezen a jeles napon minden egyes hűtőre meg nyílászáróra kell minimum öt macis képeslap, csókos szájú hűtőmágnes meg egyéb tengerentúli borzadály. Szanaszét küldözgeti a szerelmes e-maileket minden egyes ismerősének, és teliszpemmeli az üzenőfalakat kacintós szmájlikkal.

Estére telirakja az ablakát mindenféle flitterrel, bekészít egy „húdeszeretjükegymást” típusú mézesmázos amcsi filmet, és puszikat dobál a főszereplőknek.

HALLOWEEN

Az ünneplő nem elégszik meg a saját nemzete ünnepeivel, szereti a többi kontinens népszerű ünnepeit is megtartani, annak ellenére, hogy fogalma sincs róla, miért vannak. Ezen a napon az

eredetileg étkezési célokra szánt tököt inkább széttrancsírozza, szemeket és száját váj neki egy nagykéssel, majd egy ormótlan gyertyát rak a közepébe, és az egészét csak úgy kirakja a verandára. A gyerekek egy része retteg tőle, sírógörcsöt kapva rohannak az anyjukhoz, de ezek a gyerekek egyáltalán nem relevánsak, mert ők képtelenek magukévá tenni ezt a csodálatosan kozmopolita érzést. Az ünneplő felveszi a kedvenc haláljelmezét, és egy nagy kaszával meg egy zsákkal végigrohan az utcán, s bekopogtat az összes házba. Aki nem ad neki csokit, azt kegyetlenül lemészárolja, és a fejből újabb töklámpást készít.

Miután elszedte az összes kisgyerek féltve őrzött csokiját és kisállatait, megkeresi a kedvenc sírját a helyi temetőben, és véres-csokis áldozatot mutat be az Egyesült Államoknak. Azt követően boldogan hazamegy, és nekiáll elkészíteni a hálaadási pulykát, amelyről ismét halványlila fingja sincs, hogy mi az, és miért van.

Az utcán hagyott töklámpások tűzveszélyesek, és a közterületfenntartó csak felár felszámítása mellett szállítja el őket, mert nem minősülnek háztartási hulladéknak.

AZ ADRENALIN FÜGGŐ

KORMOS ANETT

Az adrenalinfüggő többnyire ugyanúgy nem akar meghalni, mint bárki, aki nem akar meghalni, viszont mindent megtesz azért, hogy úgy nézzen ki, mint aki nem fél attól, hogy meg fog halni. Sőt, ő nemcsak hogy nem fél, de játszik a halállal, húzogatja a döglött oroszlán bajuszát. Közben az őt figyelő kevésbé vagy egyáltalán nem adrenalinfüggők titokban azért imádkoznak, hogy egy „hamm” erejéig azért tápáskodjon már fel az a rohadt oroszlán, és fogyassza el a kínosan hülye adrenalinfüggőt.

Az adrenalinfüggő mindig komolyan veszi magát, és mindent megtesz azért, hogy mások is komolyan vegyék őt, ez a törekvése azonban hiábavaló. Számára a halál megkísértése nem játék, nem egy fogadásból elkövetett bungee jumping, ami aztán saját maga tarkón hányásába torkollik, hanem ösztön. Az adrenalinfüggő mindig is bevállalós volt: a születése közben saját maga tekerte a nyaka köré a köldökzsínórt, az óvodában ő nyelte le a legtöbb rágót, az iskolában pedig egyedül ő merete kihegyezni a ceruza radírban végződő végét is.

Fontos, hogy az adrenalinfüggő nem egyezik ki a hétköznapi izgalomokkal, ő többre vágyik, olyan extrém élményekre szomjazik, amelyek egyrészt marha látványosak, másrészt marha sokba kerülnek. Az adrenalinfüggő ugyanis mindig nyilvánosan követi el a függést, a magányosan elkövethető izgalmat fokozó tevékenységek iránt nem mutat érdeklődést.

Ragaszkodik ahhoz, hogy közönség előtt ugorjon le, vagy merüljön cápák közé, vagy nyúlkáljon szegény, gyanútlan krokodil szájába stb. Valamiért az nem merül fel benne, hogy otthoni körülmények között izgassa magát, tehát nem hagyja el az otthonát, ha magas az UVB sugárzás, nem próbálja foggal kinyitni a bubis víz palackját, és biztosan nem kísérli meg pusztá kézzel kivenni a fritőzből a rántott húst. Az adrenalinfüggő minden erejével azon van, hogy a függése látványos legyen, de mindenki számára abszolút haszontalan. Az adrenalinfüggő általában olyan unatkozó úrgazdag, akinek a számlák befizetése, a munkaerőpiacon való megkapaszkodás, a hétköznapi életben maradás nem okoz semmiféle izgalmat, ezért más extrém izgalmakat vásárol magának. Fogalma sincs róla, hogy az adrenalinszintjét az emelné meg a legjobban, ha olyanok közé merészkedne, akik egy sima, szürke, unalmas hétköznapiért a fél kezüket odaadnák, de még jobban szeretnék az adrenalinfüggő fél kezét odaadni.

Az adrenalinfüggő többnyire szereti reklámozni, hogy az a helyzet, amelybe neki nagyon sok pénzért sikerült belekerülnie, az valami elképesztően, az átlagember számára felfoghatatlanul veszélyes. Ezért többnyire nem egyszerűen csak azt a pillanatot rögzíti, amikor megkísérti a halált, hanem az előtte lévő izgalmas percek is filmre veszi, azokat, amelyekben nem történik semmi, csak megtudjuk, hogy ő nagyon be van szarva. Ezekben a percekben többnyire suttogva, saját halálának víziójától elérékenyülve, könnyes szemmel osztja meg a titkot, hogy ha balul sülnék el a dolgok, akkor ő nemcsak hogy belehalhat a mutatványba, de akár nagyon fájhat is neki. A potenciális néző érdeklődését egyetlen dolog képes fenntartani, még hozzá a remény, hogy a dolgok balul sülnék el, és az adrenalinfüggő élő, egyenes adásban hal nagyon csúnya, nagyon véres halált. Ez azonban általában nem így alakul, mert az adrenalinfüggő minden létező óvintézkedést megtesz, hogy a haja szála se görbüljön, tehát ő a lelke mélyén tudja, hogy annál, amit ő csinál, sokkal, de sokkal veszélyesebb mutatvány villogó zöldnél elindulni a Bajcsy-Zsilinszky úti zebrán, ám ez a tudat

nem lohasztja le hatásfokozó kedvét. Az adrenalinfüggő szinte mindig túléli a túlélhetetlent, és utána tulajdonképpen azzal harkít, hogy ő valami lehetetlent vitt véghez, valami olyat, aminek már a gondolatába is azonnal belehalna az átlagember. Szereti, ha mások, elámulva a vakmerőségén, fejcsóválva, mégis csodálattól ragyogó szemmel azt mondják róla: „ő egy igazi örült”, de mivel többnyire senki nem mond róla semmit, ezt leginkább ő mondja saját magáról. Foggal-körömmel ragaszkodik ugyanakkor ahhoz, hogy a „hülye” és az „örült” nem ugyanazt jelentik, az „unatkozó újgazdag kis köcsög” pedig szinte szöges ellentéte az „örültnek”, tehát neki. Kihangsúlyozza, hogy azt, amit ő csinál, senki ne próbálja meg utánacsinálni, mert ez nem való akárkinek, sőt, ez csak az olyan fasza gyerekeknek való, mint ő, az olyanoknak, akik nem ijednek meg a saját árnyékuktól.

Nagy ritkán azért mégis megesik, hogy az adrenalinfüggő ráfázik, és majdnem meghal. Ilyenkor nagyon megsértődik, s úgy érzi, mindenki hibás, csak ő nem: haragszik a cápára, amiért eddigi szokásával ellentétben kirágta őt a tengerbe lógatott biztonsági ketrecből; haragszik a szélre, amiért nekifújta a hegyoldalnak; haragszik a gumikötélre, amiért az néhány tíz centivel hosszabbra nyúlt, mint szokott; és haragszik minden létező körülményre, szereplőre, amelyek belőle, a hősből, a veszélyre fittyet hányóból kétségbeesve segítségért sikoltozó négyéves kislányt faragtak. Haragvását csakis a hirtelen agyvérzéstől való félelme csillapítja le, az viszont azonnal.

VEGYES ÉRZELEMORZSÁK

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

A GURULÓS BŐRÖNDÖS

Hihetetlenül irritáló figura. A hangyához hasonlóan testsúlya többszörösét képes, sőt hajlandó elcipelni. Jellemzően olyan helyeken fordul elő, ahol a legkevésbé alkalmas erre az úttest, például: macskakő, lépcső stb. Agyon tudnád ütni, amikor sietsz a vonathoz, és az ő bicegő táskája nemcsak őt magát tartja fel, hanem a teljes tömeget. A bőröndöst ez cseppet sem idegesíti, a legnagyobb rohanásban is képes satuféket nyomni a lépcső előtt, visszacsúsztatja a bőrönd húzókáját, felcígöli, majd a lépcső tetején ugyanezt fordítva megismétli. A gurulós bőrönd idegesítő, zajos és nagy helyet foglal, viszont trendi, és ez éppen elegendő ok a tulajdonosának arra, hogy állandóan a mi orrunk előtt kacsázva zörgesse nekünk a szarát. A legtöbbször alig van benne valami, de presztízsből akkor is magukkal rángatják, mert kell, és kész. Létezik ebből a bőröndből emberméretű változat is, amelyben egy felnőtt halott vagy két gyerek is elfér.

A gurulós bőröndös utálja a hátizsákost, mert szerinte azok mind parasztok.

A HÁTIZSÁKOS

Azt hiszi, körülötte forog a világ. Perverz kapcsolatot tart fent a hátizsákjával, amit soha a bűdös életben nem vesz le. Legtöbbször semmi értelme, hogy hordja, általában nincs benne semmi olyan, amire szüksége lehet, csak azért cipeli, hogy kellemetlenkedhessen. Imádja a zsúfolt helyeket és elsősorban a tömegközlekedési eszközöket, ahol zavartalanul foroghat azzal a vacakkal. Élvezettel hallgatja a táskája okozta ütések hangját és a gyereksikolyokat, miután egy erős fordulattal lezúzza a kis szarosokat. Ha néha mégis leveszi a táskáját, akkor azt csakis azért teszi, hogy maga mellé tehesse, hogy oda senki ne ülhessen.

A táska tartalma változó. A leggyakoribbak: téglák vagy betonkockák, amelyekkel a lehető legnagyobb sérülést tudja okozni. A profik a táska külsejébe üvegszilánkokat rejtenek, amelyek befelé nem, csakis kifelé szúrnak és váganak. Sok hátizsákos a táskájával fedi el a saját hátán lévő lyukat, és a tüdejét hordja benne. Ha már úgy érezzük, hogy nagyon kellemetlen a társasága, csak fejtsünk ki erős nyomást a hátizsákjára, és az illető hamarosan megfullad.

A HELYJEGYMÁNIÁS VÉNASSZONY

Az evolúció is itt felejtette nálunk, képtelen volt kidolgozni. Jellemzően Intercity vonatokon fordul elő, főleg azokon, amelyeken nem túl sokan utaznak. Ha a vonatra felszállván találmra leülsz egy helyre a majdnem üres vagonban, akkor ő a másodperc törtrésze alatt ott terem, lobogtatva a papírját, amely éppen és pont arra a helyre szól, amelyre találmra leültél. Hiába mondod, hogy te már bepakoltál ide, hiába ajánlod fel a saját helyedet cserébe, és hiába hívod fel rá a figyelmét, hogy konkrétan szinte az egész vagon üres, ő nem nyugszik, és éktelen visításba kezd. Habzó szájjal magyarázza, hogy ezért tart itt a világ, ahol tart, és mivel ilyen nyeglék és nemtörődömök a fiatalok, ezért alacsony neki a nyugdíja, és ezért nem tudja tartani a vizeletét. A vita odáig is fajulhat, hogy hívja a kalauzt, aki az első felszólítás után jogosult a szándékosan rossz helyre ült utast a vonat alá dobni, hogy rendezze a felmerült problémát.

A vasúttársaság ebben az esetben nem köteles a jegyek árát visszatéríteni.

AZ ÜGYFÉLSZOLGÁLATOS

AZ IRODAI: Te magad sem tudod, miért gyűlölöd, de teljesen mindegy is, mert ő is utál téged. Egy kisablak mögül szemléli a világot, emiatt a világ látása jelentősen beszűkült. Direkt rossz helyre irányít, hogy többször kelljen sorba állnod, majd közli veled, hogy a sorszámod hamisítvány, ezáltal érvénytelen, és mivel egyedi azonosítónak számít, ezért rendőrt hív, és elvitet.

A HELPDESKES: Hiába hívod, nem veszi fel, vagy csak sokára. Ha hibát szeretnél bejelenteni, a keresztkérdéseivel bebizonyítja, hogy az adott hibát te okoztad, az egyébként jól működő szolgáltatást te rontottad el. Ha jó napját fogod ki, akkor csak az ilyenkor szokásos kötbért hajtja be rajtad, de ha menstruál, akkor előfordulhat, hogy eljárás és börtön lesz a vége. Ő is embernek született, de nem volt rá igény. Szabadidejében sokat telefonál magáncélból is; kedvenc zenéje az aktuális hívásvárakoztató zene.

A SZÜLŐI ÉRTEKEZLET

KORMOS ANETT

A szülői értekezletnek három típusa van: az óvodai, az általános iskolai és a középiskolai szülői értekezlet.

Az **ÓVODAI SZÜLŐI ÉRTEKEZLET** célja, hogy a szülőt informálja, megnyugtassa, és elhitesse vele, hogy a gyereke jó kezekbe kerül, még akkor is, ha nem. Az óvodai szülői értekezletet az óvodapedagógus tartja, aki, bár tudja, hogy felnőttekkel beszél, nem tud kilépni a szerepéből. Az óvodapedagógus beszédtempója a háromévesek értelmi szintjéhez van kalibrálva, és azon semmilyen körülmények között nem változtat, így ha esetleg vele együtt szenvedünk hajótörést, fontos, hogy semmiképpen ne őt bizzuk meg a segélykérő üzenet leadásával. Mivel állandó gyerekzsivajhoz van szokva, mindig hangosabban beszél a normálisnál, szentül hisz a kicsinyítőképzők és a becézések megnyugtató erejében, ugyanakkor próbál kompetensnek és hivatalosnak is tűnni, így általában három mondatban fogalmazza meg azt, ami egy mondatot sem ér. Beszédének dallamosságán érződik, hogy gyerekdalokban és mondókákban otthon van, és olykor akaratlanul is rímbe szedi a mondandóját. Noha már harminc éve a pályán van, még mindig a jegyzeteire támaszkodva mutatja be az intézményt, az óvoda pedagógiai programját és persze saját magát. Az óvodapedagógus szavait csak az a szülő tudja értelmezni, amelyik tud olvasni a sorok között. Kizárólag a rutinos, sokgyerekes anyuka tudja, hogy a „gyermeki játék önállóságának a tiszteletben tartása” azt jelenti, hogy az óvónők szarnak a gyerekekre, a „legkülönbébb játékeszközök biztosítása” azt, hogy van színes ceruza, a „beilleszkedésre nevelés” pedig azt, hogy mindig az erősebb győz.

Az óvodai szülői értekezletre többnyire az anyukák mennek el. Nem az anyák, hanem az anyukák. Néha megjelennek a nagykis is, de ők rendszerint tudnak viselkedni, valamint olykor egy-egy apuka is belekeveredik a tutiba, aki viszont abszolút érdektelenséget tanúsít, ami teljesen egészséges viselkedésnek mondható egy olyan környezetben, ahol a „mi legyen a gyerek óvodai jele?” a legizgalmasabb kérdés.

A szülői értekezletes anyukáknak is két fajtájuk van: az egyik a csendes, aki azért jár szülői értekezletre, hogy addig is megszabaduljon a gyerekeitől, és tulajdonképpen itt piheni ki magát. Talán picit el is bóbiskolna, ha nem nyomná a fenekét az óvodások popóméretéhez igazított faszék. Rajta látszik, hogy akár hajmosásra is fordíthatta volna az időt, de hát mivel a megfelelő létszámú szaporulat létrehozásán már túl van, nem látja értelmét annak, hogy időt és energiát pazaroljon a külsőségekre. A másik típus az, aki már visszatért a munkahelyére, és nem mint anyuka, hanem mint kíméletlen tárgyalópartner ül az ovisszéken. Neki mind a kinézete, mind a testtartása azt sugallja, hogy meg fog szólalni, sőt kérdezni fog. A kérdező szülő a legkellemetlenebb szülőfajta, ő ugyanis a kérdéseivel azt igyekszik igazolni, hogy ő mindenkinél előrelátóbb, felelősségteljesebb és gondosabb szülő. Így minden szégyenérzet nélkül veti fel a „lehet-e külön behozni gyümölcsöt?”, a „lesz-e idegennyelv-oktatás és logopédiai különfoglalkozás?” jellegű kérdéseket, valamint jelzi, hogy mindenképpen részt akar venni a szülői munkaközösség munkájában. Rögtönzött kiselőadást tart az úszás testtartásjavító hatásairól, valamint profin eldugott információmorzsákkal tudatja, hogy neki hány diplomája van, hogy már a gyereke is tud írni és olvasni, és csak éjszaka pisil be. Ő kezdeményezi az adatgyűjtő lap körbeküldését is, ami azért fontos, hogy mindenkinek

meglegyen mindenki elérhetősége, ami nem tudni, miért fontos.

Az **ÁLTALÁNOS ISKOLAI SZÜLŐI ÉRTEKEZLET** sokkal komolyabb hangvételű összejövetel, mint az óvodai, ami abból is látszik, hogy nemcsak székek vannak a teremben, hanem padok is. Sőt, van tábla is, amelyre a tanító előre felírja a nevét, nehogy a közönség előtti zavarában hibát ejtsen. A gondos szülő nem ekkor és nem itt találkozik először szeme fénye tanító nénijével, hiszen a beiratkozás előtti két évet azzal töltötte, hogy megtalálja azt az intézményt és azt a pedagógust, amelyik és aki tökéletesen megfelel neki és az utódjának. Ha a kutatómunkát az apukák végzik, akkor a választás egy fiatal, nagy mellű és többnyire nőnemű tanítóra esik; ha az anyukák, akkor pedig egy olyan töltöttgalamb-alkatú, tyúkanyó típusú asszonyra, akiről lerí, hogy bármikor, bárhol helyesen szótagol. Az általános iskolai szülői értekezleten nagyobb számban képviseltetik magukat az apukák, mint az óvodain, és tulajdonképpen azért jönnek, mert szerintük vicces megint iskolapadban ülni. Az apukákat teljesen megzavarja a helyszelleme, és visszatérnek gyerekkori önmagukhoz: rosszkodni kezdenek, hangosan beszélgetnek, be-beszólnak a tanító néninek, aki ezt flörtként értelmezi, és többször elpirul. Az anyukák azonban szerencsére itt sem hagyják kizökkenteni magukat, és ragaszkodnak az olyan lényegi kérdések azonnali megvitatásához, mint az osztályterem évszakonkénti újradekorálása, az osztálypénz ötvenhat forinttal való megemelése, valamint a tizenegy év múlva esedékessé váló középiskola-választás.

A **KÖZÉPISKOLAI SZÜLŐI ÉRTEKEZLETRE** leginkább az eminens utódok szülei mennek el, elsősorban azzal a céllal, hogy megmutassák a többi szülőnek, hogyan kell ezt csinálni; másodsorban, hogy az összes létező bókot és hátba vergetést kicsavarják a tanárból; harmadsorban pedig azért, mert remélik, hogy a folyosón összefutnak a durván szexi fizikatanárral. A problémás gyerekek szülei csak külön felszólításra hajlandóak találkozni a tanárral, és kizárólag négy szemközt nyílnak meg. A problémás szülőknél két típusuk van: az egyik a szürke arcú, aki fülét-farkát behúzza kaporog az iskolapadban, magát hibáztatja, sírva elmeséli, hogy neki se volt könnyű gyerekkora, majd a tanár vigasztalására eljut oda, hogy pedig ő mindent megtett azért a bűdös kölkéért. A másik típus az öntudatos, aki szerint a gyereke egy meg nem értett zseni, és a rendszer, amely kiveti magából az ő tökéletesre faragott utódját, egy szar, amelyik csak az uniformot fogadja el, az unikálisat a szemétre veti. Távozása előtt rendszerint megfenyegeti a tanárt, aki ért a szóból, és soha többet nem találkoznak.

A FESZTIVÁLOZÓ

DOMBÓVÁRI ISTVÁN

Elsőre talán érdekes, még is egysíkú figura. Mániája a fesztiválról fesztiválra költözés; valódi állandó lakhelye nincs. Ha valahol felszedik a sátrakat, felszedi ő is. Pontosabb a legpontosabb naptárnál is. Mindig naprakész, és büszke rá, hogy még soha életében nem maradt le egyetlen fesztiválról sem. Nomád életvitelét fotelvudsztokk-mániás szüleitől örökölte, akik valójában soha nem jutottak el sehová, így ő most helyettük is meg mindenki más helyett is csavarog a világban.

Neki teljesen mindegy, hogy zenei, prózai, kolbász- vagy lecsófesztivál, csak fesztivál legyen. Ezeken belül is előnyben részesíti azokat, amelyek nemcsak olyan egyszerű kipakolás, aztán összeszedős táborok, hanem ahol el lehet csövezni több napot vagy akár hetet is.

A FESZTIVÁLOZÓ FELSZERELÉSE ÉS KÜLÖNÖS ISMERTETŐJELEI:

Speciális hajszerkezet, amely nem lenne direkt raszta, csak mivel sosem mosta, fogta magát, és összeállt, úgy magyar módra. A hajába fűzött gyöngyök biztos valamit szimbolizálnak, de valószínűleg ő sem tudja, mit. Az arc és a száj teli van indokolatlan mennyiségű piercinggel, ami néha a mimika és a beszéd érthetőségének rovására megy. Az egyik kezén aprólékos műgonddal fonott makramék sorakoznak, míg a másikon ott van az összes jelentősebb fesztivál hetijegye, visszamenőleg az 1800-as évekig. A teljes testfelületét mindenféle tetoválás borítja, amelyeken néhol figuratív, néhol nonfiguratív, de legtöbbször értelmezhetetlen jelentésű ábrák és foltok váltogatják egymást. Emberméretű hátizsákot cipel magával mindenhová, amelyben ott lapul minden fesztiválózó túlélési alapkészlete: cigarettasodró, kétliteres pillepalackos bor, hamis bérlet, csövesszótár, tartalék alsónadrág. Mindig van nála lópokróc a random fesztekhöz, és természetesen sátor, de nem ám a decathlonos, magától összeállítódó, mert az nyomiknak való, és tönkreteszi az eredeti fesztiválhangulatot, hanem rendes katonai szövet, ormótlan nagy cövekekkel. Mindig vannak nála retró cuccok: minden retró, ami régi és használhatatlan.

A JEGY, AMELLYEL BÁRMELYIK Fesztiválról
TÁVOL MARADHATSZ.

Kizárólag walkmanen hallgat magnókazettákat, őt nem mételyezte meg a digitális világ. Elutasítja az összes kettes számrendszerben írt slágert. Minden világnyelven képes cigit vagy aprót kunyerálni. Barátként viszonyul hozzánk egész addig, amíg a zenei ízlését el nem kezdjük kritizálni. Ekkor megőrül, és magára gyújtja a sátrát, majd el is oltja. A fesztiválózó egész élete egy véget nem érő fesztivál. Jellemzően itt ismerkedik meg jövődöbelijével is, és a gyermekei itt fogannak meg egy-egy rockkoncert közben.

A fesztiválózó rapid életmódjának köszönhetően nem sokáig él. Rövid élettartamáért kárpótolja az eseménydús élet. A fesztiválózó a fesztivál területén hal meg. Kérésére hamvait egy heavymetal-koncert alatt, a kemping mellett szórják szét.

A SZOKÁSOK RABJA

KORMOS ANETT

A szokások rabja egy lelkileg és pszichésen is sérült embertípus, aki tulajdonképpen nem lóg ki a társadalomból, láthatóan teljesen egészséges, csak egyébként nem normális.

A ZÁRKÓZÓ

A zárkózó élettársa a kulcs. Ha a zárkózó férfi, az azért pech, mert számára a legvonzóbb lyuk a kulcslyuk. Ha nő, akkor meg azért, mert a nők agyában általában van némi gond a sorrenddel és a memóriával: ezért bezárni nem felejtenek el, de hogy hova tették a kulcsot, amivel a bezárást elkövették, azt már igen.

A zárkózó mindent zár, mindent bezár, mindig mindent bezár. Hogy tisztában van-e azzal, hogy egy bezárt ajtó nem akadályozza meg az elszánt betörőt? Hát persze. Hogy ez visszatartja-e attól, hogy bezárja az ajtót, mielőtt elmegy pisilni, vagy mielőtt nekiáll krimit olvasni? Persze hogy nem. A zárás annál több idejébe kerül a zárkózónak, minél több kulccsal zárható ajtó van az otthonában.

Egy átlagos zárkózó otthonról való távozása minimum fél óra: be kell zárni az összes ablakot (sajnos kulcs nincs hozzájuk), ki kell nyitni a bezárt ajtót, majd be kell zárni, aztán ki kell nyitni a kertkaput, majd be kell zárni, aztán ki kell nyitni a kocsit. Aztán be kell zárni a kocsit, és ellenőrizni kell, hogy valóban mindent bezárt-e, vagy csak úgy emlékszik. A zárkózó intim kapcsolatot ápol a kulccsal, titkon szereti a kulcsot, elnevezi, sőt felcímkézi azt. A zárkózó a kulcsot olyan helyre teszi, ahol csak ő találja meg, így neki és a kulcsnak van egy közös titkuk: ami nem más, mint a kulcs lakhelye.

A zárkózó nemcsak magára veszélyes, hanem környezetére is, ugyanis a zárkózó nem átalál bűntudatot kelteni a nem zárkózóban, amiért az nem zárkózik. A zárkózást hajlandó úgy feltüntetni, mint egy felelősségteljes ember kötelességét, amelynek az elmulasztása könnyelműségről, hanyavetiségről árulkodik. A zárkózó titkon dühöt érez a nem zárkózó iránt, és őszintén reméli, hogy a nem zárkózót egyszer csúnyán kifosztják, és akkor majd rájön, hogy a zárkózás nem csupán lehetőség, hanem kötelesség.

A SZÖSZÖZŐ

A szöszöző nem azonos a rend- és tisztaságmániással. A szöszöző elsősorban a szöszökkel áll harcban, és a szöszök elleni küzdelemre hajlandó feltenni az életét. A szöszöknek több típusuk van. Vannak a feltűnő, a környezet színétől durván eltérő színű szöszök, amelyek a szöszözőben indulatot keltenek. Hiszen milyen szösz az, amelyik képes így hivalkodni, amelyik odafekszik egy ingnyakra vagy a szőnyeg közepére, esetleg egy pamutzoknira, és azt hiszi, hogy majd elkerüli a szöszöző figyelmét...? Aztán vannak a mozgó szöszök, amelyek a légmozgástól szárnyra kapva ide-oda szállingózva keresik a helyüket. Ezeket a szemfüles szöszöző még azelőtt lefűleli, hogy célba érnének. És végül vannak az okos szöszök, a profi szöszök, amelyek szabad szemmel szinte alig láthatóak. Ezek színüket tekintve teljesen beleolvadnak a környezetükbe, ám a textúrájuk elárulja őket. Elég egy simítás, és a szöszöző azonnal felismeri a betolakodót.

A szöszöző tisztában van azzal, hogy számos fegyver létezik a szöszök kiirtására, ám a szöszöző csak saját magában hisz. Bár tudja, hogy van mágikus henger, sőt úgynevezett

szöszölőgép is, a szöszöző csak a saját szemében és kezében bíz. A szöszözőt gyakran rajtakaphatjuk, amint a szőnyegen négykézlábolva szöszök után kutat, valamint a keze állandó szöszcsippentő mozdulatba van állítva, hogy a szöszök tudják: ő mindig éber, mindig készen áll a támadásra.

Fontos, hogy a szöszözőt soha ne szembesítsük azzal, hogy ő szöszöző, ugyanis ha meg tesszük, akár ellenünk is fordulhat, és könnyedén áldozatai lehetünk a szöszcsippentő mozdulatnak.

A FIKAEVŐ

Mivel feltételezhető, hogy akinek az ismeretségében van fikaevő, az maga sem lehet egészséges, előre leszögezem, hogy a fikaevőről csakis egy ismerősünk ismerésének az ismerésétől tudunk, és mélyen sajnáljuk, hogy a fikaevés betegsége nem viszi el azonnal áldozatát.

Majdnem biztos, hogy a fikaevés egy óvodáskorból megmaradt rossz szokás, ezért nem kizárt, hogy a fikaevő más gyerekkori szokást is megőrzött: gondoljunk az ágybavizelésre és a csecsszopásra.

A fikaevő tudja magáról, hogy rosszat csinál, ezért titokban teszi ezt. Sajnos azonban a fikaevő titkolózási képessége meglehetősen fejletlen, így a környezetében mindenki tudja, hogy a kisujja nem véletlenül csúszott az orrából a szájába.

A fikaevő dolga csak látszólag egyszerű, valójában azonban komolyan meg kell dolgoznia a napi betevőért. Ő nemcsak bevásárol a Tescóban, hanem gyűjtöget, vadászik, halászik. A fikaevő kénytelen naponta többször is ellenőrizni orrüregének csapdáját, hogy megnézze, fogtak-e valamit az orrszőrök. Amennyiben a fikaevő egyedül van, esetleg más fikaevők társaságát élvezzi, akkor a csapdaellenőrzés lehet nyílt, lassú, élvezetes és mélyreható. Ha azonban a fikaevő a munkahelyén vagy más normális közösségben tartózkodik, akkor korántsem ennyire könnyű a dolga. Ez esetben meg kell próbálnia elbújni a prűd társadalom elől, meg kell próbálnia úgy az orrüregébe jutni, hogy az ne tűnjön fel senkinek. Többnyire a saját tenyerével képez bunkert a felderítő ujjaknak, vagy kipróbálja a fénysebesség-technikát, ami azt jelenti, hogy villámgyorsan az orrába túr, és egy mozdulattal üríti az orrszőröcsapdákat. Természetesen a fikaevőnek a zsákmányt ezek után még el kell juttatnia a szájába. Ennek szintén több módja van: például a macskaszerű fikaevő, aki nem öli meg azonnal a fikát, hanem kínozza, játszik vele, gyúrja, böngyörgeti, mielőtt elfogyasztaná. Van a falánk, aki azonnal lenyalja az ujjáról a megszerzett darabot; és végül van a tehetséges, aki képes a nyelvét az orra alá dugni, így fikaevés előtt nem kell kezét mosnia, hiszen a fika rögtön a szájába kerül.

A fikaevők is elferdülnek olykor: egyesek szerint vannak fikaevők, akik nem ragaszkodnak a saját fikájukhoz, hanem az idegen fikát sem utasítják vissza.

A fikaevő valószínűleg bármilyen más gonoszságra is képes, ezért félve a fikaevőbosszútól, nem merem tovább boncolgatni a személyiségét.

A NAGY ROASTKÖNYV

KORMOS ANETT

Könyvet építeni egy műsorra, amely még a „nemzet csótányának” szőrös lábujjaira ágaskodva se volt képes még a kereskedelmi csatornák nézőinek igény szintjét se elérni, hát...

hajmeresztően botor vállalkozás. Lenne. Ha olyanok vállalnák a képernyőre rakott roast minőségi szakadéknál is mélyebb sötétségbe merészkedő roastkönyv megírását, akik valaha írtak bármit is, amit rajtuk és az anyjukon kívül más is elolvasott; esetleg olyanok, akik tudnak, de legalábbis szeretnek írni; vagy csak olyanok, akik tudják magukról, hogy a tévében szereplés nem jogosítja fel őket másra, mint a tévében szereplésre, arra is... hát ... többek sajnálatára, mint akik örömeire. Mivel a könyvborítón megnevezett ígéretes szerzőpárosra a pusztító alkotói kedvet megtörő önkritika nem jellemző, a kötet megírása jóval túlmutat a botorságon, és közelebb van az elképesztő balfaszsághoz.

Szerencsétlenség a szerencsétlenségben, hogy a szerzők nem elégszenek meg a pusztá önkifejezéssel, nem érik be azzal, hogy leírják életük érdektelen, ám általuk szellemesnek tartott történéseit, hanem véleményt formálnak, kritizálnak... A bohócok pedig, akik másokat próbálnak nevetségessé pingálni, minimum szürreális vég eredménnyel kecsegtetik az olvasót.

De kezdjük az elejéről, ha már muszáj elkezdni bárhonnán is. A *nagy roastkönyv* cím azért találó, mert a tévét nem néző értelmiségibb közönségnek fogalma sincs, mit jelent a „roast”, így érdeklődése fel sem ébred a könyv iránt, tehát nagy valószínűséggel meg sem kísérti a roastkönyvvásárlás szándéka, ami miatt eleve irigylésre méltó helyzetben van. A többiek csúnyán megszívták.

A könyv egyetlen szerethető része a fülecske. Sajnos azonban a két fülel se lehetünk maradéktalanul elégedettek, mert túlon túl elnézően és foghíjasan mutatja be a két szerzőt, az olvasóban pedig ott marad a lüktető hiányérzet, és az idézeteknél jóval lényegre törőbb hozzászólás vágya. A fülek elolvasása után túl vagyunk a kötet érdemi részén, ezért ha van rá módunk, köpjük bele a rágónkat annak közepébe, és azonnal tegyük vissza a bolt könyvespolcára, majd fogjuk menekülőre. Ha már késő, akkor négy fejezetet vagyunk kénytelenek végigfogni csikorogni, amely fejezetek random csoportosításai a jellegükben, témájukban, stílusukban és minden más szempontból megkülönböztethetetlen írásoknak. Ha azonban figyelünk (?), akkor tetten érhetjük azt a tematikai összefüggésekre fittyet hányó szerkesztői bravúrt, amellyel az alkotók szépen szerző szerinti egymásutánba rendezték a sziporkáikat. Az írásokból nem emelünk ki egyet sem, hiszen a könyv abszolút egységesen szar. A szösszenetek közhelyesek, humortalanok, fantáziátlanok, a megihlető témáról nem tudunk meg semmi újat, csak a megihletettekről, akikről kiderül, hogy az a legkisebb bajuk, hogy pongyolaságba csomagolják újszerűnek tévedett baromságaikat. Sokkal nagyobb baj, hogy magukból ki sem látva vagdalkoznak, kritizálnak, és tökéletesen megtestesítik a névtelen, rejszolásba belefáradt kommentelőt, csak mindannyiunk bánatára vállalják hozzá az arcukat is.

És végül, ha az „eztmegmiaszarnakkellett?” kérdését fokozódó hányingerünk miatt már nem akarjuk tovább feszegetni, akkor csak egyetlen dolog maradt hátra, még hozzá az, hogy leszögezzük: aki ír egy könyvet, majd annak végén kifejti, hogy a létrejött kötet nem több a nem szelektíven gyűjtött hulladéknál, az annyira megbízhatatlan, hogy egyetlen szavát sem szabad komolyan venni. Egyiket sem. De tényleg.

A könyv elektronikus változatának kiadója
Jaffa Kiadó
www.jaffa.hu

A kiadásért felel a Jaffa Kiadó vezetője.

Az e-könyv létrehozásában közreműködött:
Katona Zoltán, Pekó Zsolt
Projektvezető: Földes László

Borító tipográfia: Primetime Enterprises Kft.

Grafika: Csordás Dániel

ISBN 978-615-0000-00-0

© Dombóvári István, Kormos Anett, 2014
© Jaffa Kiadó, 2014

Minden jog fenntartva.
www.multimediaplaza.com
info@multimediaplaza.com